γιάσκαν, Χρυσὸ Ψαράκι, Ἀλλοπρόσαλλον, Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα καὶ Ψευτοδικηγόρον·—ἡ Ταϋγέτη μὲ τὸν Δαφνοστεφῆ Ναύαρχον, Προσωπιδοφόρον Ἱππότην, Σιναχωμέτον Ποντικὸν καὶ Πυθαγόραν τὸν Σάμιον—ὁ Ἄγγελος Δύγερινὸς μὲ τὴν Πενθοῦσαν Καρδίαν. Ὀνειροπόλον Ψυχὴν καὶ Σεμνὴν Κόρην· — ἡ Κόρη τῶν Ἄλπεων μὲ τὴν Νεολαίαν τῶν Παρισίων, Δικηγόρους· τὴν Νεολαίας, Εὐέλπιδας, Ὑπερήφανον Ἱππέα καὶ Κόκκινην Ἐξοχὴν (μὲ τὰ ὀνόματά των, ἐὰν εὐαρεστοῦνται·) — ἡ Χρυσόπτερος Ἀλκυὼν μὲ τὴν Ναυτοπόλαν τῆς Ἄνδρου, Ἀνοιξιάτικην Βραδυὰν καὶ Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης·—τὸ Κύκνειον Ἆσμα μὲ τὴν Διαψευσθεῖσαν Ἐλπίδα, Ζουλέϊκαν καὶ Σκαφιδάκι (μὲ τὸνομά του·—) ἡ Ἀντιγόνη μὲ τὸν Ἐθνικὸν Ὕμνον, Μικρὰν Ἀνθοδέσμην, Ἄγγελοι τῆς Ἀγάπης, Ἐσμεραλδὰν καὶ Ναύτην τῆς Ναυαρχίδος·—ὁ Σοφὸς Πιττακὸς μὲ τὴν Ζουλέϊκαν, Λευκὴν Ἀκακίαν καὶ Ἐαρινὸν Ἄρωμα· — τὸ Ἄστρον τοῦ Αἰγαίου μὲ τὴν Μελαγχροινὴν τῆς Ἄνδρου·—ἡ Ἀμβρακιῶτις Αὔρα μὲ τὸ Ζοφερὸν Νέφος, Ναυτοπούλαν τῆς Κραγάης, Θαλασσοταραχήν, Μενεξεδέναν καὶ Κατσαρομάλλων.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: Εἰρήνην Σκούρου, Πολυτίμην Ἀθ. Φωστῆρα, Εὐεργετικὴν Βρυχούλαν, Ἐλατην τῆς Εὐρυταν ίας (ὁ κ. Παπαδόπουλος σ' εὐχαριστεῖ θερμῶς διὰ τὸ ὡραῖον ποίημα·) Φίγαρον, Ἄνθος τοῦ Μαΐου, Κατίναν Βρυώνη, Βασιλέα τῶν Ναυτῶν, Σκαφιδάκι ([10 Ε] διὰ τὰς «Ἀναμνήσεις ἐκ τοῦ πολέμου»· τὰς ἀνέγνωσα μὲ ἄπειρον εὐχαρίστησιν·) Ἥρωα Θησέα, Περονόσπορον Αἰγίου, Ἀμβρακιώτιδα Αὔραν, Μαρίαν Καλλιτίκου, Λευκόπεπλον Νύμφην τῶν Δασῶν, Ρωμαῖον Κικέρωνα, Ναναὸν τῆς Κυνθίας, Μικρὰν Ἀμαζόνα (μὰ πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ δημοσιευθοῦν τόσαι πληροφορίαι μαζί!) Κελαρύζουσαν Κρήνην ([ΕΕ] διὰ τὴν γλαφυρὰν καὶ ὡραίαν ἐπιστολήν· χαίρω πολὺ πολὺ που ἔγινες καλὰ καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰ μέλλοντα ξεσπαθώματα· αἱ περὶ ὧν μ' ἐρωτᾷς, εἶνε καὶ αἱ δύο συνδρομήτριαι·) Ἄναν Ἀθ. Νάστου, Μαρίαν Θ. Ἀσλάνη, Ἰωάνναν Κ. Βενετᾶν, (ἔστειλα·) Μικρὸν Φιλόπατριν, Ἰλίου Μέλαθρον, Λευκὴν Ἀκακίαν (αἱ προτάσεις εἰς τὸ προσεχές·) Μικρὰν Ἀμαζόνα (ἐλήφθη·) Ἀσπροποταμίτην, Τράταν τοῦ Εὐρίπου, Ψαρᾶν τοῦ Εὐρίπου, Μενεξεδέναν, Δαφνοστεφῆ Ναύαρχον, Ρόδον τοῦ Αἰγίου (ἔστειλα·) Φαιδίμην, Κλεόβουλον Ε. Βουδούρην, Ἀλλοπρόσαλλον ([ΕΕ] διὰ τὴν εὐφυεστάτην ἐπιστολήν· καὶ τί καθηρογραμμένη Ἑ ὅασις ἀληθινή, μεταξὺ ὀλίγων ἄλλων, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὀρνιθοκαλισμάτων καὶ τῶν ψιλογραφιῶν αὐτῆς τῆς ἑβδομάδος·) Πηνελόπην Κοκκινόπουλον (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας. καὶ χαίρω πού σου ὑπεσχέθησαν τόσαι νὰ ἐγγραφοῦν· ἀλλὰ μὴ περιμένῃς τὰς Ἀγγελίας, αἱ ὁποῖαι ἀκόμη δὲν ἐτυπώθησαν· ὅταν εἶσαι σύ, αἱ Ἀγγελίαι εἶναι περιτταί·) Ἰτέαν (ἔστειλα τὰ τετράδια· [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολὴν περὶ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ ξεσπαθώματος, τί κρῖμα νὰ μὴν ἔχω τόπον νὰ τὴν δημοσιεύσω, ἔτσι ὅπως εἶνε, καὶ μὲ τόσοι πολὺ ἀκόμη·) Σαρθὴν Μαυρομμάτα (ἀφ' οὗ ἤσουν ἀσθενής, εἶσαι δικαιολογημένη· τώρα γράφε μου·) Ὑπερήφανον Λέοντα Κρᾶθιν, Βιολέττα τοῦ Χελμοῦ (ἔστειλα ἐκ νέου· βεβαίως τὸ ταχυδρομεῖον πταίει τετράδιον διὰ τὰς Ἀσκήσεις κάμε μόνη σου· δὲν ἔχω τοιαῦτα εἰς τὸ γραφεῖόν μου·) Νεαρὰν Ὑπαρξιν (ἀπεναντίας, μ' εὐχαρίστησε πολὺ ἡ ἀτελείωτη φλυαρία σου· διότι οὔτε φλυαρία ἦγον, οὔτε ἀτελείωτη..) Ἀγροτικὴν Ζωὴν (εὖγε, εὖγε, ποῦ εἶσαι ἡ πρώτη εἰς τὰ μαθήματα καὶ ὁ βαθμός σου δὲν κατεβαίνει παρακάτω ἀπὸ τὸ 9· ἀλλὰ ὁ φάκελλος ἔλειχε κολλήσῃ εἰς τὴν ἐπιστολήν, καὶ δὲν κατώρθωσα νὰ την διαβάσω καὶ ἀπὸ πίσω·) Εὐγενῆ Καρδίαν (ποῦ λατρεύει πᾶσαν ἄλλην ἐποχήν, ἐκτὸς τοῦ χειμῶνος;... Χμ! δὲν το πιστεύω!) Μαργαρίνι τῆς Χίου (ἔχει καλῶς· αἱ προτάσεις σου εἰ; τὸ προσεχές·) Ἀλέξανδρον Γαζῆν, Βόρωνα (τί νὰ παντήσω; διὰ τὰς Λύσεις γίνεται Διαγωνισὸς καὶ γράφονται ἐπὶ ἰδιαιτέρου χάρτου· φαίνεται ὅτι δὲν εἶσαι συνδρομητής·) Φιλοπάτριδα Ἰάδα (βεβαίως, καὶ τί ἄλλο δεῖγμα ἀγάπης εὐγλωττότερον εἰμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ἀπὸ τὴν πρόθυμον καὶ ἔγκαιρον ἀγανέωσιν τῆς συνδρομῆς;) Πλοῖον τοῦ Δουνάβεως (μὲ τὰ θερμότατα συλλυπητήριά μου διὰ τὸν θάνατον τῆς γιαγιᾶς καὶ τοῦ θείου· αἱ λύσεις δεκταί·) Θεαγένην ([8 Ε] εὖγε, εὖγε, θαυμασία ἡ ἐπιστολή σου ἔπρεπε νὰ σου ἀπαντήσω ἐ. ἐτάσει, ἀλλ' εἶνε ἀργὰ καὶ δὲν ἔχω τόπον· (Ξανθὴν Βοώτιδα καὶ λοιπάς, καὶ λοιποὺς ἀναριθμήτους, οἱ ὁποῖοι μοῦ ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἀνανεώσεως συνδρομῆς, ξεσπαθώματος, ἀπαντήσεως εἰς Διαγωνισμὸν κτλ. κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 7 Δεκεμβρίου θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΔΗΛΩΣΙΣ

ΤΟ **προσεχὲς φυλλάδιον τῆς Διαπλάσεως θὰ ἐκδοθῇ τὸ Σάββατον διπλοῦν, ἤτοι μὲ δεκαὲξ σελίδας.**

Ἐπειδὴ εἶνε ἀνάγκη νὰ τελειώσῃ ὁ τόμος τοῦ 1901 ἐνωρίτερα, διὰ νὰ χρυσοδεθῇ καὶ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς Δῶρον τῆς Πρωτοχρονιᾶς, τὰ φυλλάδια τῶν δύο τελευταίων Σαββάτων, 22 καὶ 29 Δεκεμβρίου, θὰ ἐκδοθοῦν καὶ τὰ δύο μαζί, καὶ ἐκ τούτου τὸ διπλοῦν φυλλάδιον τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος, τὸ ὁποῖον θὰ περιέχῃ:

Τὴν Ἑνδεκάτην Κυριακὴν τῆς Διαπλάσεως, καὶ τὸ τέλος ὅλων τῶν μυθιστορημάτων.

Μετὰ τοῦ τελευταίου τούτου φυλλαδίου θὰ διανεμηθῇ καὶ τὸ ἐξώφυλλον τοῦ τόμου μὲ τὸν Πίνακα τῶν Περιεχομένων, ἤτοι ἄλλαι 8 σελίδες.

Κατόπιν οἱ συνδρομηταί μας θὰ λάβουν τὸ Α' φυλλάδιον τοῦ Νέου Ἔτους, δεκαεξασέλιδον καὶ αὐτό, τὸ ὁποῖον θὰ ἐκδοθῇ τὴν 5 Ἰανουαρίου 1902.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 26 Ἰανουαρίου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἰδρυτῷ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

542. Λεξίγριφος.

Σὸ πρῶτο ἂν βάλῃς ἕνα σῖ, μέσα 'στ' αὐγὸ θὰ [το εὕρῃς.
Φοβεῖται τἄλλό μου πολύ, μὰ πόσο δὲν ἠξεύρεις!
Τὸ σύνολόν μου ἑρπετὸν
Καὶ τερατῶδες καὶ φρικτόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀφροδίτης Παπανδροπούλου

543 Μεταγραμματισμός.

Βγάλε γάμα, βάλε λᾶ·
Δὲν ἀπέθανεν, ἀλλὰ
Προβιβάσθη ὁ στρατηγὸς
Κ' ἔγιν' ἄναξ τραγικός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἱππότου τῆς Κολοκυθοῦς

544. Ἀναγραμματισμός.

Ἡγερὼν μεγάλου Κράτους
Εἶμαι, ὡς ἔχω ἂν μ' ἀρίσῃς·
Πόλις δὲ τῆς Μικρασίας,
Ἂν με ἀναγραμματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Αἰσθήματος

545. Φύρδην Μίγδην.

Σιασέτε ρῆμα τὸ νὰ Τοπ' ηλολὼ πίλος ρήι
Καὶ ρίμασπο καὶ ἀλὸς μελωμεὶν ρομμάπιο.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Διχρώμου Φουξίας.

546. Γωνία.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ποταμὸν τῆς Εὐρώπης.

```
+ * * * *  = Ἤρεια
* + * * *  = Νῆσος.
* * + * *  = Νῆσος
* * + * *  = Ναύαρχος
  + * * * * = Ἑρπετόν.
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐρυθροῦ Νέφους.

547. Κρῦκος.

```
* * * * * * * * *  Νὰντικατασταθοῦν
*       .       *  οἱ ἀστερίσκοι καὶ αἱ
*       .       *  στιγμαὶ διὰ γραμ-
*       .       *  μάτων οὕτως ὥστε
*       .       *  νὰναγινώσκωνται:
*     O   O     *  Ἄνω, τόπος ἀγώ-
*               *  νων· ἀριστερᾷ στρα-
*               *  τηγὸς τοῦ Μ. Ἀλε-
*               *  ξάνδρου, δεξιᾷ ἀρ-
*               *  χαῖος φιλόσοφος.
```

Ἐν τῷ μέσῳ, ἀπὸ τοῦ Ο καὶ ἄνω, δεξιᾷ ἀρχαῖος μουσικός, ἀριστερᾷ μέτρον βάρους.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γιαντίλου

548. Πρόβλημα.

Ἐξεταζόμενος ὁ Πέτρος εἶπε κατὰ σειρὰν τοὺς ἀριθμοὺς: 3, 6, 18, 3, 3, 9, 1, 10, 1, 6, 6, 1, 3, 3,8, 6,3,1, 4. Τί τοῦ εἶχαν δώσῃ νὰ κάμῃ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Σπάρτης

549—554. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις: σοφία, οἶκος, Ὄσσα, αὖτῶ, ἕλος, ὁμαλή.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἐλπινίκης Δ. Ἀναγνώστου

555. Φωνηεντόλιπον.

κμ- τ- κλ- κ- ρχ τ- στ- γλ

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀγνὸ Μενεξεδάκι.

556. Ἐλλιποσύμφωνον.

σου- α- ισσα- α- ευει- ωι

Ἐστάλη ὑπὸ Πολυμνίας Λασκάρεως

557. Γρῖφος

ε
φυλ
ἄι

Ἐστάλη, ὑπὸ τῆς Πικροφίλης Καρδιτσίας

ΛΥΣΕΙΣ

ὧν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 41.

434. Λαλαμὶς (σά, λα, μῦς) — 435. Χορα, Ψαρο. 436. Χίος, Νῖος. — 437 Σῶμα, Ἄμως — 438. Ἀπελλῆς.

439:

```
Π Ο Υ Σ
Ο Υ Σ
Υ Σ
Ε
```

440. Χρόνῳ καὶ πόνῳ τὰ καλά. (Η ἀνάγνωσις βαίνει λοξῶς ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω. — 441 Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τῆς συλλαβῆς ΔΙ, σχηματίζονται αἱ λέξεις: δίψα, στάδιον, δίφρος, παιδίον, δίκη. — 442. ΛΙΒΑΝΙΟΣ (ΗΛέκτρα, Ἵππαρχος, Βρασίδας, ΕρΑτώ, ΑθηΝαῖ., ΠΙνδαρος, ΜέδΟυσα, Σίσυφος). — 443. Σκέπτου, λέγε, πράττε τὸ καλόν. — 444. Διπλοῦν ὁρῶσιν οἱ μαθόντες γράμματα.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ

Ἀνταλάσσω 50 — 100 γραμματόσημα Τουρκίας δι' ἰσαρίθμων Ἑλληνικῶν.— Constantin Kehayoglou, Adalia (Turquie) A—52

Ζητῶ ἀνταλλαγὴν εἰκονογραφημένων ταχυδρομικῶν δελταρίων, τὰ ὁποῖα ἀνταποδίδω διὰ τοιούτων ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ. Διεύθυνσις: κ. Μιχαὴλ Ι. Διαλεκτόν, εἰς Σύρον. A—53

Παραδίδονται μαθήματα Γερμανικῆς εἰς ἀρχαρίους καὶ μή. Τιμαὶ συγκαταβατικαί. Πληροφορίαι ὁδὸς Δαιδάλου ἀριθ. 3. (Συνοικία Πλάκας). (A—51)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Κατσιτημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1901

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ 8
Αἱ σύνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Εν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β —Τόμ 8ον Ἐν Ἀθήναις, 22 καὶ 29 Δεκεμβρίου 1901 Ἔτος 23ον.—Ἀριθ. 51—52

ΕΝΔΕΚΑΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΥΤΗΝ τὴν φορὰν μᾶς τὰ ἔκαμε θάλασσα ὁ κύριος Ἀνανίας! Μάλιστα!.. Ἀπὸ ὅλα τὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα ἐπολέμησαν μὲ τόσην λύσσαν τὰς προηγουμένας Κυριακάς μας, ἀποδεικνύεται σήμερον ὅτι τὸ χειρότερον, τὸ καταστρεπτικώτερον στοιχεῖον, εἶνε ὁ χαριτωμένος ψυχογυιός μου, — ποῦ νὰ τον χαίρωμαι καὶ νὰ τον χαίρεσθε...

Τοῦ εἶπα:

— Ἀνανία, μὴν ἑτοιμάζεσαι γι' αὐτὴ τὴν Κυριακήν, γιατὶ δὲν θὰ την γράψῃς ἐσύ.

— Καὶ γιατί; ἠρώτησεν ἔκπληκτος.

— Πρῶτον, διὰ νὰ σε τιμωρήσω ποῦ ἄργησες τόσον νὰ κάμῃς τὰς προετοιμασίας καὶ νὰ παραγγείλῃς τὰς εἰκόνας, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ τελειώσῃ τὸ ἔτος χωρὶς Ἑνδεκάτην Κυριακήν.

Ἐχαμογέλασεν.

— Ἀστειεύεσθε βέβαια, κυρία Διάπλασις...

— Ὄχι, ὄχι! δὲν ἀστειεύομαι καθόλου.

— Μά.....

— Δὲν ἔχει μά. Θὰ τιμωρηθῆς. Ἔπειτα ὑπάρχει καὶ

ἄλλος λόγος: Τὸ θέμα αὐτῆς τῆς Κυριακῆς εἶνε τόσῳ σοβαρόν, ποῦ φοβοῦμαι νὰ σοῦ το ἐμπιστευθῶ.

— Μὰ τί λέτ' ἐκεῖ τώρα;

Αὐτό πού σου λέγω. Δὲν εἶσαι ἱκανὸς νὰ κρίνῃς ἐσὺ τὰς γνώμας τῶν παιδιῶν, ἂν τὰ ζῷα ἔχουν λογικὸν ἢ ὄχι. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς φίλους μας ἀνέρχονται εἰς τὰ ὕψη τῆς φιλοσοφίας, καὶ ἂν ἀρχίσῃς, παιδί καὶ σύ, νὰ φιλοσοφῇς μαζί των . . .

— Ἄ, σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι θά τους κοροϊδεύω καὶ θὰ κάμνω λογοπαίγνια.

— Μ' αὐτὸ ἴσα-ἴσα φοβοῦμαι· τὸ θέμα δὲν σηκόνει πολλὰ ἀστεῖα.

— Τότε λοιπὸν θὰ φιλοσοφήσω κ' ἐγώ. Δὲν εἶμαι δὰ παιδί . . .

Καὶ ὁ ψυχογυιός μου ἐπεχείρησε νὰ χαϊδεύσῃ μὲ καμάρι τὸ ἄνω χεῖλος. Ἀλλ' ἄμα εἶδεν, ὅτι δὲν ὑπῆρχεν οὔτε ἴχνος μύστακος, τὸ χέρι κατέβη κατησχυμένον.

— Βλέπεις, τοῦ εἶπα, ὅτι ἔχεις τὸ προνόμιον νὰ περνοῦν τὰ χρόνια καὶ νὰ μένῃς αἰωνίως παιδί. Ἀλλ' αὐτὸ τὸ προνόμιον, σοῦ ἀφαιρεῖ τώρα τὸ ἄλλο προνόμιον: νὰ γράψῃς τὴν Κυριακήν.

Ὁ Ἀνανίας ἐσιώπησε καὶ ἐδάκρυσε. Τὸν ἐλυπήθηκα.

— Ἔλα ἐδῶ, παιδί μου. Γιατὶ ἐπιμένεις; Στάσου νὰ σου δείξω . . .

Καὶ ἔσκυψα εἰς τὸν σωρὸν τῶν Ἀπαντήσεων, κ' ἐπῆρα μίαν ἐπιστολὴν κατὰ τύχην.

— Νά, ἐξηκολούθησα. Ἡ Ἄρπυια ἰσχυρίζεται ὅτι τὰ ζῷα «ἔχουν καὶ παραέχουν λογικόν», καὶ διὰ νὰ το ἀποδείξῃ, μᾶς φέρει τὸ παράδειγμα ἑνὸς οὐραγγοτάγγου, ὁ ὁποῖος, λέγει, ἔσωσεν ἕνα μικρὸν ναυαγόν, καὶ τον ἐπεριποιήθη, καὶ τον ἐκράτησε πλησίον του, καὶ τον εἶχε σὰν παιδί του, καὶ τον ἐμεγάλωνεν . . . Ἔπειτα, λέγει, κάτι κυνηγοί, ἀπαντήσαντες εἰς τὸ δάσος τὸ ζεῦγος καὶ ἀνακαλύψαντες ὅτι ὁ μικρὸς πίθηκος ἦτο ἄνθρωπος, τὸν ἐπῆραν καὶ ἔφυγαν· ἀλλὰ τότε, ὁ θετὸς πατήρ, ἀπὸ τὴν λύπην του, ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη. – Ἔ, πῶς σου φαίνεται, Ἀνανία, αὐτὸ τὸ παράδειγμα; Τί θα ἔλεγες ἂν ἔγγραφες τὴν κρίσιν τῆς Κυριακῆς;

— Θὰ ἔλεγα, ὅτι πραγματικῶς ἀναφέρονται πολλὰ τέτοια παραδείγματα . . .

— Ἐγὼ ὅμως θὰ ἔλεγα ἁπλούστατα, ὅτι αὐτὰ ὅλα εἶνε παραμύθια καὶ τερατολογήματα περιηγητῶν. Βλέπεις λοιπὸν ὅτι ἔπεσες ἔξω. Ἀλλὰ στάσου νὰ σε δοκιμάσω ἀκόμη. Παρετήρησα ὅτι πλῆθος παιδιά, διὰ νὰ ἀποδείξουν ὅτι τὰ ζῷα ἔχουν λογικόν, φέρουν τὸ παράδειγμα τῶν καστόρων, οἱ ὁποῖοι κτίζουν τελειοτάτας καλύβας πλησίον τῶν λιμνῶν, μὲ φράκτην ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ νεροῦ, καὶ μὲ εἴσοδον ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ξηρᾶς. Τί θα ἔλεγες τώρα;

— Θὰ ἔλεγα, ἐψιθύρισεν ὁ δυστυχὴς Ἀνανίας, θὰ ἔλεγα. . . ὅτι αὐτὰ εἶνε παραμύθια... καί...

Ἐγέλασα δυνατά

— Χά, χά! Ὅποιος καῇ εἰς τὸ χυλό, φυσᾷ καὶ τὸ γιαούρτι! . . Ἄκουσε λοιπὸν τὶ θὰ ἔλεγα ἐγώ. Οὔτε αἱ καλύβαι τῶν καστόρων, οὔτε αἱ κηρῆθραι τῶν μελισσῶν, οὔτε αἱ φωλεαὶ τῶν χελιδόνων ἀποδεικνύουν ὅτι τὰ ζῷα ἔχουν λογικόν. Τὰ θαύματα αὐτὰ γίνονται μόνον διὰ τοῦ ἐνστίκτου. Ἀφ' ὅτου ἐπλάσθησαν τὰ ζῷα, οἱ κάστορες ἐξακολουθοῦν νὰ κτίζουν τὰς καλύβας των κατὰ τὸν ἴδιον πάντοτε τρόπον, χωρὶς νὰ παρατηρηθῇ ποτὲ ἡ παραμικρὰ ἀλλοίωσις ἢ τελειοποίησις. Κάθε κάστωρ εἶνε ἐξ ἐνστίκτου ἀρχιτέκτων καὶ κτίστης, καὶ κάμνει τὸ ἔργον του ἀσυνειδήτως, χωρὶς νὰ εἰμπορῇ οὔτε νὰ μὴ το κάμῃ, οὔτε νὰ το τροποποιήσῃ. Διὰ τοῦτο λέγουν, ὅτι τὸ ἔνστικτον εἶνε τυφλόν. Καὶ φυσικὰ τὸ ἔνστικτον κάθε ἄλλο εἶνε παρὰ τὸ λογικὸν ἢ ἡ εὐφυΐα τοῦ ἀνθρώπου. Σύ, Ἀνανία μου, ἔχεις τὸ ἔνστικτον νὰ γράφῃς τὰς Κυριακάς, καὶ ἴσως καὶ τὴν εὐφυΐαν. Ἀλλὰ δὲν ἔχεις, φαίνεται, καὶ τὸ λογικὸν διὰ νὰ σκεφθῇς, ὅτι ὅλα τὰ θέματα δὲν εἶνε τὰ ἴδια, καὶ ὅτι μερικὰ εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνα..

— Θέλετε δηλαδὴ νὰ με 'πῆτε ζῶον· ἀνέκραξεν ὁ Ἀνανίας.

— Ὄχι· ἀλλ' ἂν ἐπιμένῃς νὰ γράψῃς τὴν Κυριακήν....

— Ἐπιμένω! εἶπεν ὁ Ἀνανίας, καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

— Οὔ, τὶ ἄσχημος ποῦ εἶσαι, καϊμένε, ὅταν κλαῖς!" Ἂν σ' ἔβλεπαν ἔτσι τὰ παιδιὰ θὰ ἐτρόμαζαν.

— Καὶ μήπως ὅταν δὲν κλαίω εἶμαι εὐμορφώτερος;" Ἂς εἶνε καλὰ οἱ ζωγράφοι σας . . . χί, χί, χί . . .

— Ἔλα τώρα! μὴν εἶσαι ἀνόητος! Νὰ πετάξῃς ὡς τοὺς οὐρανούς, τὴν Κυριακὴν δὲν θὰ την γράψῃς ἐσύ. . . Ὥστε νὰ παύσῃς τὰ κλάμματα, ποῦ δέν σε ὠφελοῦν εἰς τίποτε, καὶ νὰ ἑτοιμάσῃς ἐδῶ τὰ χαρτιά, γιατὶ θὰ ἔλθω σὲ λίγο νὰ γράψω τὴν κρίσι.

— Δὲν παύω! ἐμουρμούρισεν ὁ ψυχογυιός· δὲν ἑτοιμάζω τίποτε . . .

— Γιὰ νά σου 'πῶ! . . Νὰ τά μας! . .

Τοῦ ἔρριψα μιὰ ματιά, ὄχι πολὺ ἥμερη, κ' ἐθγῆκα ἔξω θυμωμένη. Ἐνόμιζα ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ Ἀνανίας θὰ ἐφοβεῖτο καὶ θὰ ὑπήκουε, χωρὶς συζητήσεις, χωρὶς ἀντιλογίας καὶ χωρὶς κλάμματα.

Φαίνεται ὅμως ὅτι τὸ πεῖσμά του ἦτο μεγαλήτερον ἀφ' ὅσον ἐλογάριαζα, καὶ ἀντὶ νὰ συνέλθῃ καὶ νὰ κάμῃ ὅ,τι του εἶπα, ἀπεναντίας ἐθύμωσεν, ἐξεμάνη, ἔγινε κυριολεκτικῶς ἔξω φρενῶν, καὶ ἦλθεν εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, ποῦ ὁ ἄνθρωπος ὁ λογικός, φεῦ! . . – δὲν ἠξεύρει πλέον τὶ κάμνει! . .

Καί, – ὦ τῆς βεβλώσεως καὶ τοῦ βανδαλισμοῦ! – ἐπέπεσε κατὰ τῶν ἐπιστολῶν σας, παιδιά μου, ποῦ ἦσαν σωριασμέναι ἐπάνω εἰς τὸ Γραφεῖόν μου, καὶ ἤρχισε νὰ σχίζῃ, νὰ κουρελιάζῃ, νὰ κομματιάζῃ, νὰ ἐξαφανίζῃ . . .

Εὐτυχῶς, εἰς τὸ Γραφεῖον δὲν ἦτο μόνος... Ἡ μικρὰ ἀδελφή του Κικὴ ἦτο κουλουριασμένη εἰς μίαν πολυθρόναν, εἰς τὴν ἄλλην ἄκρην, καὶ ἐκοιμᾶτο μαζὶ μὲ τὴν Πίσσαν. Οἱ κρότοι τῆς παραφορᾶς τοῦ Ἀνανία την ἐξύπνισαν ἀπότομα, καὶ εἴτε διότι εἶχεν ἀκούσῃ εἰς τὸν ὕπνον της μέρος τῆς συζητήσεώς μας, εἴτε διότι ἐνόησεν ἐξ ἐμφύτου ὅτι κάτι κακὸν συνέβαινεν, ἐπετάχθη διὰ μιᾶς καὶ ἐδοκίμασε νὰ ἐμποδίσῃ τὸν ἀδελφόν της.

— Στάσου! τί σχίζεις; . . .

— Ἄφησέ με! . . ἐβρυχήθη ὁ Ἀνανίας ἀφρίζων· ἄφησέ με! θά της σχίσω ὅλες! . . ὅλες! . . ὅλες!. Δὲν θὰ γίνῃ Κυριακή! . . Δὲν θέλω νὰ γίνῃ Κυριακή! . . Ἀφ' οὗ δὲν θά τη γράψω ἐγώ . . . δὲν θὰ γίνῃ! . .

Καὶ ἐλευθερωθεὶς ἀπὸ τὰς μικρὰς ἀλλὰ νευρώδεις χεῖρας τῆς Κικῆς, ἔσχιζε καὶ ἔσχιζε καὶ ἔσχιζε . . .

Ἡ Κικὴ ἔτρεξεν ἀμέσως εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ με εἰδοποίησεν.

Ἔμεινα ὡς κεραυνόπληκτος ὅταν ἤκουσα τέτοιο πρᾶγμα! Σᾶς βεβαιῶ, ὅτι παρῆλθαν ἀρκετὰ δευτερόλεπτα ἕως νὰ συνέλθω.

Τρέχω φωνάζουσα:

— Ἀνανία! . . Ἀνανία! . . . Ἀνανία! . .

Εἰς τὸν διάδρομον διασταυρόνομαι μὲ τὸν ψυχογυιόν μου, ὁ ὁποῖος ἔφευγεν ὡς βέλος. Ποῦ νά τον κρατήσω!

Δινυθύνθη πρὸς τὴν θύραν, κατέβη τὴν κλίμακα καὶ ἐχάθη . . . Συνησθάνθη πλέον τι εἶχε κάμῃ, καὶ ἐτρέπετο εἰς φυγήν.

Ἐμβαίνω εἰς τὸ Γραφεῖον. Φρίκη! . . Τὸ πάτωμα στρωμένον μὲ χαρτάκια, τὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων γεμάτο, τὸ τραπέζι μου ἄνω-κάτω! . . .

Ἀλλὰ τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς ἔμεινεν ἡμιτελές. Ὁ σωρὸς τῶν Ἀπαντήσεων δὲν εἶχεν ἐξαντληθῆ, καὶ ἔμεναν ἀκόμη ἀρκεταὶ ἀπείραικτοι. Διότι ὁ Ἀνανίας, μόλις εἶδεν ὅτι ἡ Κικὴ ἔτρεξε νὰ με φωνάξῃ, ἐφοβήθη μὴ τον προφθάσω, τἄφησε 'στὴ μέση καὶ τῶκοψε λάσπη . . .

« Τὸν εἶχε σὰν παιδί του» (Σελ. 406, στήλ. α'.)

Ἀμφιβάλλω ὅμως ἂν αἱ ἀπείραικτοι ἐπιστολαὶ εἶνε πλέον τὸ ἓν τρίτον τοῦ ὅλου σωροῦ . . . Τὰ ἐρείπια εἶνε τόσον τὸ πλῆθος! Καὶ τὰ κομματάκια τόσον μικρὰ καὶ τόσον ἀνακατειμένα, ποῦ οὔτε ἡ μεγαλητέρα ὑπομονὴ δὲν θὰ κατώρθωνε νὰ τα ξεχωρίσῃ καὶ νὰ τα συγκολλήσῃ . . . Τοῦτο ἐδοκίμασε νὰ το κάμῃ ἡ Κικὴ μὲ τὰς ἄλλας ἕνδεκα ἀδελφάς της. Ἀλλὰ δύο ἡμερῶν κόπος εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἀνεύρεσιν καὶ τὴν συγκόλλησιν πέντε μόνον ἐπιστολῶν, — καὶ οὕτω αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνανία παρητήθησαν τῆς ἰδέας νὰ ἐπανορθώσουν τὸ σφάλμα τοῦ ἀδελφοῦ των.

Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ἂν γίνεται σήμερον Κυριακὴ μὲ τὰ λείψανα τοῦ σωροῦ, τοῦτο το ὀφείλετε ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν Κικήν, – ἀλλὰ καὶ αὐτὴ σᾶς ὀφείλει τὴν συλλογὴν τῶν γραμματοσήμων της. . . Ὅσον διὰ τὸν Ἀνανίαν, ὁ ὁποῖος κατέφυγεν εἰς τὸ Φάληρον, εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ φίλου του Ἀζαρία, καὶ ἐκεῖ μένει φυγόδικος μέχρι σήμερον, τρέμων τὴν ὀργήν μου καὶ τὴν ὀργήν σας, – θά τα ξαναποῦμε.

∴

Ἀλλ' ἂς ἔλθωμεν τώρα εἰς τὴν Κυριακήν μας.

Ὡς ἐνθυμεῖσθε, σᾶς εἶχα ἐρωτήσῃ τί φρονεῖτε, ἔχουν ἢ δὲν ἔχουν τὰ ζῷα λογικόν, καὶ ποῖα εἶνε, διὰ τὸ ἓν ἢ διὰ τὸ ἄλλο, τὰ ἐπιχειρήματά σας καὶ τὰ παραδείγματα;

Εἶπα, ὅτι ἡ χειροδικία τοῦ Ἀνανία ἄφησε τόσον ὀλίγας ἀπαντήσεις, ὥστε, ἂν κατὰ σύμπτωσιν δὲν ἦσαν αὐταὶ αἱ καλλίτεραι, ἡ Κυριακὴ θὰ ἐματαιοῦτο. Ὁπωσδήποτε θὰ ἦτο περιττὸν νὰ τας ξεχωρίσωμεν εἰς σωροὺς καὶ εἰς τμήματα, ὅπως ἐκάμναμεν ἄλλοτε, διὰ νὰ οἰκονομήσωμεν τὸ πλῆθος. Τώρα θὰ τας πάρωμεν κατὰ σειρὰν καὶ θὰ τας τελειώσωμεν γρήγορα.

Πρώτη μοῦ ἔρχεται ἡ Ἀπάντησις τοῦ Κεντριοῦ. Ἔχει τὸ ἐλάττωμα νὰ εἶνε ἐκτενής, καὶ τὸ προτέρημα νὰ εἶνε ἐξυπνη καὶ εἰκονογραφημένη. Ὑποστηρίζει, ἢ μᾶλλον ὁ σοφὸς γαϊδαρος ἀπὸ τὸν ὁποῖον τὸ Κεντρὶ λαμβάνει συνέντευξιν καὶ . . . μίαν κλωτσιάν, - ὅτι τὰ ζῷα ἔχουν λογικόν. Ἀλλ' ἂν μοῦ ἤρχετο ὄρεξις νὰ την δημοσιεύσω ἐδῶ; Εἶνε τέσσαρες μεγάλαι καὶ πυκναὶ σελίδες, φανταστῆτε! Κάπου λέγει: « Ὁ Ἀνανίας, ὁ ὁποῖος τίς οἶδε ποῖον μέσον θὰ ἐφεύρῃ διὰ νὰ καταστρέψῃ τὴν παροῦσαν. . . » Λέτε νὰ το εἶδε ὁ Ἀνανίας καὶ νὰ την ἄφησεν; . .

Ἡ Παιδικὴ Χαρὰ ἀπαντᾷ ἐμμέτρως, καὶ διὰ νὰ με πείσῃ ὅτι τὰ ζῷα ἔχουν λογικόν, μοῦ ἀναφέρει παραδείγματα ζῴων που ἔσωσαν ἀνθρώπους. Καὶ λέγει:

Ὁ Μπάρης τόσους ἔσωσε
Στὸν Ἅγιο Βερνάρδο,
Κι' ὁ Γολιάθ τοὺς καναγούς,
Τὴ Λίνα, τὸ Γεράρδο.

Νομίζω πως τὴ γνώμη μου
θὰ τὴν παραδεχθῆς
Καὶ θὰ μου δώσῃς μάλιστα
Βραβεῖον παρευθύς.

Ὄχι δὰ καὶ παρευθύς! . . Ἄφησε νὰ ἰδοῦμε μή τα εἶπαν ἄλλοι καλλίτερα.

Μπᾶ, μπᾶ, μπᾶ, ποῦ θὰ παραδεχθῇ ποτὲ ὁ Τυδεὺς ὅτι τὰ ζῷα ἔχουν λογικόν! Θεὸς φυλάξοι! Καί μας ἐνθυμίζει τὸ γνωστὸν ἀνέκδοτον τοῦ Πιθήκου, ὁ ὁποῖος, ἰδὼν τὸν κύριόν του νὰ ξυρίζεται καὶ θελήσας νὰ τον μιμηθῇ, κατώρθωσε νὰ κόψῃ τὸν λαιμόν του. Ἐκ τούτου καὶ ἡ παροιμία «ξυράφιον εἰς χεῖρας πιθήκου.»

Ὁ Φασουλάκης πρῶτα λέγει ναί, ἔπειτα μετανοεῖ καὶ ἀνακράζει ὄχι, «διότι ὁ ἵππος, μὴ ἔχων λογικόν, ὀνομάζεται ἄλογον.» – Ἀστειεύεται ἐπίσης καὶ ὁ Συρανὸ Δὲ Μπερζεράκ: «Λαμβάνων ὑπ' ὄψει μου τὸν κόκκορα, λέγω ὅτι ὄχι μόνον ἔχει λογικόν, ἀλλ' ὅτι δύναται νὰ δανείσῃ καὶ εἰς τοὺς Γιάννιδες, ὡς καὶ ἡ παροιμία βεβαιόνει: Σαραντα πέντε Γιάννιδες ἐνὸς κοκκόρου γνῶσι.»

— Ὁ Ἄγγελος τῆς Εὐτυχίας «βλέπων τὸν ἑαυτόν του, σκέπτεται ὅτι καὶ τὰ λοιπὰ ζῷα θὰ εἶνε ὅμοια μὲ αὐτόν.»!! - Ὁ Λεοπάρδαλις συμπεραίνει ὡς ἑξῆς: «Τὰ ζῷα εἶνε λογικά, πλὴν τοῦ ἀλόγου, τὸ ὁποῖον ὡς ἐκ τῆς ὀνομασίας του δὲν φαίνεται νὰ εἶνε· εἶνε δὲ λογικὰ τὰ ἄλλα, διότι ἐὰν ἦσαν ἄλογα, θὰ τα ἔλεγαν καὶ αὐτά . . . ἄλογα.» Εἰς τοῦτο συμφωνεῖ καὶ ἡ Μαγικὴ Εἰκών.

Τοιαύτας ἀπαντήσεις θὰ ἠμποροῦσε, μὰ τὴν ἀλήθειαν, νὰ τας κρίνῃ καλλίτερα ὁ Ἀνανίας. Ἀλλ' ἂς μή τον ἐνθυμοῦμαι, διὰ νὰ μὴ θυμόνω...

Ἂς ἴδωμεν τώρα καὶ μερικοὺς ἄλλους, κάπως σοβαρωτέρους.

Ἡ γνώμη τοῦ Κυκλαδίτου εἶνε ὅτι «ἄλλα ζῷα ἔχουν λογικὸν καὶ ἄλλα δὲν ἔχουν· τὸ δὲ λογικώτερον πάντων εἶνε ὁ κύων.» — Κατὰ τὸν Ξενιτευμένον Σινωπέα «τὰ ζῷα δὲν ἔχουν λογικόν, συνεννοοῦνται ὅμως κάλλιστα, ἄλλα μὲν διὰ τῆς φωνῆς, ὡς ἡ γαλῆ, ὁ κύων κτλ. ἄλλα δὲ διὰ τοῦ ράμφους καὶ τῶν πτερύγων, ὡς ὁ πελαργός, ἡ πέρδιξ κτλ.» Ὁ Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος παρατηρεῖ, ὅτι καθὼς οἱ ἄνθρωποι ἔχουν προτερήματα καὶ ἐλαττώματα, οὕτω καὶ τὰ ζῷα· ἄρα, ἀφ' οὗ οἱ ἄνθρωποι ἔχουν λογικόν, καὶ τὰ ζῷα ἔχουν ἐπίσης. – Ὁ Λιμὴν τῆς Πύλου εἶνε τῆς ἐναντίας γνώμης, διότι, ἀφ' οὗ ὁ ἄνθρωπος λέγεται «λογικὸν ζῷον», τὰ λοιπὰ ζῷα εἶνε ἄλογα. — Τὸ Δαιμόνιον Πνεῦμα ἐρωτᾷ: «Εἶνε δυνατόν, ἀγαπητή Διάπλασις, νὰ εἶνε τὰ ζῷα λογικά, ἀφ' οὗ κ' ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἰσχυρίζονται τοῦτο, ἀποροῦσι πολὺ ὅταν τυχὸν ἴδωσι καὶ τὸ ἐλάχιστον δεῖγμα νοημοσύνης εἰς τὰ ζῷα; Τί σημαίνει λοιπὸν αὐτὴ ἡ ἀπορία;» Ἰδοὺ μία ἐρώτησις εὐλογωτάτη.

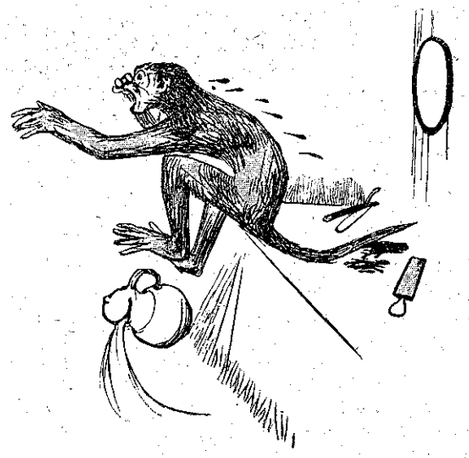

«Κατώρθωσε νὰ κόψῃ τὸν λαιμόν του.» (Σελ. 407, στ. 6')

Ἂν ὁ Ἱππότης Γουλιέλμος δὲν ἐσχημάτισε γνώμην καὶ διστάζει νὰ ἀπαντήσῃ, ἀλλ' ὁ Ἄβελ, τὸ Ἐωθινὸν Ἄστρον, ὁ Ἥρως Θησεὺς καὶ ἄλλοι πολλοί, ἀποφαίνονται ἀδιστάκτως ὅτι τὰ ζῷα δὲν ἔχουν λογικόν. Τὸ Μπουμπουνισμένο Μυαλὸ ἐρωτᾷ: «Λατρεύουν Θεόν; Ἀγαποῦν τὸν πλησίον των; Τιμοῦν

τοὺς γονεῖς των; 'Αναγινώσκουν Διάπλασιν;» — ὁ Κων. Ἀθ. 'Αγγελίδης φρονεῖ ὅτι ὁ πιστεύων εἰς τὸ ἐναντίον, ἀρνεῖται τὴν ὕπαρξιν τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅτι ἀπόδειξις τῆς ἐλλείψεως λογικοῦ παρὰ τοῖς ζῴοις εἶνε ἡ ἀπὸ τῆς δημιουργίας των μέχρι σήμερον πνευματικὴ αὐτῶν στασιμότης. — Ἡ Ἑλληνικὴ Φουστανέλλα φέρει τὸ

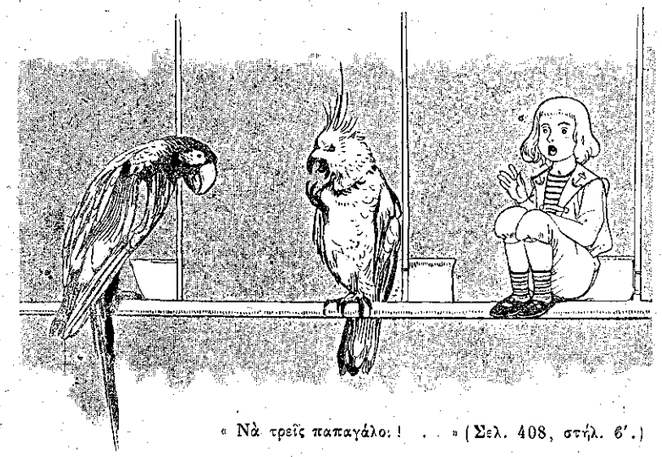

« Νὰ τρεῖς παπαγάλοι! . . . » (Σελ. 408, στήλ. 6'.)

ἑξῆς παράδειγμα: Λαμβάνεις ἐν ὅπλον, πυροβολεῖς ἔμπροσθεν ἑνὸς ὄνου καὶ φονεύεις ἕνα ἄλλον ὄνον. Ἔπειτα στηρίζεις τὸ ἴδιον ὅπλον ἐπὶ τοῦ πρώτου, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἐννοεῖ ὅτι θά τον φονεύσῃς καὶ δὲν φεύγει... Δὲν πιστεύω νὰ θελήσῃ κανεὶς νὰ δοκιμάσῃ τὸ σκληρὸν αὐτὸ πείραμα... — Τὸ Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου, μὲ τὴν συνήθη του εὐθυκρισίαν, ἀρνεῖται τὸ λογικόν, ἀλλὰ παραδέχεται τὸ ἔνστικτον. Τὴν ἰδίαν γνώμην ἐπάνω-κάτω ἐκφράζουν ὁ Τίκ-Τάκ, ἡ Δίχρωμος Φούξια, ὁ Πτερόπους Ἑρμῆς, ὁ Φίγ-Μοῦ-Λῆ, ὁ Θεαγένης, ἡ Σεμνὴ Κόρη καὶ ἄλλοι πολλοί.

Τὸ ἐναντίον, δηλαδὴ ὅτι τὰ ζῷα ἔχουν λογικόν, ἰσχυρίζονται μὲ διαφόρους συλλογισμούς, ἀλλὰ χωρὶς παραδείγματα, τὸ Ψάρι τῆς Ξηρᾶς, ὁ Ὠρίων, ὁ Λευκοκύμαντος Αἰγιαλός, ἡ Ἀντιγόνη Δαμάσκου, ὁ Ναβουχοδονόσορ, τὸ Φύλλον Τριανταφύλλου, ὁ Ἀν. Μελετόπουλος, ὁ Ἐξόριστος Ναπολέων καὶ τὸ Λυσόχαρτον, τὸ ὁποῖον ἔγραψε, μετὰ τὸ Κεντρί, τὴν ἐκτενεστέραν ἐπιστολήν.

«Ἔχω τὴν ἰδέαν, — γράφει ἡ Ἑσπερινὴ Γαλήνη — ὅτι πολλὰ τῶν ζῴων στεροῦνται λογικοῦ, πλεῖστα ὅμως τὸ ἔχουν, καὶ μάλιστα εἰς μεγάλην δόσιν. Περὶ τούτου πολλὰ παραδείγματα δύναμαι νὰ φέρω, ἀλλὰ μὴ θέλουσα νὰ φλυαρήσω, δὲν ἔχω παρὰ νὰ σας παραπέμψω εἰς τὸν σωρὸν τῶν ἀπαντήσεων, ὅπου θὰ εὕρετε πληθὺν παραδειγμάτων, εἶμαι βεβαία.»

Ἂν ἐμιμοῦντο ὅλοι τὴν Ἑσπερινὴν Γαλήνην, δὲν θὰ εὕρισκα κανέν. Εὐτυχῶς πολλοὶ δὲν τὴν ἐμιμήθησαν, καὶ ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς των εἰμπορῶ νὰ ἐκλέξω τώρα ὅσα θέλω παραδείγματα καὶ ἀνέκδοτα ζῴων. Καὶ μὲ ὅλην τὴν κακεντρέχειαν τοῦ Ἀνανία, ὁ σωρός των εἶνε ἀκόμη τόσον μεγάλος, ὥστε θὰ περιορισθῶ εἰς τὰ κυριώτερα.

. .

Τὸ Ἀναμμένο Σπίρτο μοῦ διηγεῖται, ὅτι εἰς τὸ σπίτι των ἔχουν δύο παπαγάλους, οἱ ὁποῖοι φλυαροῦν ἀπὸ τὸ πρωῒ ἕως τὸ βράδυ. Εἶνε δὲ σοφώτατοι, διότι ἠξεύρουν ὄχι μόνον ἑλληνικά, ἀλλὰ καὶ γερμανικὰ καὶ γαλλικὰ καὶ τουρκικὰ ἀκόμη. Πολλὰς ὥρας τὴν ἡμέραν περνᾷ μαζί των τὸ Ἀναμμένο Σπίρτο, καὶ ἐπειδὴ καὶ αὐτὸ δὲν ἀγαπᾷ ὀλιγώτερον νὰ φλυαρῇ, ὅσοι τους βλέπουν λέγουν: «Νὰ τρεῖς παπαγάλοι!...»

Ὁ Δαφνοστεφὴς Ναύαρχος μοῦ ὁμιλεῖ δι' ἕνα ἐλέφαντα, ὁ ὁποῖος πληγωθεὶς εἰς μίαν μάχην, εἰς τὰς Ἰνδίας, ἐπήγαινε καθ' ἡμέραν μόνος του εἰς τὸ Νοσοκομεῖον, καὶ ὑπεβάλλετο, ὄχι μόνον ἀγογγύστως ἀλλὰ καὶ εὐγνωμόνως, εἰς θεραπείαν ἀλγεινοτάτην, διότι τοῦ ἔκαιαν τὴν πληγὴν μὲ πυρακτωμένον σίδηρον. Καὶ τοῦτο ἐξηκολούθησεν ἕως ὅτου ἐθεραπεύθη ἐντελῶς!

Ἀνέκδοτον ἐλέφαντος μοῦ διηγεῖται ἐπίσης καὶ ὁ Μικρὸς Ἀθηναῖος, τὸ ὁποῖον συνέβη εἰς τὸν ἴδιον, ὅταν ἐπεσκέφθη κάποτε τὸν Ζῳολογικὸν κῆπον τοῦ Λονδίνου. Τοῦ ἦλθε νάστειευθῇ ὀλίγον μὲ τὸν ἐλέφαντα, καὶ προσεποιήθη ὅτι θέλει νὰ του προσφέρῃ τὸ μῆλον, τὸ ὁποῖον ἐκρατοῦσεν. Ὁ ἐλέφας ἔτεινε τὴν προβοσκίδα, ἀλλ' ὁ Μικρὸς Ἀθηναῖος ἀπέσυρεν ἔξαφνα τὸ χέρι του καὶ ἐξεκαρδίσθη ἀπὸ τὰ γέλια. Τὸ παιγνίδι τοῦ ἤρεσε, ξαναγυρίζει καὶ γελᾷ πάλιν τὸν ἐλέφαντα. Τὸ ἔκαμε δύο-τρεῖς φοράς. Ἀλλὰ τὴν τετάρτην, ὁ ἐλέφας τον ἐπερίμενε μὲ τὴν προβοσκίδα του γεμάτην νερόν. Καὶ μόλις ὁ Μικρὸς Ἀθηναῖος ἐπλησίασε... τὸν ἔκαμε παπί!

Ὁ Λοξίας μοῦ γράφει: Μίαν ἡμέραν, ἰατρός τις ἐξερχόμενος εἰς περίπατον, εἶδεν ἐξῶθεν τῆς θύρας του ἕνα σκύλον. Τὸν ἀπεμάκρυνεν, ἀλλ' ἐκεῖνος ἀφῆσας θρηνώδη φωνήν, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν θέσιν του. Τότε ὁ ἰατρὸς παρετήρησεν, ὅτι ὁ κύων εἶχε πάθῃ ἐξάρθρωσιν τοῦ δεξιοῦ ποδός, καὶ τὸν ἐκράτησεν ἐπ' ὀλίγας ἡμέρας καὶ τὸν ἐθεράπευσε. Κατόπιν ὁ σκύλος ἔφυγεν· ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν πολλῶν ἡμερῶν ὁ ἰατρός τον συνήντησε πάλιν πρὸ τῆς θύρας του, ὁδηγοῦντα ἕνα ἄλλον σκύλον, ὁ ὁποῖος εἶχε σπασμένον τὸ πόδι!» Νὰ πελατεία!

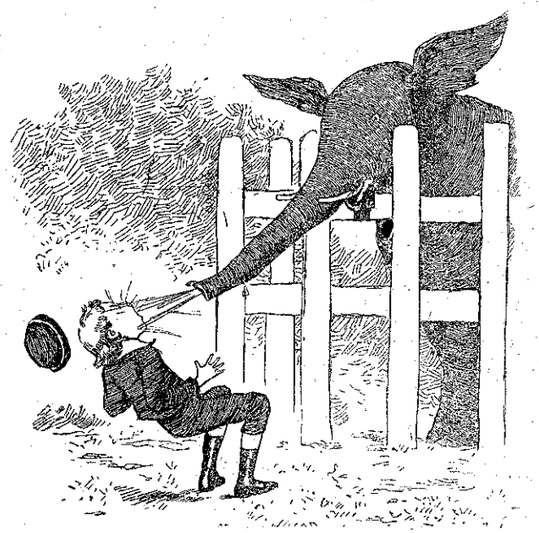

«Τὸν ἔκαμε παπί!« (Σελ. 408, στήλ. 6'.)

Τὸ Ἀντώβρης ἐκπλήσσεται καὶ ἀπορεῖ μὲ τὴν εὐφυΐαν τῶν... κορέων. Κάποτε, διὰ νὰ μὴ ἀκουμβᾷ εἰς τὸν τοῖχον, ὅπου ἦσαν αἱ ψωλεαί των, εἶχε τραβήξῃ τὸ κρεβάτι του εἰς τὴν μέσην τοῦ δωματίου. Ἀλλὰ οἱ κορέοι πονηρότεροί του, ἀνέβαιναν εἰς τὸ ταβάνι, ἔβαναν ἴσα ἴσα ἐπάνω ἀπὸ τὸ κρεβάτι, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ... πάτ! ἔπεφταν ἐπάνω 'στὴ μύτη του!

Καὶ ἀπὸ τὸ ἐλάχιστον διὰ νὰ ἐλθωμεν πάλιν εἰς τὸ μέγιστον, ἰδοὺ ἡ ἀπάντησις τῆς Μαρίδας τοῦ Φαλήρου ἡ ὁποία ἔζησε κάποτε εἰς τὴν Βομβάην τῶν Ἰνδιῶν, καὶ μου γράφει ὅτι ἐκεῖ οἱ ἐλέφαντες, νοημονέστατοι καὶ πιστότατοι, ἐκτελοῦν ἐν μέρει χρέη παραμάνας. «Καὶ λέγω ἐν μέρει, διότι ἂν δὲν βυζάνουν τὰ παιδιά, τὰ βγάζουν ὅμως ἔξω μὲ τὸ καροτσάκι.»

Ἡ Αὐτοκράτειρα Εὐδοκία καὶ ἡ Χαμένη Εὐτυχία μοῦ ἀναφέρουν δύο παραδείγματα ζῴων — σκύλου ἡ μία, γάτας ἡ ἄλλη, — τὰ ὁποῖα ἀπέθαναν ἐκ τῆς λύπης τῶν μετὰ τὸν θάνατον τῶν κυρίων των. Ἐπίσης καὶ τὸ Σκαφιδάκι.

Ἰδοὺ τώρα τί εἶδεν ἡ Θριαμβευτικὴ Ἀψὶς μὲ τὰ μάτια της: Κάποτε ἡ γάτα της εἶχε πιάσῃ ἕνα σπουργιτάκι, τὸ ὁποῖον ἐκρατοῦσε καλά, φοβουμένη μή της φύγῃ. Ἐκεῖνο δὲν ἐκινεῖτο καθόλου, καὶ ἡ γάτα, νομίσασα ὅτι εἶχε ψοφήσῃ, τὸ ἄφησε διὰ νὰ το φάγῃ. Τὸ σπουργιτάκι ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ ἀκίνητον, ὅταν ἐ-

ξαφνα ἀνοίγει τὰ πτερά του καὶ φεύγει «πρὸς μεγάλην ἐκπληξιν ὅλων μας καὶ πρὸς μεγάλην ἀπελπισίαν τῆς γάτας, ἡ ὁποία ἔμεινεν εἰς τὰ κρύα τοῦ λουτροῦ!»

Ἀλλὰ ποῦ νὰ κούσετε διὰ τὸν σκύλον τοῦ θείου τῆς Μεδούσης! Ὁ θεῖος τῆς Μεδούσης ἀγαπᾷ τὸ κυνήγιον· τὸ ἀγαπᾷ ἐπίσης καὶ ὁ σκύλος του. Ἀλλ' ὁ θεῖος τῆς Μεδούσης εἶνε ἀδέξιος κυνηγὸς καὶ ἐπιστρέφει πάντοτε μὲ ἀδειανὸν σακούλι. Τέτοιους κυνηγοὺς δέν τους ἀγαπᾷ καθόλου ὁ Ἀζῶρ. Καὶ ἐπὶ τέλους... μίαν ἡμέραν ἀρνεῖται νὰκολουθήσῃ τὸν κύριόν του εἰς τὸ κυνήγι!

Πολλὰ ὡραῖα καὶ περίεργα παραδείγματα ἀναφέρουν ἀκόμη: ὁ Αἰγιεύς, ὁ ὁποῖος ἔχει μίαν γάταν, ποῦ ξεύρει νὰ ἐκδικῆται τοὺς ἐχθρούς της· — ἡ Αὔρα τῆς Κερκύρας, ξετρελλαμένη μὲ τὴν εὐψυΐαν τοῦ σκύλου της· — ὁ Σοφὸς Πιττακὸς ἐπίσης, ἡ Ποιμενὶς τοῦ Πηλίου, ποῦ ἐσώθη μίαν φορὰν ἀπὸ βέβαιον κίνδυνον ἐξ αἰτίας τῆς νοημοσύνης τῆς ἡμιόνου της· — τὸ Ἀγνὸ Μενεξεδάκι τοῦ ὁποίου ἡ γάτα ἀνοίγει πολλὲς φορὲς τὸ ντουλάπι τις καὶ της τρώγει τὸ γλύκισμά της· ὁ Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου, ὁ ὁποῖος θαυμάζει δύο ἵππους, οἱ ὁποῖοι, ἐν ᾧ ἀλώνιζαν μὲ ὁρμήν, ἐστάθησαν ἔξαφνα, διὰ νὰ μὴ πατήσουν τὸν ἄνθρωπον, ποῦ εἶχε πέσῃ ἐμπρός των· τὸ Ἄσπρο Ποντικάκι, ὁ Φλοῖσβος τοῦ Εὐξείνου, ὁ Βράχος τῆς Κρανάης, ἡ Κωπηλάτις Κύθνου, ἡ Γλυκεῖα Καρδία, ἡ Κατσαρομάλλω, ἡ Πενθοῦσα Καρδία, ἡ Λίμνη Μαρεώτις, ἡ Χαλιμᾶ, ἡ Εὐαγγελία Ἀνδρέου, καὶ ἄλλοι πολλοί, οἱ ὁποῖοι διηγοῦνται διάφορα κατορθώματα σκύλων· — ὁ Μικρὸς Γυμνασιόπαις, μὲ ἓν ἀνέκδοτον γάτας καὶ ἓν ἄλλο λέοντος, κάπως ἀπίστευτα· — ὁ Βασιλεὺς τοῦ Κατέργου, ὁ ὁποῖος ὑπενθυμίζει τὸ ἀνέκδοτον τοῦ Δαρείου μὲ τὸν χρεμετίσαντα ἵππον — τὸ Ἐρυθρὸν Νέφος, τὸ ὁποῖον διηγεῖται μᾶλλον παραμύθι περὶ πιθήκου· — ὁ Κυνηγὸς τῆς Σταρήθρας, θαυμάζων τὰς μελίσσας, αἱ ὁποῖαι βόσκουν μίλλια μακρὰν τῶν κυψελῶν των, καὶ πάλιν ἐπιστρέφουν εἰς αὐτάς· — τὸ Πλοῖον τοῦ Δουνάβεως, κατενθουσιασμένον μὲ μίαν κότταν· — ἡ Μυστηριώδης Φύσις, μὲ ἀνέκδοτον λέοντος, ἡ Σιωπὴ Νύξ,

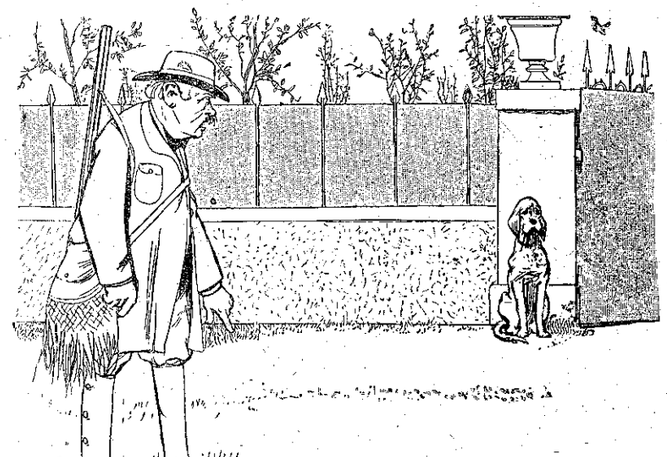

« Ἀρνεῖται νὰκολουθήσῃ τὸν κύριόν του εἰς τὸ κυνῆγι!» (Σελ. 409, στήλ. α'.)

ἐνθυμίζουσα τὴν τίγριν τοῦ Νέρωνος καὶ τὸν λέοντα τοῦ Ἀνδροκλέους, καὶ τέλος ἡ Πικραμένη Καρδούλα, μὲ μίαν εὐψυεστάτην οἰκογένειαν γάτων.

Ἤθελα νὰ παραθέσω μερικὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ τὰς ἐπιστολὰς αὐτάς, αἱ ὁποῖαι εἶνε τόσον ὡραῖαι, — αἱ περισσότεραι, — ὥστε τας ἐσεβάσθη καὶ ὁ Ἀνανίας· ἀλλὰ φοβοῦμαι μήπως ὁ χείμαρρος τῆς Κυριακῆς παρασύρῃ τὴν ἄλλην ὕλην τοῦ φύλλου, καὶ ἔρχομαι εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Αὐγερινοῦ.

Τὴν παραθέτω ἐδῶ ὁλόκληρον, καὶ τελειόνω.

«Λέγουν μερικοὶ ὅτι τὰ ζῷα δὲν ἔχουν λογικόν, ἄλλοι πάλιν τοὐναντίον· ἐγώ, ἂν μ' ἐρωτήσητε, εἶμαι, ἢ μᾶλλον ἤμην, μὲ τὴν γνώμην καὶ τῶν δύο, καὶ δὲν ἐγνώριζον τι νὰπαντήσω διὰ τὴν Κυριακήν, ὅταν ἔξαφνα, ἐν ᾧ ἐκαθήμην εἰς τὸ γραφεῖόν μου, ἀκούω ἕνα πανδαιμόνιον, ἕνα κακό, φωνές, Θεέ μου καὶ Κύριέ μου, νὰ ἐξέρχωνται ἀπὸ τὸ μαγειρεῖο: «Ψίτ!.. ψίτ!... ἔξω... ἔξω!..» Πετιέμαι τρομαγμένος ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μου καί, τί νὰ ἰδῶ! Ὦ Ὕψιστε! τὴν γάτα τῆς γειτόνισσάς μας νὰ κρατᾷ εἰς τὸ στόμα της ἕνα ψάρι, καὶ ὀπίσω τὴν ὑπηρέτριά μας νὰ τὴν κυνηγᾷ μὲ τὸ σκουπόξυλο!.. Ἐγώ, — ἰσως θὰ ἐπερίμενες, φιλτάτη μου, νὰ τὴν βοηθήσω εἰς τὴν σύλληψιν τοῦ κλέπτου· — ὄχι, ὅλως διόλου, ἀλλὰ ἐμπῆκα εἰς τὸ γραφεῖόν μου διὰ νὰπαντήσω εἰς τὴν Κυριακήν...

«Τώρα, φιλτάτη μου, εἰπέ μου, σὲ παρακαλῶ καὶ σύ, δὲν ἤτανε ἔξυπνη ἡ γάτα, καὶ μάλιστα περισσότερον ἀπὸ τὴν ὑπηρέτριά μας, ποῦ την ξεγέλασε καί της ἅρπαξε τὸ ψάρι ἐμπρὸς ἀπὸ τὰ μάτια της;... Ἐγώ, τοὐλάχιστον, ἔτσι νομίζω...

«Ἀλλ' αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιον δὲν εἶνε, ἔστω, καὶ τόσον ἱκανὸν διὰ νὰ σε πείσῃ. Μοῦ ἔρχεται 'στὸν νοῦ αὐτὴ τὴ στιγμὴ κάτι 'ποῦ εἶχα διαβάσῃ, δὲν ἐνθυμοῦμαι ἀκριβῶς ποῦ, ὅτι ὁλὴ. ἕνας σοφὸς καθηγητὴς 'στὴν Ἀμερικήν, κατόρθωσε νὰ μάθῃ εἰς τὸ ἄλογό του... τὸ ἀλφάβητο! καὶ ὄχι μόνον αὐτὸ ἀλλὰ καὶ τὴν πρόσθεσιν! καὶ ἀκόμη, τὸ σπουδαιότερον... νὰ γράψῃ τὄνομά του 'στὸν πίνακα!!...

«Ὁρίσατε λοιπόν, ἕνα ἄλμα μέγιστον πρὸς τὰ ἐμπρός! νὰ γράφουν καὶ νὰ διαβάζουν καὶ τὰ ζῷα!! Τώρα πλέον δὲν μένει ἄλλο, παρὰ νὰ περιμένουμε τὸν καιρὸν ποῦ θὰ γράφουν ποιήματα καὶ διηγήματα, ποῦ θὰ διαβάζουν... καὶ τὴν Διάπλασιν!!... Ἀλήθεια τί ἀστεῖον!.. χά-χά! χά!... νὰ λαμβάνουν μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς καὶ νὰπαντοῦν εἰς τὰς Κυριακάς... καὶ τὰ γαϊδουράκια!!. χά, χά, χά!.. Τὸ συλλογίζομαι μόνον καὶ βαστῶ τὴν κοιλιά μου ἀπ' τὰ γέλια. . . . . .

. . . . . .

Στὴν εὐτυχισμένη αὐτὴ ἐποχὴ ὅλα θὰ μεταβληθοῦν, ἐξ ἀνάγκης πλέον· ἰδοὺ λοιπὸν πῶς φαντάζομαι τὰ ἀποτελέσματα μιᾶς Κυριακῆς: Α'. Βραβεῖον: Κὺρ-Μέντιος!.. Β'. Βραβεῖον: Ἀζῶρ!.. Γ'. Βραβεῖον:... Ἡ γάτα τῆς γειτόνισσάς που ἅρπαξε τὸ ψάρι!...

ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ»

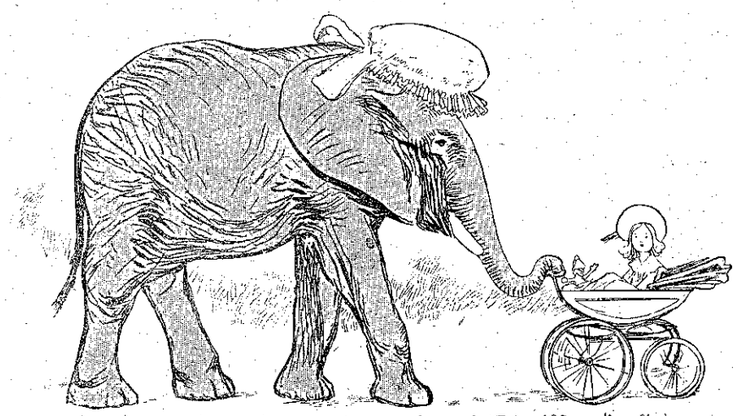

« Ἐκεῖ οἱ ἐλέφαντες ἐκτελοῦν χρέη παραμάνας. » (Σελ. 408, στήλ. 6'.)

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΝΟΣΤΑΛΓΟΣ ΕΛΛΗΝ

Βραβευθεὶς εἰς τὴν Δεκάτην Κυριακὴν

(Ἴδε Διάπλασιν τοῦ 1900, σελ. 336.)

Καὶ ὅμως ὄχι! Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Αὐγερινοῦ εἶνε πραγματι εὐφυεστάτη, ἀλλ' οὔτε αὐτὸς ἔχει δίκαιον, οὔτε ὅσοι ἰσχυρίζονται ὅτι τὰ ζῷα ἔχουν λογικόν. Ἐνθυμεῖσθε τὶ ἔλεγα εἰς τὸν Ἀνανίαν; Δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν τὸ λογικὸν μὲ τὸ ἐνστικτον. Τὰ ζῷα ἔχουν ἔνστικτον, ὁ ἄνθρωπος ἔχει λογικόν. Καθὼς παρετηρήσατε καὶ σεῖς, πολλοὶ φίλοι μου, διὰ νὰ ἀποδείξουν ὅτι τὰ ζῷα ἔχουν λογικόν, ἔφεραν ὡς παράδειγμα πράξεις γενομένας ἐξ ἐνστίκτου. Καὶ αὐτὴ ἡ θαυμαστὴ ἀφοσίωσις τοῦ σκύλου πρὸς τὸν κύριόν του, εἶνε ἀποτέλεσμα ἐνστίκτου.

Εἶνε ἀληθές,— δὲν το ἀρνοῦμαι, καὶ κανεὶς δὲν το ἀρνεῖται,—ὅτι ὑπάρχουν παραδείγματα ζῴων, τῶν ὁποίων αἱ πράξεις μαρτυροῦν κάποιαν κρίσιν καὶ κάποιαν εὐφυΐαν. Ἀλλ' αὐταὶ εἶνε σπάνιαι ἐξαιρέσεις, αἱ ὁποῖαι ἐπικυροῦν τὸν γενικὸν κανόνα. Ὁπωσδήποτε, δὲν θὰ πλανηθῶμεν πολύ, οὔτε θὰ βλασφημήσωμεν, ἂν παραδεχθῶμεν, ὅτι ἀπὸ τὸν ἥλιον τοῦ λογικοῦ, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἤναψεν εἰς τὴν διάνοιαν τοῦ ἀνθρώπου, μία ἀκτὶς ἀσθενὴς φωτίζει κάποτε καὶ μερικὰ ζῷα. Ἐπιτέλους μήπως δὲν εἶνε καὶ αὐτὰ πλάσματα τοῦ αὐτοῦ Δημιουργοῦ, ὁ ὁποῖος τὰ πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησε;

Καὶ τώρα, τὰ βραβεῖα, διότι βλέπω ὅτι ἀνυπομονεῖτε:

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

Α'. ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αὐγερινὸς [10ε].

Β'. ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δαφνοστεφὴς Ναύαρχος[5ε]'—Τυδεὺς [4ε]

Γ'. ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δαιμόνιον Πνεῦμα [3ε] —Ἂν τῶβρης [3ε] — Παιδικὴ Χαρά· [3ε]

ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [2ε] εἰς ἕκαστον): Κεντρί.— Θρισμβευτικὴ Ἄψις — Ποιμενὶς τοῦ Πηλίου.— Μυστηριώδης Φύσις.— Μαρίδα τοῦ Φαλήρου — Ἀνσμμένο Σπίρτο.—Λοξίας —Κωνστ. Ἀγγελίδης

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Πάντες ὅσοι ἀναφέρονται εἰς τὴν κρίσιν.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΔΩΔΕΚΑΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Διπλῆ εἶνε ἡ ἐρώτησις τῆς Δωδεκάτης Κυριακῆς. Τὸ πρῶτον μέρος ἀφορᾷ τὸν Ἀνανίαν, ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ τιμωρηθῇ διὰ τὸ πραξικόπημά του. Τὸ δεύτερον μέρος εἶνε σχετικὸν μὲ τὸ θέμα τῆς παρούσης καὶ τρόπον τινὰ ἡ συμπλήρωσίς του. Λοιπόν

Α.'—Τὶ φρονεῖτε περὶ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἀγαποῦν τὰ ζῷα, ἤτοι περὶ τῶν ζωοφίλων;

Β'.—Ποίαν τιμωρίαν νομίζετε ὅτι πρέπει νὰ ἐπιβάλω εἰς τὸν Ἀνανίαν;

Σᾶς παρακαλῶ θερμῶς, αἱ ἀπαντήσεις σας νὰ εἶνε σύντομοι καὶ καθαρογραμμέναι. εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου. νὰ τας ἔχω δὲ μέχρι τῆς 15 Φεβρουαρίου 1902 τὸ βραδύτερον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

Ὁ συνταγματάρχης Κερμὼρ καὶ ἡ θυγάτηρ του συνωμίλουν διὰ μακρῶν περὶ τοῦ παρελθόντος. Ἡ Παυλίνα ἔμαθε τότε πῶς, σύζυγος στερηθεὶς τῆς συζύγου του, πατὴρ στερηθεὶς τῶν τέκνων του, ἀπεφάσισε νἀφιερώσῃ ὅλην του τὴν ζωὴν εἰς τὸ ἱεραποστολικὸν ἔργον... Ἠμποροῦσε λοιπὸν νά το ἐγκαταλείψῃ τώρα, νά το ἀφήσῃ ἡμιτελές;... Ὄχι βέβαια!.. Καὶ ἡ Παυλίνα θὰ ἔμενε πλησίον του καὶ θὰ τῳ ἀφιέρονε τὴν ζωήν της ὁλόκληρον.

Τὰς συνομιλίας ταύτας διεδέχοντο αἱ τοῦ συνταγματάρχου Κερμὼρ μὲ τὸν λοχίαν Μαρσιάλην. Ὁ Ἱεραπόστολος ηὐχαρίστει τὸν γηραιὸν ἀπόμαχον δι' ὅ,τι εἶχε κάμῃ ὑπὲρ τῆς θυγατρός του... τὸν ηὐχαρίστει διότι ἔδωσε τὴν συγκατάθεσίν του διὰ τὸ ταξείδιον... καὶ ἐπειτά τον ἠρώτα περὶ τοῦ Ἰακώβου Ἑλλὼκ καὶ περὶ τῆς Παυλίνας. Ἐμάντευε ποῖα αἰσθήματα συνέδεον τοὺς δύο νέους, καὶ ἤθελε νὰ βεβαιωθῇ.

— Τί νά σας εἰπῶ, συνταγματάρχα μου! ἀπεκρίνετο ὁ λοχίας Μαρσιάλης. Ἐγὼ ὁ κακομοίρης ἐπῆρα ὅλα τὰ μέτρα μου... Τὴν Παυλίνα τὴν ἔκαμα Παῦλο... δὲν ἄφινα νά της μιλήσῃ κανείς... Στὸ δρόμο μας ἀπαντήσαμε τὸν Ἰάκωβο Ἑλλὼκ... Τὴν ἔσωσε... ἔπειτα ἐφάνη πρόθυμος νά μας συνοδεύσῃ καὶ νά μας βοηθήσῃ... Τὶ ἠμποροῦσα πιὰ νὰ κάμω;... ὁ Διάβολος ἔβαλε τὴν οὐρά του...

— Ὄχι! ὁ Θεὸς ἔβαλε τὸ χέρι του, καλέ μου φίλε! ἀπεκρίθη ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης.

Ἐν τούτοις ὁ καιρὸς παρήρχετο, ἀλλὰ τὰ πράγματα δεν ἐπροχώρουν... Διατὶ ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ ἐδίσταζε νὰ ὁμιλήσῃ; Μήπως ἀμφέβαλλε περὶ τοῦ αἰσθήματος τῆς Παυλίνας; Ὄχι· ἐφοβεῖτο μήπως ἤθελε νομίσουν, ὅτι, ζητῶν τὴν χεῖρα τῆς Παυλίνας, ἐζήτει τὴν ἀμοιβὴν τῶν ἐκδουλεύσεών του,—καὶ ἐσιώπα.

Τότε ὁ Γερμανὸς Πατὴρ ἔκρινε καλὸν νὰ ἐξωθήσῃ τὰ πράγματα, καὶ μίαν ἡμέραν εἶπε πρὸς τὸν φίλον του:

— Πότε θὰ φύγωμεν;

— Ὅποτε θέλεις, Γερμανέ.

— Ναί· ἀλλὰ φοβοῦμαι, ἀγαπητέ μου Ἰάκωβε, ὅτι ὅταν θέλω ἐγώ, δὲν θὰ θέλῃς σύ.

— Καὶ διατί;

— Διότι τότε ἡ δεσποινὶς Κερμὼρ θὰ εἶνε ὑπανδρευμένη...

— Ὑπανδρευμένη!...

— Ναί... διότι θὰ ζητήσω τὴν χεῖρά της...

— Θὰ ζητήσῃς!... ἀνέκραξεν ὁ Ἰάκωβος.

— Ὄχι γιὰ μένα, ἀνόητε... γιὰ σέ!.

Καὶ ἔκαμεν ὅπως εἶπε, χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει του τὰς ἀντιρρήσεις τοῦ Ἑλλὼκ.

Μετ' ὀλίγον οἱ δύο νέοι παρουσιάσθησαν ἐνώπιον τοῦ Ἱεραποστόλου, παρόντων τοῦ Γερμανοῦ Πατὲρν καὶ τοῦ λοχίου Μαρσιάλη. Ἀπαντῶσα εἰς ἐρώτησιν τοῦ πατρός της, ἡ Παυλίνα, βαθύτατα συγκεκινημένη, εἶπεν:

— Ἰάκωβε, εἶμαι πρόθυμος νὰ γίνω σύζυγός σου... ὅλη μου ἡ ζωὴ δὲν θά μου ἀρκέσῃ, διὰ νά σου δείξω τὴν εὐγνωμοσύνην μου...

— Παυλίνα... ἀγαπητή μου Παυλίνα... ἀπεκρίθη ὁ Ἑλλὼκ, μὴ εὑρίσκων ἄλλας λέξεις ἀπὸ τὴν συγκίνησιν.

— Φθάνει! μὲ αὐτό τα εἶπες ὅλα,

Ἰάκωβε! ἀνέκραξεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν.

Καὶ ὁ συνταγματάρχης Κερμὼρ εἴλκυσε τοὺς δύο νέους, οἱ ὁποῖοι ἠνώθησαν ἐπὶ τοῦ στήθους του.

Ἀπεφάσισαν νὰ τελέσουν τοὺς γάμους μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας εἰς τὴν Σάντα-Ζουάναν. Ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης θὰ ηὐλόγει τὰ τέκνα του καὶ ὡς ἱερεὺς καὶ ὡς πατήρ. Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ, τοῦ ὁποίου ὁ συνταγματάρχης εἶχε γνωρίσῃ ἄλλοτε τὴν οἰκογένειαν, ἦτο ἀνεξάρτητος καὶ δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ ζητήσῃ τὴν συγκατάθεσιν κανενός. Ἡ περιουσία του καὶ ἡ τῆς Παυλίνας ἤρκουν διὰ νά τους ἐξασφαλίσουν ζωὴν ἄνετον. Ὀλίγας ἑβδομάδας μετὰ τὸν γάμον, θἀνεχώρουν καὶ θὰ διήρχοντο ἐξ Ἀβάνας, διὰ νὰ ἴδουν τὴν οἰκογένειαν Ἐρεδιᾶ. Ἔπειτα θὰ ἐπέστρεφον εἰς τὴν Εὐρώπην, εἰς τὴν Γαλλίαν, εἰς τὴν Βρετάνην, διὰ νὰ κανονίσουν τὰς ὑποθέσεις των. Τέλος θὰ ἐπανήρχοντο εἰς τὴν Σάντα Ζουάναν, πλησίον τοῦ συνταγματάρχου Κερμὼρ καὶ τοῦ γηραιοῦ του συντρόφου.

Οὕτω, τὴν 25 Νοεμβρίου, ἐνώπιον ὅλου τοῦ λαοῦ, παρισταμένων ὡς κουμπάρων τοῦ Γερμανοῦ Πατὲρν καὶ τοῦ λοχίου Μαρσιάλη, ὁ Ἱεραπόστολος ἐτέλεσε τὸν πολιτικὸν καὶ θρησκευτικὸν γάμον τῆς θυγατρός του Παυλίνας Κερμὼρ μετὰ τοῦ Ἰακώβου Ἑλλὼκ. Ὁποία συγκινητικὴ καὶ χαρμόσυνος τελετή!

Μετὰ ἕνα μῆνα, ὁ Γερμανὸς Πατὲρν ἐσκέφθη ὅτι ἦτο ἴσως καιρὸς νὰ ἐπιστρέψουν, καὶ ἀνεκοίνωσε τὴν σκέψιν του πρὸς τὸν φίλον του.

— Ἀπὸ τώρα; ἀπεκρίθη ὁ Ἑλλὼκ.

Καὶ τί, σοῦ φαίνεται ἐνωρίς; ὑπέλαβεν ὁ Πατέρν. Δὲν συλλογίζεσαι λοιπόν, ὅτι ὁ κύριος Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας θὰ νομίζῃ ὅτι ἡ ἐπιστημονική μας ἀποστολὴ ἐτελείωσεν εἰς τὴν κοιλίαν καμμιᾶς τίγρεως ἢ κανενὸς ἀνθρωποφάγου;...

Ἐκ συμφώνου μὲ τὸν Πάτερ Ἐσπεράντην, ἡ ἀναχώρησις ὡρίσθη διὰ τὴν 22 Δεκεμβρίου.

Μετὰ θλίψεως ὁ συνταγματάρχης Κερμὼρ ἔβλεπεν ἐγγίζουσαν τὴν ὥραν τοῦ ἀποχωρισμοῦ, μολονότι ἡ προσφιλής του θυγάτηρ θὰ ἐπέστρεφε μετ' ὀλίγους μῆνας. Τὸ ταξείδιον τοῦτο θὰ ἐγίνετο ὑπὸ καλλιτέρους ὅρους, καὶ ἡ Κυρία Ἑλλὼκ δὲν θὰ διέτρεχε πλέον τοὺς κινδύνους τῆς δεσποινίδος Κερμώρ. Ἐντὸς πέντε ἑβδομάδων τὰ πλοιάρια θὰ ἔφθαναν εἰς Καϊκάραν, καὶ ἐκεῖθεν οἱ ταξειδιῶται θὰ ἔπερναν τὸ ἀτμόπλοιον τοῦ Κάτω Ὀρενόκου. Μόνον, ὅτι αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν θὰ εἶχεν τὴν συντροφιὰν τῶν κ. κ. Μιγκέλ, Φέλιπ καὶ Βαρίνα, διότι αὐτοὶ βεβαίως θὰ εἶχον ἀναχωρήσῃ ἐξ Ἁγίου Φερνάνδου.

Ὅσον διὰ τὴν ἐπιστροφὴν εἰς Σάντα-Ζουάναν, δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία, ὅτι θὰ ἐγίνετο μὲ ὅλας τας δυνατὰς πιθανότητας ταχύτητος καὶ ἀσφαλείας.

— Τώρα ἡ Παυλίνα μας δὲν φοβεῖται τίποτε, γιατὶ ἔχει τὸν ἄνδρα της, ἔλεγεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης. Καὶ αὐτὸς βέβαια θὰ την ὁδηγῇ καὶ θὰ την ὑπερασπίζεται καλλίτερα... ἀπὸ ἐμέ... τὸν γέρω-ξεκουτιάρη!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

ΚΑΛΗΝ ΕΝΤΑΜΩΣΙΝ!

Τὴν 25 Δεκεμβρίου, ἀπὸ πρωΐας, τὰ πλοιάρια ἦσαν ἕτοιμα νὰ καταπλεύσουν τὸν ποταμόν.

Ἐπειδὴ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τὰ ὕδατα τοῦ Ὀρενόκου δὲν εἶχον ἀκόμη ἀνυψωθῇ ἐπαρκῶς, ἠναγκάσθησαν νὰ σύρουν τὰ πλοιάρια εἰς διάστημα πέντε χιλιομέτρων, μέχρι τοῦ στομίου ἑνὸς μικροῦ παραποτάμου τῆς δεξιᾶς ὄχθης, ὅπου τὸ βάθος τοῦ ὕδατος ἦτο πλέον ἀρκετόν.

Ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης ἠθέλησε νὰ κατευοδώσῃ ἕως ἐκεῖ τὰ τέκνα του, μετὰ τοῦ λοχίου Μαρσιάλη, ἀναρρώσαντος τελείως, καὶ μετὰ τοῦ μικροῦ Ἰνδοῦ, τὸν ὁποῖον υἱοθέτησεν ἡ Μονὴ τῆς Σάντα-Ζουάνας. Πεντήκοντα Γουαχαρῖοι τοὺς συνώδευον χάριν ἀσφαλείας, καὶ ὅλοι ἔφθασαν αἰσίως εἰς τὸ στόμιον τοῦ παραποτάμου.

Ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ ἀπόπλου, ὁ Βαλδὲζ ἔλαβε τὴν θέσιν του εἰς τὴν Γαλλιναττα, ἐπὶ τῆς ὁποίας θὰ ἐπεβιβάζετο ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ μετὰ τῆς συζύγου του. Ὁ Πάρσαλ ἔλαβε τὴν ἰδικήν του εἰς τὴν Μορίσκην, τὸ ὑπόστεγον τῆς ὁποίας θὰ ἐστέγαζε τὰς πολυτίμους συλλογὰς τοῦ Γερμανοῦ Πατέρν, καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιον.

Ἐπειδὴ τὰ δύο πλοιάρια θὰ ἐταξείδευον ὁμοῦ, ὁ Γερμανὸς Πατὲρν δὲν θὰ ἦτο καταδικασμένος εἰς ἀπομόνωσιν. Θὰ ἠμποροῦσε νὰ ἐπισκέπτεται τοὺς νεονύμφους καὶ νὰ μένῃ μαζί των ὅσην ὥραν ἤθελεν. Ἄλλως τε τὰ γεύματα θὰ ἐγίνοντο ἀπὸ κοινοῦ ἐπὶ τῆς Γαλλινέττας, ἐκτὸς ὅταν ὁ Ἰάκωβος καὶ ἡ Παυλίνα Ἑλλὼκ θὰ προσεκαλοῦντο ὑπὸ τοῦ Γερμανοῦ Πατὲρν εἰς τὴν Μορίσκην.

Ὁ καιρὸς ἦτο εὐνοϊκός, διότι ὁ ἄνεμος ἔπνεεν ἐξ ἀνατολῶν. Αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, ἀμβλυνόμεναι ὑπὸ ἐλαφροῦ πέπλου νεφῶν, καθίστων τὴν θερμοκρασίαν εὐχάριστον.

Ὁ ἀποχαιρετισμὸς ἔγινεν ἐκεῖ, παρὰ τὴν ὄχθην. Ὅλοι ἦσαν συγκεκινημένοι βαθύτατα. Ἡ Παυλίνα, ἡ τόσον γενναία ἄλλως τε, ἔκλαιε σιωπηλῶς εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρός της.

— Θὰ σε ξαναφέρω ἐστὸν πατέρα σου, ἀγαπητή μου Παυλίνα, ἔλεγεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ. Σὲ ὀλίγους μῆνας θὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς Σάντα-Ζουάναν καὶ οἱ δύο...

— Καὶ οἱ τρεῖς! ἀνέκραξεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν. Ἐξέχασα νὰ συλλέξω μερικὰ σπάνια φυτά... ποῦ ἀνθοῦν μόνον εἰς τὴν Σάντα-Ζουάναν... καὶ πρέπει νὰ ξαναγυρίσω...

— Χαῖρε, καλέ μου Μαρσιάλη... χαῖρε... εἶπεν ἡ Παυλίνα, κατασπαζομένη τὸν γηραιὸν στρατιώτην.

— Χαῖρε, Παυλίνα μου... καὶ ἐνθυμοῦ τὸν θεῖόν σου... ποῦ δὲν θά σε ξεχάσῃ ποτέ!

Ἔπειτα ἦλθεν ἡ σειρά του Γκόμου, καί τον ἀποχαιρέτισαν μὲ ὅλην τὴν ἀγάπην, τῆς ὁποίας ἐδείχθη ἄξιος.

— Χαῖρε, πατέρα μου... εἶπεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ θλίβων τὴν χεῖρά του Ἱεραποστόλου, καὶ καλὴν ἐντάμωσιν... καλὴν ἐντάμωσιν!..

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ, ἡ σύζυγός του καὶ ὁ Γερμανὸς Πατὲρν εἰσῆλθον εἰς τὴν Γαλλινέττα.

Ἀνεπετάσθησαν τὰ ἱστία, ἐλύθησαν τὰ πρυμνήσια, καὶ τὰ δύο πλοιάρια ἠκολούθησαν τὸ ρεῦμα...

Ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης, ὁ λοχίας καὶ ὁ μικρὸς Γκόμος, ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τῶν Γουαχαρίβων, ἐξεκίνησαν τότε μελαγχολικοὶ εἰς τὴν Σάντα-Ζουάναν.

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ διηγηθῶμεν λεπτομερῶς τὰ τῆς ἐπιστροφῆς διὰ τοῦ Ὀρενόκου. Τὸ ταξείδιον, χάρις εἰς τὸ ρεῦμα, ἀπῄτει τώρα τρὶς ἢ τετράκις ὀλιγώτερον χρόνον, καὶ δεκάκις ὀλιγωτέρους κόπους· παρουσίαζε δὲ καὶ δεκάκις ὀλιγωτέρους κινδύνους ἢ πρότερον.

Οὕτως οἱ ταξειδιῶται ἐπανεῖδον διαδοχικῶς ὅλα τὰ μέρη, τὰ ὁποῖα εἶχον ἤδη περάσῃ,—τὰ ἴδια χωρία, τὰ ἴδια κτήματα, τὰ ἴδια στενά. Ὅταν ἔφθασαν πρὸ τοῦ κτήματος τοῦ Μπαρέ, ἡ Παυλίνα ἀνεμνήσθη μετὰ συγκινήσεως ὅτι ἐκεῖ θἀπέθνησκεν ἐκ τοῦ πυρετοῦ, ἂν ὁ Ἰάκωβος δὲν εὕρισκε τὸ πολύτιμον ἐκεῖνο καλοραδίτον. Ἔπειτα, ὄχι μακρὰν τοῦ Γουανάκου ἀνεγνώρισαν τὸ μέρος ὅπου ἡ ἀγέλη τῶν βοῶν προσεβλήθη ἀπὸ τοὺς ἠλεκτροφόρους ἐγχέλεις... Ἔπειτα, εἰς τὸ Δάνακον, ὁ Ἑλλὼκ παρουσίασε τὴν σύζυγόν του εἰς τὸν κ. Μανουὴλ Ἀσσομψιών, καὶ φαντάζεται τις τὴν ἔκπληξιν τοῦ ἀγαθοῦ ἀνθρώπου ὅταν ἐπανεῖδεν ὡς ὡραίαν καὶ νεαρὰν γυναῖκα, τὸν ἀνεψιὸν τοῦ λοχίου Μαρσιάλη!

Τέλος τὴν 4 Ἰανουαρίου τὰ πλοιάρια εἰσῆλθον εἰς τὸν Ἀταβάπον καὶ ἠγκυροβόλησαν πρὸ τοῦ Ἁγίου Φερνάνδου.

Πρὸ τριῶν μηνῶν, ὁ Ἑλλὼκ καὶ οἱ σύντροφοί του εἶχον ἀφίσῃ εἰς τὴν κωμόπολιν ταύτην τοὺς κκ. Μιγκέλ, Φέλιπ καὶ Βαρίναν. Ἄρα γε νὰ εὑρίσκοντο ἀκόμη ἐκεῖ;... Πολὺ ἀπίθανον. Ἀφ' οὗ ἐμελέτησαν κατὰ βάθος τὸ ζήτημα Ὀρενόκου-Γουαβιάρη θὰ ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Βολιβάρην.

Καὶ τώρα ὑπὲρ τίνος ἐκ τῶν τριῶν ποταμῶν ἐλύθη τὸ ζήτημα; Ὁ Γερμανὸς Πατέρν ἦτο πολὺ περίεργος νὰ μάθῃ. Καὶ

ἐπειδὴ τὰ πλοιάρια θὰ ἔμεναν ἐκεῖ κατ' ἀνάγκην ὀλίγας ἡμέρας διὰ νὰνεώσουν τὰς προμηθείας των, εἶχε καιρὸν νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν περιέργειάν του.

Οἱ ταξειδιῶται ἀπεβιβάσθησαν καὶ κατέλυσαν εἰς τὸν οἰκίσκον, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε κατοικήσῃ ὁ λοχίας Μαρσιάλης. Αὐθημερὸν ἐπεσκέφθησαν τὸν διοικητὴν

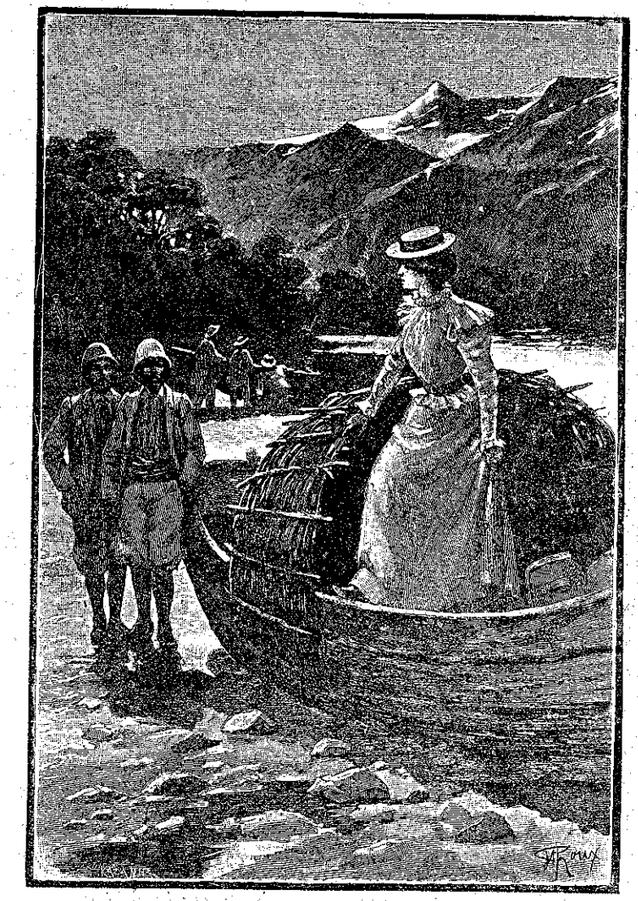

«Χαριτωμένη καὶ ὡς ἀγόρι, χαριτωμένη καὶ ὡς κόρη!» (Σελ. 402, στήλ. α'.)

ὁ ὁποῖος ἔμαθε μετ' εὐχαριστήσεως ὅλα τὰ λαβόντα χώραν εἰς Σάντα Ζουάναν, — τόσον τὴν καταστροφὴν τῆς συμμορίας τοῦ Ἀλφανίζ, ὅσον καὶ τὸ εὐτυχὲς πέρας τοῦ ταξειδίου· τοὺς ἐπληροφόρησε δὲ ὅτι οἱ τρεῖς γεωγράφοι ἐξηκολούθουν νὰ μένουν ἐκεῖ, — ὁποία ἔκπληξις! — συζητοῦντες ἀκόμη περὶ τῶν τριῶν ποταμῶν καὶ τόσον ἀσύμφωνοι, ὅσον καὶ εἰς τὴν ἀρχήν!

Τῷ ὄντι τὴν ἰδίαν ἑσπέραν, οἱ ἐπιβάται τῆς Γαλλινέττας καὶ τῆς Μορίσκης ἔλαβον τὴν εὐχαρίστησιν νὰ θλίψουν τὰς χεῖρας τῶν τριῶν ἐπιβατῶν τῆς Μαριπάρης.

Μετὰ πόσης χαρᾶς ὁ κ. Μιγκὲλ καὶ καὶ οἱ σύντροφοί του ἐδεξιώθησαν τοὺς συνταξειδιώτας των! Καὶ μὲ ποίαν ἔκπληξιν ἐπανεῖδον τὸν Παῦλον . . . τὸν ἀγαπητὸν των Παῦλον εἰς τὸν βραχίονα τοῦ Ἑλλώκ, μὲ φορέματα γυναικεῖα . . .

— Δὲν μου λέγετε, σᾶς παρακαλῶ, διατὶ ἐμασκαρεύθη ἔτσι;

— Εἶνε ἁπλούστατον διότι ὑπανδρεύθη μ' ἐμέ, ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ.

—Πῶς; ὑπανδρεύθητε τὸν Παῦλον Κερμὼρ; ἀνέκραξεν ὁ κ. Φέλιπ, ἀνοίγων ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ὄχι . . . ἀλλὰ τὴν δεσποινίδα Παυλίναν Κερμώρ.

— Μπᾶ! ἡ δεσποινὶς Παυλίνα Κερμώρ... εἶπεν ὁ κ. Μεγκέλ.

—Εἶνε ἀδελφὴ τοῦ Παύλου, ἀπήντησε γελῶν ὁ Γερμανὸς Πατέρν. Βλέπετε πόσον τοῦ ὁμοιάζει;

Τέλος τὰ πράγματα ἐξηγήθησαν, καὶ οἱ νεόνυμφοι ἐδέχθησαν τὰ θερμὰ συγχαρητήρια τῶν τριῶν φίλων των.

—Καὶ ὁ Ὀρενόκος; . . ἠρώτησεν ὁ Πατέρν· εὑρίσκεται ἀκόμη εἰς τὴν θέσιν του;

— Ἐννοεῖται! ἀπεκρίθη ὁ κύριος Μιγκέλ.

—Εἶνε αὐτὸς λοιπὸν τοῦ ὁποίου τὰ ὕδατα ἔφεραν τὰ πλοιάριά μας μέχρι τῆς Σιέρρα - Παρίμας;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην, τὰ πρόσωπα τῶν κ.κ. Φέλιπ καὶ Βαρίνα ἐσκυθρώπασαν, οἱ ὀφθαλμοί των ἐξέπεμψαν ἀστραπὰς — προμήνυμα καταιγίδος, —καὶ ἡ συζήτησις ἤρχισεν . . . Ὄχι δὲν ἦσαν σύμφωνοι, δὲν θὰ ἐσυμφωνοῦσαν ποτὲ ὁ Ἀταβαπιστὴς μὲ τὸν Γουαβιαριστὴν! Καὶ διὰ νὰ μὴν ὑποχωρήσῃ ὁ εἷς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου, θὰ ἦσαν πρόθυμοι νὰ διακαιώσουν τὸν κ. Μιγκὲλ καὶ νὰ δώσουν τὴν νίκην εἰς τὸν Ὀρενόκον.

—Ἀπαντήσατε εἰς τοῦτο κύριε, ἀνέκραξέν ὁ κ. Βαρίνας καὶ ἀρνηθῆτε ἂν τολμᾶτε, ὅτι ὁ Γουαβιάρης δὲν ἐσημειώθη πολλάκις ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ὀρενόκου εἰς τὰ ἔργα γεωγράφων.

—Ἀμαθεστέρων ἀπὸ σᾶς, κύριε! διέκοψεν ὁ κ. Φέλιπ.

Βλέπετε, ὅτι ἡ συζήτησις ἐξετραχύνετο εὐθὺς ἀπὸ τὰς ὀλίγας λέξεις. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἦτο παράδοξον, ἀφ' οὗ καθ' ἑκάστην, ἀπὸ πρωΐας μέχρι νυκτός, οἱ ἀντίπαλοι δὲν ἔκαμνον ἄλλο παρὰ νὰ συζητοῦν.

—Τὸ νὰ ἔχῃ τὰς πηγὰς του εἰς τὴν Σιέρραν Σουμαπάζ τῆς Κολομβίας, ὑπέλαβεν ὁ κ. Βαρίνας, εἶνε ἀπείρως ἐντιμώτερον ἀπὸ τὸ νὰ πηγάζῃ . . .τὶς οἶδεν ἀπὸ ποῦ:

—Τὶς οἶδεν ἀπὸ ποῦ;! ἀντεῖπε ζωηρῶς ὁ κ. Φέλιπ. Πῶς τολμᾶτε, κύριε, νὰ μεταχειρίζεσθε τοιαύτας ἐκφράσεις ὅταν πρόκειται περὶ τοῦ Ἀταβάπου, ὁ ὁποῖος καταβαίνει ἀπὸ τὰς πεδιάδας τοῦ Ρίου Νέγρου; . . .

—Ἀλλὰ τὰ ὕδατα τοῦ Ἀταβάπου σας, κύριε Φέλιπ, εἶνε μελανὰ, καὶ οὔτε κατορθώνουν νὰναμιχθοῦν μὲ τὰ ὕδατα τοῦ Ὀρενόκου!

—Ἀλλὰ τὰ ὕδατα τοῦ Γουαβιάρη σας εἶνε ὑποκίτρινα, καὶ οὔτε τα διακρίνετε πλέον ἅμα περάσετε τὸν Ἅγιον Φερνάνδον!

—Ἀλλὰ ὁ Γουαβιάρης μου, κύριε Φέλιπ, εἶνε ποταμὸς κροκοδείλων· ἔχει μυριάδας ὅπως ὁ Ὀρενόκος· ἐνῷ ὁ Ἀταβάπος ἔχει ὁλωσδιόλου μικρὰ καὶ ἀσήμαντα ψαράκια, μαῦρα σὰν κι' αὐτόν! Ἔπειτα στείλατε πλοῖα εἰς τὸν Ἀταβάπον σας, κύριε Φέλιπ, καὶ θὰ ἰδῆτε πόσον θὰ προχωρήσουν . . . ἐν' ᾧ τὰ πλοῖα τοῦ Γουαβιάρη τὸν ἀναπλέουν εἰς διάστημα χιλίων μιλλίων καὶ ἀκόμη περισσότερον!

—Τὶ σημαίνει αὐτὸ; Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι εἴμεθα ὁ ὑδρογραφικὸς δεσμὸς μεταξὺ Ἀμαζονίας καὶ Βενεζουέλας.

—Καὶ ἡμεῖς μεταξὺ Βενεζουέλας καὶ Κολομβίας!

—Ὄχι δὰ! διὰ τὴν συγκοινωνίαν αὐτὴν μήπως δὲν ἔχετε τὸν Ἀποῦρην;

—Καὶ σεῖς . . . μήπως δὲν ἔχετε τὸν Κασσικιάρην;

— Ὁ Γουαβιάρης σας δὲν ἔχει οὔτε χελῶνες!

— Ὁ Ἀταβάπος σας δὲν ἔχει οὔτε κουνουπία!

— Ἐπὶ τέλους ὁ Γουαβιάρης χύνεται εἰς τὸν Ἀταβάπον. . .κ' ἐδῶ μάλιστα... κατὰ τὴν γνώμην ὅλου τοῦ κόσμου.

—Ὄχι! ὁ Ἀταβάπος χύνεται εἰς τὸν Γουαβιάρην! . . . Αὐτὸ ὅλοι οἱ τίμιοι ἄνθρωποί το λέγουν!

Ἐν ᾧ ἀντηλλάσσοντο οἱ μύδροι οὗτοι ὁ κ. Μιγκὲλ ἐξηκολούθει νὰ μειδιᾷ, ἀφίνων ἡσύχως τὸν Ὀρενόκον νὰ ρέῃ ἀπὸ τῆς Σιέρρας Παρίμας, νὰ διανύῃ τὰ δισχίλια καὶ πεντακόσια χιλιόμετρά του,

καὶ νὰ χύνεται διὰ πεντήκοντα βραχιόνων εἰς τὸν Ἀτλαντικόν . . .

Ἐν τούτοις αἱ προετοιμασίαι ἐπροχώρουν. Τὰ πλοιάρια, ἐπιθεωρηθέντα, ἐπισκευασθέντα ἐφοδιασθέντα μὲ τρόφιμα, ἦσαν ἕτοιμα πρὸς ἀπόπλουν διὰ τὴν 9 Ἰανουαρίου.

Ὁ Ἰάκωβος καὶ ἡ Παυλίνα Ἑλλὼκ ἔγραψαν τότε πρὸς τὸν πατέρα των ἐπιστολήν, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἐλησμόνησαν νὰναφέρουν οὔτε τὸν λοχίαν Μαρσιάλην οὔτε τὸν μικρὸν Ἰνδόν. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη θὰ ἔφθανεν εἰς Σάντα - Ζουάναν διά τινος τῶν ἐμπόρων, οἱ ὁποῖοι συνήθως ἀναπλέουν τὸν ποταμὸν περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς βροχερᾶς ἐποχῆς.

Τὴν παραμονὴν τῆς ἀναχωρήσεως, οἱ ταξειδιῶται μετέβησαν τελευταίαν φορὰν εἰς τοῦ διοικητοῦ. Κατὰ τὴν ἑσπερίδα ταύτην ἔγινεν ἀνακωχή, καὶ ἡ ὑδρογραφικὴ συζήτησις δὲν ἐπανελήφθη. Ὄχι ὅτι εἶχεν ἐξαντληθῆ, ἀλλ' οἱ συζητηταὶ εἶχον ἐμπρὸς των μῆνας καὶ ἔτη διὰ νὰ τὴν ἐξακολουθήσουν.

— Λοιπόν, κύριε Μιγκέλ, ἠρώτησεν ἡ Παυλίνα, ἡ Μαριπάρη σας δὲν θὰ συνοδεύσῃ τὴν Γαλλινέττα καὶ τὴν Μορίσκην;

— Καθὼς φαίνεται, ὄχι, κυρία μου, ἀπήντησεν ὁ κ. Μιγκέλ, ἀρκετὰ στενοχωρημένος ἄλλως τε, διότι θὰ παρετείνετο ἡ διανομή του παρὰ τὴν συμβολὴν τοῦ Γουαβιάρη καὶ τοῦ Ἀταβάπου.

— Ἔχομεν νὰ καθαρίσωμεν ἀκόμη μερικὰ σπουδαῖα σημεῖα. . . ἐδήλωσεν ὁ κ. Βαρίνας.

— Καὶ νὰ κάμωμεν ἐρεύνας... προσέθεσεν ὁ Φέλιπ.

— Τότε λοιπὸν καλὴν ἐντάμωσιν, κύριοι. . . εἶπεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ.

— Καλὴν ἀντάμωσιν; . . . ἠρώτησεν ὁ Μιγκέλ.

— Μάλιστα . . . ἀπεκρίθη ὁ Γερμανὸς Πατέρν . . . εἰς τὸν Ἅγιον Φερνάνδον. . . ὅταν θὰ ξαναπεράσωμεν. . . μετὰ ἓξ μῆνας. . . διότι δὲν εἶνε πιθανὸν ὅτι θὰ ἔχῃ τελειώσῃ τὸ ἀτελείωτον ζήτημα τοῦ Ὀρενόκου. . .

Τὴν ἐπαύριον, 9 Ἰανουαρίου, οἱ ταξειδιῶται, ἀποχαιρετίσαντες τὸν διοικητήν, τὸν κ. Μιγκὲλ καὶ τοὺς συντρόφους του, ἐπεβιβάσθησαν, καὶ τὰ πλοιάρια, παρασυρόμενα ὑπὸ τοῦ ρεύματος τοῦ ποταμοῦ, — Ὀρενόκου, Γουαβιάρη ἢ Ἀταβάπου, ἀδιάφορον! — ἀπεμακρύνθησαν μὲ μεγάλην ταχύτητα.

Μετὰ μίαν ὥραν, ἡ Παυλίνα ἐπανεῖδε τὸ μέρος, ὅπου τὰ πλοιάρια εἶχον ναυαγήσῃ, τὴν θέσιν ἀκριβῶς ὅπου ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ τὴν εἶχε σώσῃ μὲ κίνδυνον τῆς ἰδίας του ζωῆς, κατὰ τὸν τρομερὸν ἐκεῖνον σουμπάσκον.

— Ναί, Παυλίνα μου. . . εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, ἐδῶ ἦτο. . .

— Καὶ ἐδῶ, Ἰακωβέ μου, σοῦ ἦλθεν ἡ ἰδέα νὰ μὴν ἐγκαταλείψῃς τὸν ἀγαπητόν σου Παῦλον. . . νὰ τὸν συνοδεύσῃς μέχρι τέλους. . .

— Καὶ ποῖος δὲν ἔμεινεν εὐχαριστημένος; . . , ἀνέκραξεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν. Ἄ, ὁ λοχίας Μαρσιάλης! Βέβαια δὲν ἦτο καθόλου εὐχαριστημένος ὁ θεῖος τοῦ ἀνεψιοῦ του!

Τὰς ἀκολούθους ἡμέρας, τὰ πλοιάρια, βοηθούμενα ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, διήνυσαν μεγάλα διαστήματα εἰς ὀλίγον σχετικῶς χρόνον· διῆλθον χωρὶς πολλὴν δυσκολίαν τὰ στενὰ τῆς Ἀτούρης, ἀντιπαρῆλθον τὸ στόμιον τοῦ Μέτα, ἀφῆκαν ὀπίσω τὴν πολίχνην Καρίβην καὶ ἔφθασαν εἰς τὴν Τίγραν, τὸ κτῆμα τοῦ κ. Μιραμπάλ. Ἐδῶ οἱ ταξειδιῶται ἐξεπλήρωσαν τὴν ὑπόσχεσίν των, καὶ ἀποβιβασθέντες ἐφιλοξενήθησαν ἐπὶ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας ὑπὸ τοῦ λαμπροῦ τούτου ἀνθρώπου. Καὶ μὲ ποίαν ἀγαλλίασιν εἰλικρινῆ τοὺς συνεχάρη διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ταξειδίου των, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ συνταγματάρχου καί. . . τὰ ἐπίλοιπα».

Εἰς τὴν Οὐρβάναν, τὰ πλοιάρια ἀνεώσαν τὰς προμηθείας των διὰ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ταξειδίου.

— Θυμᾶσθε ἐδῶ τὲς χελῶνες; ἀνέκραξεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν. Χιλιάδες χιλιάδων! . .

— Εἰς τὸ χωρίον αὐτὸ συνηντήθημεν διὰ πρώτην φοράν, κύριε Πατέρν, εἶπεν ἡ Παυλίνα.

« Καὶ ποῖος δὲν ἔμεινεν εὐχαριστημένος; . . . ἀνέκραξεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν.» (Σελ. 413 στήλ. β'.)

— Χάρις εἰς τὰ καλὰ ὀστρακόδερμα, πρὸς τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ εἴμεθα εὐγνώμονες, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ.

— Βεβαιότατα! καὶ θά τους δείξωμεν τὴν εὐγνωμοσύνην μας, τρώγοντές τα μὲ πολλὴν ὄρεξιν! προσέθεσεν ὁ Πατέρν.

Τέλος, τὴν 25 Ἰανουαρίου, τὰ πλοιάρια ἔφθασαν εἰς Καϊκάραν.

Ἐδῶ ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ, ἡ Παυλίνα καὶ ὁ Γερμανὸς Πατὲρν ἀπεχωρίσθησαν τοὺς κυβερνήτας καὶ τοὺς ναύτας τῶν πλοιαρίων των, εὐχαριστήσαντες αὐτοὺς θερμότατα διὰ τὸν ζῆλον καὶ τὴν ἀφοσίωσίν των.

Ἀπὸ τὴν Καϊκάραν, τὸ ἀτμόπλοιον τοῦ Ἀπούρη μετέφερε τοὺς ταξειδιώτας μετὰ διήμερον πλοῦν εἰς Βολιβάρην, ὁπόθεν ὁ σιδηρόδρομος τοὺς μετέφερεν εἰς Καρακάσην.

Μετὰ δέκα ἡμέρας εὑρίσκοντο εἰς τὴν Ἀβάναν, παρὰ τῇ οἰκογενείᾳ Ἐρεδιᾶ, καὶ μετὰ εἰκοσιπέντε ἡμέρας εἰς τὴν Εὐρώπην, Γαλλίαν, Βρετάνην, Σαὶν - Ναζαίρ, Νάντην.

Τότε ὁ Γερμανὸς Πατὲρν εἶπε :

— Ξεύρεις, Ἰάκωδε, ὅτι διηνύσαμεν πέντε χιλιάδες μίλλια ἐπὶ τοῦ Ὀρενόκου ; . . . Δέν σου ἐφάνη κάπως μακρὺ αὐτὸ τὸ ταξεῖδι ;

— Ὄχι εἰς τὴν ἐπιστροφήν ! ἀπήντησεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ, ὁ ὁποῖος ἐκύτταζε τὴν Παυλίναν, εὐτυχῆ καὶ μειδιῶσαν.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΤΟΥ «ΘΑΥΜΑΣΙΟΥ ΟΡΕΝΟΚΟΥ»

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1902

Τὸ Μέγα Δάσος — Ἡ Βοεροπούλα. — Ὁ Ἄσωτος Υἱός. — Ὁ Φασουλάκης Δὸν Κιχώτης. — Ἡ κυρία Τρομάρα. — Ὁ παράφορος Ἀχιλλεύς, κτλ.

ΓΑΠΗΤΟΙ μου φίλοι,

Σήμερον τελειόνω τὸ 23ον ἔτος μου, καὶ ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου εἰσέρχομαι εἰς τὸ 24ον.

Τὸ ἔτος 1902 εἶνε λοιπὸν ἡ παραμονὴ τῆς Εἰκοσιπενταετηρίδος μου. Ἓν ἔτος ἀκόμη, καὶ ἡ Διάπλασίς σας ἑορτάζει τὸ πρῶτον της Ἰωβιλαῖον, τὸν πρῶτόν της Σταθμὸν εἰς τὴν μακρὰν αὐτὴν σταδιοδρομίαν, — διότι συμπληρόνει αἰσίως ὁλόκληρον Τέταρτον Αἰῶνος, ἀφότου ἤρχισε νὰ ἐκδίδεται, νὰ ἐπισκέπτεται τὰς ἑλληνικὰς οἰκογενείας, νὰ χαραποιῇ, νὰ τέρπῃ, νὰ διδάσκῃ, νὰ μορφώνῃ τοὺς Ἑλληνόπαιδας...

Καὶ τὸ ἔτος 1902, κατὰ τὸ ὁποῖον θὰ προετοιμασθῶμεν διὰ τὴν Μεγάλην Ἑορτήν, πρέπει νὰ εἶνε τοιοῦτον. ὥστε νὰ ἑλκύσῃ καὶ νὰ ἐνθουσιάσῃ περισσότερον παντὸς ἄλλου τοὺς φίλους μας συνδρομητάς, νά τους φανατίσῃ, νά τους κάμῃ νὰ διαδώσουν παντοῦ τὴν ἀγάπην τῆς Διαπλάσεως, νὰ προσηλυτίσουν καὶ ἄλλους πολλοὺς εἰς τὴν οἰκογένειάν μας, νὰ ξεσπαθώσουν μετὰ θερμοτέρου ζήλου, ναὐξήσουν, νὰ πολυπλασιασθοῦν, οὕτως ὥστε ἡ ἐρχομένη Εἰκοσιπενταετηρὶς νὰ ἑορτασθῇ ὑπὸ μεγάλου πλήθους Ἑλληνοπαίδων καὶ νὰ λάβῃ χαρακτῆρα ἀληθῶς πάνδημον καὶ πανελλήνιον.

Ἀλλ' ἰδοὺ ὁ Διαγωνισμὸς τοῦ Ξεσπαθώματος, τὸν ὁποῖον ἵδρυσα ὡς πρώτην καινοτομίαν τοῦ 1902, καὶ ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἰμπορεῦμεν νὰ ἐλπίζωμεν πολλά. .. Δι' αὐτὸ ὅμως δὲν ἀρκοῦν τὰ βραβεῖα, τὰ ὁποῖα ἐπροκήρυξα. Πρέπει καὶ ὁ νέος τόμος τοῦ 1902 νὰ εἶνε τόσον ἔκτακτος, τόσον ὡραῖος, τόσον ἑλκυστικός, ὥστε εὐθύς, εἰς τὴν πρώτην πρότασιν, εἰς τὴν πρώτην πρόσκλησιν νὰ ὑπείκουν πρόθυμοι οἱ ὑποψήφιοι συνδρομηταί, καὶ τὸ ἔργον τῶν ξεσπαθωμένων φίλων μας νὰ διευκολύνεται. Πρέπει δηλαδὴ ὁ τόμος τοῦ 1902 νὰ εἶνε τόσον ἐνδιαφέρων εἰς ὕλην, εἰς εἰκόνας, εἰς κίνησιν, εἰς ζωήν, ὥστε ἀντὶ νὰ παρακαλοῦνται οἱ νέοι συνδρομηταί, νὰ παρακαλοῦν αὐτοί.

Τὸ πρόγραμμά μου ἀνέκαθεν εἶνε : κάθε τόμος ἀνώτερος τοῦ προηγουμένου. Ἀλλ' ὁ τόμος τοῦ 1902 θὰ εἶνε ἀνώτερος κατὰ πολύ. Περὶ τούτου εἰμπορεῖτε νὰ κρίνετε ἀπὸ τὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα θὰ δημοσιεύσω.

Εἶνε τὰ ἑξῆς :

Α'—ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ, τὸ νεώτατον μυθιστόρημα τοῦ Ἰουλίου Βέρν, μὲ τὰς θαυμασίας εἰκόνας τοῦ Roux, κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Γρηγορίου Ξενοπούλου. — Ἐκινδυνεύσαμεν νὰ μὴ ἔχωμεν φέτος μυθιστόρημα τοῦ Ἰουλίου Βέρν! .. Οἱ ἰατροὶ ἔδιδον πολὺ ἀνησυχαστικὰς πληροφορίας περὶ τῆς ὑγείας τοῦ γηραιοῦ συγγραφέως, ὁ ὁποῖος παρ' ὀλίγον νὰ χάσῃ τὴν ὅρασιν. Ἀλλ' ὁποία εὐτυχία ! Ἡ ἰσχυρά του κρᾶσις ἐνίκησεν, ἡ ὑγεία του ἀποκατεστάθη, καὶ ἀντὶ ἑνός, ὁ Ἰούλιος Βέρν προσέφερε φέτος δύο μυθιστορήματα εἰς τοὺς ἀπειροπληθεῖς ἀνεγνώστας καὶ θαυμαστάς του. Ἐν ἐξ αὐτῶν, — φέρει τὸν ἀριθμὸν 89 εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἔργων τοῦ γνωστοτάτου τούτου συγγραφέως, — εἶνε τὸ Μέγα Δάσος, τὸ ὁποῖον θαπολαύσετε φέτος. Γάλλος κριτικός, γράφων περὶ αὐτοῦ, εἶπεν : «Ἂν ὁ Ἰούλιος Βέρν δὲν βλέπῃ ὅπως ἔβλεπεν ὅταν ἦτο τριακονταετής, γράφει ὅμως καὶ σκέπτεται ὅπως καὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν ἐκείνην. Καὶ τῷόντι τὸ Μέγα Δάσος ἀποδεικνύει ὅτι ἡ φαντασία τοῦ μεγάλου συγγραφέως νεάζει ἀκμαία καὶ θαυμαστή. Συντομώτερον τοῦ «Ὀρενόκου», χωρὶς μεγάλας περιγραφὰς — καυραστικὰς διὰ νεαροὺς ἀναγνώστας, — τὸ μυθιστόρημα τοῦτο διακρίνεται διὰ τὰς περιπετείας του, διὰ τὰ ἐπεισόδιά του, διὰ τὴν γοργότητά του, καὶ κινεῖ τὸ ἐνδιαφέρον εὐθὺς ἀπὸ τὰ πρῶτα κεφάλαια. Μᾶς ἀποκαλύπτει τὰ μυστήρια ἑνὸς ἀπεράντου δάσους τῆς Ἀφρικῆς, τὸ ὁποῖον διασχίζουν τέσσαρες τολμηροὶ ταξειδιῶται, πεζῇ, ἐξαναγκασθέντες εἰς τοῦτο ὑπὸ ἀγέλης ἐλεφάντων, ἡ ὁποία συνέτριψε τὰ ἁμάξιά των καὶ διεσκόρπισε τὸ κερβάνιόν των. . . Εἰς τὸ δάσος ἀπαντοῦν τὸν δόκτωρα Γιοχάουζεν, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐγκατασταθῆ ἐκεῖ μέσα εἰς ἕνα ὑάλινον κλωβόν, διὰ νὰ μελετήσῃ τὴν γλῶσσαν τῶν πιθήκων, καὶ αἰχμαλωτίζονται ὑπὸ ὀρδῆς ἀγρίων, ἀνθρωποπιθήκων ἢ πιθηκοανθρώπων, καὶ μεταφέρονται εἰς τὸ ἐναέριον χωρίον των, καί . . . . Ἀλλὰ δὲν εἶνε δυνατὸν νά σάς τα εἴπω ὅλα ! Περιμένετε ὀλίγον, καὶ θά μου εἰπῆτε ἂν ἀνεγνώσατε ποτὲ περιεργότερον μυθιστόρημα.

Β'.—Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ, μυθιστόρημα τοῦ Παύλου Ρολάν, μὲ καλλιτεχνικωτάτας εἰκόνας τοῦ Bertrand, κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Κίμωνος Ἀλκίδου. — Ὁ πόλεμος τοῦ Τρανσβάαλ, ὁ ὁποῖος μᾶς συγκινεῖ ἐπὶ δύο ἤδη ἔτη, ἔχει πολλοὺς ἥρωας νὰ ἐπιδείξῃ, Βόερ ἢ Ἄγγλους, ἄνδρας ἢ γυναῖκας, μεγάλους ἢ μικρούς. Ἀλλ' ὁ ἡρωϊσμὸς καὶ ἡ φιλόπατρία τῆς μικρᾶς Βοεροπούλας, τῆς ἡρωΐδος τοῦ μυθιστορήματος Γουϊλελμίνας, δὲν ἔχει ἐφάμιλλον οὔτε εἰς αὐτὸν τὸν πόλεμον, οὔτε ἴσως εἰς κανένα ἄλλον. Μόνη, μὲ μίαν σκύλλαν καὶ μ' ἕνα νεαρὸν λέοντα, τιθασσευμένον, ἡ Γουϊλελμίνα κάμνει θαύματα. Καὶ μὲ πόσην τέχνην μᾶς την παρουσιάζει ὁ συγγραφεύς ! Μὲ τί ζωηρὸν ὕφος διηγεῖται τὰς ἀνηκούστους περιπετείας της ! Ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων δρώντων προσώπων, πόσον περίεργοι καὶ παλμώδεις αἱ περιπέτειαι !

Τί φοβερὰ ἐκείνη ἡ ἐκδρομὴ εἰς τὸ χωρίον τῶν Ζουλού, πρὸς ἀπελευθέρωσιν δύο μικρῶν αἰχμαλώτων ! . . Ἔξοχον, συγκινητικώτατον μυθιστόρημα ! Εἶμαι βεβαία ὅτι αἱ σελίδες του θα βραχοῦν μὲ τὰ θερμότερα δάκρυα, καὶ ὅτι αἱ καρδίαι τῶν φίλων μου θὰ αἰσθανθοῦν τοὺς παλμοὺς τῶν εὐγενεστέρων, τῶν ἱερωτέρων αἰσθημάτων ! . .

Γ'.—Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ, μυθιστόρημα τοῦ Λουδοβίκου Μορέν, μὲ φαιδροτάτας εἰκόνας τοῦ ἰδίου, κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Λουκιανοῦ Χαρμοσύνου. — Ὁ Λουδοβῖκος Μορέν, συγγραφεὺς συγχρόνως καὶ ζωγράφος, ἔγραψεν αὐτὸ τὸ μυθιστόρημα καί το εἰκονογράφησε τόσον ἀφθόνως καὶ λαμπρῶς, ὥστε δὲν ἠξεύρει κανεὶς τί να πρωτοθαυμάσῃ, τὸ κείμενον ἢ τὰς εἰκόνας ! Εἶνε εὐφυέστατον, ζωηρότατον, ἀστειότατον. Κλαίει κανεὶς... ἀπὸ τὰ γέλια, ὅταν το διαβάζῃ. Καὶ πραγματικῶς, μᾶς ἐχρειάζετο ἓν τοιοῦτον ἔργον φαιδρόν, διὰ νὰ γελάσωμεν, ἔπειτα ἀπὸ τὰς συγκινήσεις τῆς Βοεροπούλας. Σᾶς προλέγω ὅμως. ὅτι εἰς τὸ τέλος θὰ δακρύσετε ἀληθινά, διότι εἰς τὸ τέλος ὁ Ἄσωτος Υἱὸς γίνεται καὶ αὐτὸς συγκινητικός. Εἶνε ἡ ἱστορία ἑνὸς εὐγενόπαιδος πολὺ ζωηροῦ καὶ φιλοδόξου, ὁ ὁποῖος ζητεῖ ἀπὸ τὸν πατέρα του αὐθαδῶς τὸ μερίδιον τῆς κληρονομίας του, καὶ ἀπέρχεται εἰς ἀναζήτησιν μέλλοντος. Ἀλλὰ πρῶτα εἰς τὸ Παρίσι καὶ ἔπειτα εἰς τὴν Βενετίαν, — ὅπου παρευρισκόμεθα εἰς τὰ θαυμάσια καρναβάλια της, — ὁ μικρὸς εὐγενὴς ἐξοδεύει ἀφειδῶς τὰ χρήματά του εἰς διασκεδάσεις, καὶ συγχρόνως πίπτει εἰς χεῖρας κατεργαρέων, οἱ ὁποῖοι τον ῥαδιουργοῦν, τὸν περιπαίζουν, τὸν κλέπτουν, τὸν ἀπογυμνώνουν, τὸν ἀφίνουν χωρὶς πεντάραν, καί τον ἀναγκάζουν νὰ ἐπιστρέψῃ πεζὸς εἰς τὴν πατρίδα του... Ὅπως ὁ Ἄσωτος υἱὸς τοῦ Εὐαγγελίου, καταντᾷ καὶ ὁ ἥρως μας εἰς τόσην ἀθλιότητα, ὥστε βόσκει χοίρους καὶ ποθεῖ νὰ χορταασθῇ μὲ τὰ ξυλοκέρατα, τὰ ὁποῖα ἔτρωγον... Τότε ἀποφασίζει νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν πατέρα του καὶ νὰ πέσῃ εἰς τοὺς πόδας του... Ἀλλὰ θά τον δεχθῇ, θά τον συγχωρήσῃ ;... Ὤ, τί ἀγωνιώδεις καὶ συγκινητικαὶ σελίδες ! Ἀλλ' ἕως νὰ φθάσωμεν εἰς αὐτάς, ἀπὸ πόσας ἄλλας φαιδρὰς θὰ περάσωμεν, πόσα κωμικὰ ἐπεισόδια καὶ περιπετείας θά μας διηγηθῇ ὁ συγγραφεὺς μὲ τὸ φαιδρὸν ὕφος του καὶ τὰς φαιδροτέρας του εἰκόνας !

Δ'.—Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ, ἀνάγνωσμα διὰ πολὺ μικρὰ παιδία, εἰκονογραφημένον. — Ἡ Κυρὰ-Μάρθα, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὰ καλά της παιδιά, ἀπεφάσισε φέτος νὰ τα βλέπῃ κάθε ἑβδομάδα τακτικὰ καὶ νὰ τοις διηγῆται τὴν ἱστορίαν της. Θὰ τοις διηγηθῇ πολλὰς ἱστορίας μὲ ὡραίας εἰκόνας, καὶ ἡ πρώτη ἐξ αὐτῶν θὰ εἶνε μία νέα ἱστορία τοῦ παλαιοῦ μας φίλου Φασουλάκη, ὁ ὁποῖος διαβάζει τὸν Δὸν-Κιχώτην, καὶ ἀποφασίζει νὰ τον μιμηθῇ. Φανταασθῆτε πλέον τί γίνεται ! Ἄ, σᾶς βεβαιῶ ὅτι καὶ οἱ μεγάλοι θὰ διαβάζουν εὐχαρίστως τὸν μικρὸν Δὸν Κιχώτην. — Ἔπειτα ἡ Κυρὰ-Μάρθα θά σας διηγηθῇ κατὰ σειρὰν τὴν Κυρίαν Τρομάραν, τὸν Παράφορον Ἀχιλλέα καὶ ἀκόμη μίαν ἢ δύο ἱστορίας, ἀλλὰ περὶ αὐτῶν δὲν ἠθέλησε νά μου εἴπῃ, διότι, λέγει, δὲν εἶνε ἀκόμη καιρός.

Διὰ τὰ ἄλλα, δὲν ἔχω τόπον νὰ ἐκταθῶ. Ἀρκεῖ νά σας εἴπω, ὅτι θὰ δημοσιεύω **μαγικὰς εἰκόνας** συχνότατα (ἅπαξ καὶ ἴσως δὶς τοῦ μηνός), ὅτι ὁ κ. Φαίδων σᾶς ἑτοιμάζει τὰς **Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολάς** του καὶ ἄλλα διάφορα, ὅτι οἱ λοιποὶ συνεργάται μου ἔχουν ἑτοιμα διηγήματα, ποιήματα, κωμῳδίας, δραμάτια καὶ χίλια δυό, ὅτι θὰ προκηρύξωμεν πλῆθος Διαγωνισμῶν, ὅτι θὰ ἔχωμεν ζωηροτάτην Ἀλληλογραφίαν καί..... δὲν πιστεύω νὰ θέλετε ἄλλα, διὰ νὰ πεισθῆτε ὅτι ὁ τόμος τοῦ 1902 θὰ εἶνε πραγματικῶς ἔξοχος καὶ κατὰ πολὺ ἀνώτερος ὅλων τῶν προηγουμένων. Σεῖς δὲ οἱ ξεσπαθωμένοι, ἠμπορεῖτε τώρα νὰ εἴπητε εἰς τοὺς φίλους σας τί θὰ περιέχῃ φέτος ἡ Διάπλασις, καὶ ἂς ἀντιστάθοῦν πλέον ἂν ἔχουν τὴν δύναμιν, καὶ ἂς μὴν ἐγγραφοῦν ἀμέσως συνδρομηταί ! Δέν σας φαίνεται ἀδύνατον ; Κρίνατε ἀπὸ τὸν ἑαυτόν σας. Δὲν θὰ ἐκάμνατε ἐπανάστασιν, ἂν σας ἔλεγαν ἔξαφνα οἱ γονεῖς σας, — χάριν ἀστειότητος ἢ πρὸς τιμωρίαν, — ὅτι δὲν θὰ σας ἐγγράψουν φέτος εἰς τὴν Διάπλασιν ;

Καὶ τώρα, ἀγαπητοί μου, σᾶς ἀσπάζομαι ὅλους καὶ ὅλας ἐκ ψυχῆς, καί σας εὔχομαι μὲ ὑγείαν καὶ εὐτυχίαν τὰς Ἑορτὰς καὶ τὸ Νέον Ἔτος.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ο ΑΝΕΨΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'. (Συνέχεια)

— Ἀγαπητὲ ἀνεψιέ, εἶπε τότε ὁ βασιλεὺς μᾶς ἠπάτησαν μὲ μίαν ψευδῆ ἀναφορὰν περὶ σοῦ, ἀλλ' ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος την ἔκαμε θὰ τιμωρηθῇ. Ἀπόψε θά σε ἀποχαιρετίσωμεν, ἀλλὰ δι' ὀλίγας ἡμέρας. Ἡ βασίλισσα καὶ ἐγὼ θὰ ἐπιστρέψωμεν αὔριον τὸ πρωὶ εἰς τὰ ἀνάκτορα τῆς Βλαισίας. Σὺ θὰ μείνῃς ἀκόμη ὀλίγον ἐδῶ, ἕως νὰ ἑτοιμασθοῦν αἱ στολαὶ τῶν ἀνδρῶν τῆς ἀκολουθίας σου, καὶ τὰ λοιπὰ ἀπαραίτητα διὰ τὴν ἐπίσημον ἡγεμονικήν εἴσοδόν σου εἰς τὴν αὐλήν μας... Γάστων Δὲ Φουᾶ, ἀγαπητὲ ἀνεψιέ, εἶνε ἡ τελευταία φορά πού σε προσαγορεύω μὲ τὸ ὄνομα τοῦτο· γονάτισε, διὰ νὰ δεχθῇς τοὺς τίτλους, τοὺς ὁποίους δὲν ἤθελα πρὶν νά σου χορηγήσω, νομίζων ὅτι εἶσαι ἀνάξιος αὐτῶν, ἐξαίτίας κάποιου, τὸν ὁποῖον θὰ τιμωρήσωμεν. Τώρα ἐγέρθητι, Γάστων, δοῦξ τοῦ Νεμοὺρ καὶ ὅλων τῶν ἐξαρτημάτων τοῦ πρώτου τούτου δουκάτου τῆς Γαλλίας.

— Μυρίας εὐχαριστίας ! ἀπεκρίθη ὁ Γάστων, ἀσπαζόμενος τὴν χεῖρα τοῦ Βασιλέως. Ἀλλ' ἐνθυμοῦμαι, Μεγαλειότατε, τοὺς εὐγενεῖς λόγους, τοὺς ὁποίους ἐπροφέρατε τὴν ἡμέραν τῆς ἀναρρήσεώς σας εἰς τὸν θρόνον. Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, εἴπατε, δὲν θὰ ἐκδικηθῇ τὰς ὕβρεις τοῦ δουκὸς τῆς Αὐρηλίας. Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ μιμηθῶ τὸ παράδειγμα τοῦτο, καὶ νά σας παρακαλέσω νὰ συγχωρήσητε τὸν κύριον Ὀρδερῖκον Γουϊλέρμον. Δὲν πταίει αὐτός, ἀλλ' ἐγώ, ὁ ὁποῖος τον ἐγέλασα. προσποιηθεὶς ὅτι εἶμαι ὅλως διόλου ἀγράμματος, διὰ νά τον τιμωρήσω, ἐπειδή με ἀπεκάλεσε «ξυπόλυτον ἀρχηγόν.» Συνέταξε καλῇ τῇ πίστει τὴν ἀναφοράν του, καὶ ἡ συνέπεια τῆς ἀστειότητός μου ἦτο νὰ περιπέσω πρὸς στιγμὴν εἰς τὴν δυσμένειαν τῆς Μεγαλειότητός Σας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'.

Ὅπου ἕκαστος ἐκπληροῖ τὸν προορισμόν του.

Μετά τινα ἔτη, τὸ θέρος τοῦ 1511, ὁ Γάστων δοῦξ τοῦ Νεμούρ, ἤδη νεανίας εἴκοσι καὶ δύο ἐτῶν, ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς αὐλῆς, ὅπου διέπρεπεν εἰς τὴν πρώτην γραμμήν, καὶ μετέβη νὰ ἐπισκεφθῇ, μὲ μικρὰν ἀκολουθίαν, τὸν φίλον του Ἰωβῆνον, ἀποσυρθέντα πρὸ μηνὸς εἰς τὸν πύργον τοῦ Νολαί.

Οἱ δύο φίλοι εἶχον πραγματοποιήσῃ ἕως τώρα τὴν ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν νὰ μὴ χωρισθοῦν. Ἐχειροτονήθησαν ἱππόται τὴν αὐτὴν ἡμέραν διὰ χειρὸς τοῦ μεγάλου Βαϋάρδου, ἀλλά, ἕνεκα τῆς εἰρήνης ἡ ὁποία ἐβασίλευε τοὺς χρόνους ἐκείνους εἰς τὴν Γαλλίαν, δὲν ἔλαβον ἀκόμη ἀφορμὴν νὰ ἐπιχειρήσουν τοὺς ἄθλους τοὺς ὁποίους ἐφιλοδόξουν.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του Ἰωάννου Δὲ Φουᾶ, ὁ Γάστων, ἀρχηγὸς ἤδη τοῦ οἴκου του, ἔσπευσε νὰ νυμφεύσῃ τὸν Ἰωβῆνον μὲ τὴν Ἀδελαΐδα. Κατ' αἴτησίν του, ὁ βασιλεὺς ἀνήγαγεν εἰς μαρκιζᾶτον τὸ κτῆμα τοῦ Νολαί, καὶ οὕτω ἡ Ἀδελαΐς, γενομένη μαρκησία, ἀνέκτησε τὸν τίτλον τῶν προγόνων της.

Ἐν τούτοις ἡ Ἀδελαΐς δὲν ἐφάνη εἰς τὴν αὐλήν, παρὰ μόνον τὴν ἡμέραν ποῦ ἐπαρουσιάσθη εἰς τοὺς Βασιλεῖς, διὰ νά τους εὐχαριστήσῃ διὰ τὴν εὔνοιαν ἐκεί-

νην. Ἀπὸ τὴν λάμψιν τῶν αὐλικῶν ἑορτῶν, ἐπροτίμα τὴν εὐτυχίαν τῆς οἰκογενειακῆς ἑστίας, καὶ διέμενε πάντοτε εἰς τὸ πῦργον τοῦ Νολαί, εἴτε εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ Βερνάζου. γαμήλιον δῶρον τοῦ Γάστωνος εἰς τοὺς παιδικούς του φίλους.

Ὅταν ὁ δοὺξ τοῦ Νεμοὺρ ἔφθασεν ἀπροσδοκήτως, οἱ πυργοδεσπόται τοῦ Νολαὶ ἐνόμισαν ὅτι ἤρχετο διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ὑπόσχεσίν του καὶ νὰ βαπτίσῃ τὸν νεογέννητον υἱόν των. Ἀλλ' αἰτία σοβαρωτέρα ἔφερεν ἐκεῖ τὸν Γάστωνα. Διορισθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἀρχηγὸς τοῦ

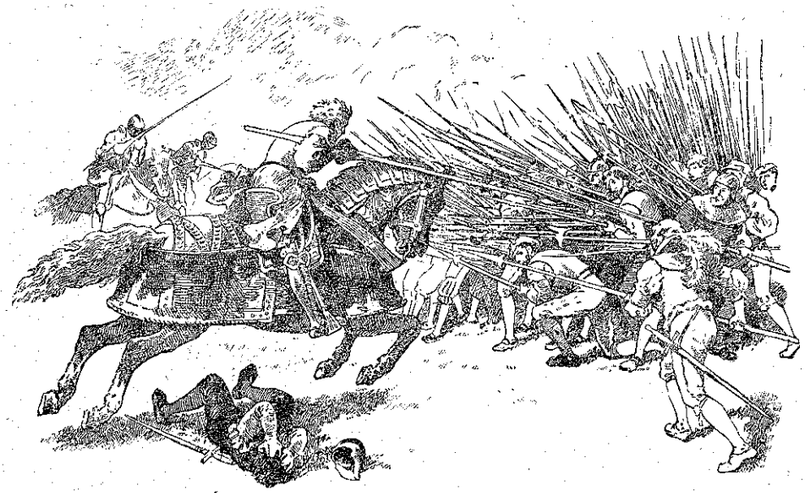

« Ὁ Γάστων καὶ οἱ δεκα δύο ἄνδρες, οἱ ὁποῖοί τον ἠκολούθησαν, ἐπολέμησαν ὡς λέοντες » (Σελ. 417 στήλ. α'.)

στρατοῦ, ὁ ὁποῖος ἔμελλε νὰ πολεμήσῃ ἐν Ἰταλίᾳ, ἤρχετο νὰ τους ἀποχαιρετίσῃ καὶ νὰ ἐπιφορτίσῃ τὸν Ἰωβῆνον νὰ στρατολογήσῃ ἐκ τῶν συμπατριωτῶν του τοὺς ἱκανοὺς νὰ φέρουν ὅπλα . . .

— Κ' ἐγώ, Ὑψηλότατε, ἐνόμιζα ὅτι ἤλθατε διὰ τὸ βάπτισμα, ἀνέκραξεν ἡ Ἀδελαΐς δακρύουσα· ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι ὁμιλεῖτε περὶ πολέμου. . .

— Τὸ βάπτισμα γίνεται ἀμέσως, ἀπεκρίθη ὁ Γάστων, αφ' οὗ ὁ Δὸν Ἰουστῆνος εἶνε παρών. Ἀλλ' ἔπειτα, ἐμπρός, εἰς τὴν Ἰταλίαν! Θὰ ἐπανέλθωμεν ἐκεῖθεν φορτωμένοι καὶ οἱ δύο μὲ δάφνας· ἀλλ' ἂν πέπρωται νὰ ἀποθάνωμεν ἐκεῖ, θὰ το κάμωμεν τόσον γενναίως, ὥστε καὶ οἱ ἐχθροὶ θὰ μας θαυμάσουν.

— Μὴ προλέγετε τόσον ἀπαίσια!

— Ἀρκεῖ ὅτι θὰ προσεύχεσθε διὰ τὸν «ξυπόλυτον ἀρχηγὸν» εἶπεν ὁ πρίγκιψ.

. . . . . .

« Ξυπόλυτος ἀρχηγός!» ἀκόμη μίαν φορὰν ὁ Γάστων ἔγινεν ἄξιος τοῦ ὀνόματος τούτου. Τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1512, εὑρίσκετο εἰς τὴν Βονωνίαν, ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ, ὁ ὁποῖος, ὑπὸ τὰς διαταγάς του, ἐπανειλημμένως εἶχε νικήσῃ τὰ ἰταλικὰ καὶ γερμανικὰ στρατεύματα, συμμαχοῦντα κατὰ τῆς Γαλλίας. Ἐκεῖ, ἀγγελιαφόρος τῷ ἔφερε τὴν εἴδησιν ὅτι ἡ φρουρά, ἡ ἀφεθεῖσα εἰς τὴν Βρεσκίαν, διέτρεχε τοὺς μεγαλητέρους κινδύνους. Οἱ Ἐνετοί, εἰσελθόντες εἰς τὴν πόλιν διὰ τῆς μεγάλης της ὑπονόμου, καὶ βοηθούμενοι ὑπὸ τῶν κατοίκων, ἐξηνάγκασαν τὸν Γάλλον διοικητὴν νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ φρούριον. Ἀμέσως ὁ Γάστων ἔδωσε διαταγὴν νὰ ξεκινήσῃ ὁ στρατὸς καὶ νὰ μὴ σταθῇ παρὰ ἀφ' οὗ ἔφθανεν εἰς Βρεσκίαν, — ἀπόστασις τεσσαράκοντα περίπου λευγῶν.

Οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ ἐπιτελείου του, ὅταν τοις ἀνήγγειλε τὴν ἀπόφασιν ταύτην, τὴν ἐθεώρησαν ἀπραγματοποίητον.

— Ὑψηλότατε, εἶπεν ὁ γηραιότερος ἐξ αὐτῶν· διερμηνεύων τὴν γνώμην ὅλων τούτων τῶν Ἱπποτῶν, βεβαιῶ ὅτι ἀπαιτεῖτε ἀπὸ ἡμᾶς θαῦμα, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε πολεμισταὶ ἐπετέλεσαν. Ἐν τούτοις θὰ δοκιμάσωμεν, τόσον ἀπὸ ὑπακοὴν ὅσον καὶ ἀπὸ ἀγάπην πρὸς ἀρχηγόν, ὁ ὁποῖος νομίζει κατορθωτὰ τοιαῦτα ἀνδραγαθήματα, ἄξια τῶν ἀρχαίων ἡρώων. Τὸ ἱππικὸν θὰ κατορθώσῃ ἴσως νὰ φθάσῃ· ἀλλὰ θὰ διασκορπισθῇ καθ' ὁδὸν ὅλη ἡ ὀρδὴ τῶν πεζῶν, ἡ ὁποία μᾶς συνοδεύει. Οἱ τυχοδιῶκται αὐτοὶ δὲν θὰ ἠμπορέσουν νὰ μας ἀκολουθήσουν!

—Οἱ πόδες τῶν «τυχοδιωκτῶν» ὅπως τους εἴπατε, ἀπεκρίθη ὁ Γάστων ζωηρῶς, δὲν θὰ κουρασθοῦν γρηγορώτερα ἀπὸ τοὺς πόδας τῶν ἵππων σας, διότι ὑπακούουν εἰς κεφαλάς, αἱ ὁποῖαι γνωρίζουν νὰ τρέχουν πρὸς τὸ καθῆκον καὶ πρὸς τὴν τιμήν.

Καὶ τῳόντι, οἱ στρατιῶται τοῦ Γάστωνος ἐπετέλεσαν τὸ πρωτάκουστον θαῦμα πορείας ἐσπευσμένης ὑπὸ χιονοστρόβιλον, ὁ ὁποῖος τοὺς ἐμάστιζεν εἰς τὸ πρόσωπον, τοὺς ἀπετύφλωνε, καὶ ἐξήλειφε πᾶν ἴχνος δρόμου. Οὕτως ἔφθασαν ὑπὸ τὰ τείχη τῆς Βρεσκίας. τὰ ὁποῖα ὑπερασπίζετο στρατὸς ἀξιόμαχος.

Συνεκροτήθη τότε πολεμικὸν συμβούλιον περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐφόδου. Ἡ γνώμη τοῦ ἐπιτελείου ἦτο ὅτι ἔπρεπε νὰ τάξουν ἐμπρὸς τοὺς « τυχοδιώκτας » περὶ τῶν ὁποίων, φαίνεται, ὀλίγον ἐφρόντιζαν οἱ εὐγενεῖς ἐκεῖνοι, θεωροῦντες τὴν ζωήν των ὀλιγώτερον πολύτιμον, ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν ἄλλων ὁπλιτῶν.

Εἷς μόνος ἐκ τῶν ἀξιωματικῶν, ὄχι ὁ πλουσιώτερος εἰς τίτλους καὶ εἰς κτήματα, ἀλλ' ὁ ἀνδρειότερος καὶ ὁ χρηστότερος, ὁ ἀπαράμιλλος Ἱππότης Βαϋάρδος, εἶπε πρὸς τὸν Γάστωνα :

— Εἶμαι βέβαιος ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν θα δειλιάσουν εἰς τὴν ἔφοδον· ἀλλ' εἶνε ἀνεπαρκῶς ὡπλισμένοι καὶ ἐντελῶς ἀθωράκιστοι. Εἶνε ἀνάγκη νὰ ὑποστηριχθοῦν ἀπὸ ἑκατὸν τουλάχιστον πολεμιστάς. Ὑψηλότατε, ἐξαιτοῦμαι τὴν ἄδειαν νά τους βοηθήσω.

— Ἱππότα Βαϋάρδε, ἀνέκραξεν ὁ Γάστων μὲ παραφορὰν ἐνθουσιασμοῦ· δὲν θά σας ἀφήσω μόνον, νὰ διακινδυνεύσετε ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων μου· τὸ ὁρκίζομαι εἰς τὸ γενναῖον καὶ ἔντιμον ξίφος σας!

Τὴν ἐπαύριον, τὸ πρωί, τύμπανα καὶ σάλπιγγες ἤχησαν ἔφοδον. Οἱ Γασκῶνοι καὶ οἱ Πικαρδοὶ ἤρχισαν νὰ τρέχουν πρὸς τὴν πρώτην τάφρον, μολονότι τὰ πετροβόλα τῆς πόλεως ἐμαίνοντο καὶ τὰ ὀχυρώματα ἐπληρώθησαν ἀπὸ λογχοφόρους.

Δὲν ἐχιόνιζε πλέον. Ἀλλὰ λεπτὴ βροχή, παγώνουσα ἐν ᾧ ἔπιπτεν, ἐκάλυπτε τὸ ἀνωφερὲς ἔδαφος μὲ στρῶμα κρυστάλλου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου οἱ πόδες τῶν στρατιωτῶν ὠλίσθαινον. καὶ ἔπιπτον οἱ μὲν ἐπὶ τῶν δέ. Τότε ὁ Γάστων ἀνέκραξε:

— Ἀρκετὰ παρέστησα ἐδῶ τὸν ἀνεψιόν τοῦ βασιλέως· ἂς γίνω πάλιν ὁ «ξυπόλυτος ἀρχηγὸς» Ἐμπρός, ἱππικόμοι! ἀφαιρέσατέ μου τὴν πανοπλίαν! Γρήγορα! ...

Ἤδη εἶχεν ἀποβάλλῃ τὸν χαλύβδινον θώρακα καὶ τὰς σιδηρὰς περιχειρίδας του. Εἰς ὀλίγα λεπτὰ ἔμεινε μόνον μὲ τὸν δερμάτινον χιτῶνά του καὶ τα ἐλαφρά του σανδάλια .

— Ὑψηλότατε, ἡ πολύτιμος ζωή σας.

— Ὑψηλότατε, δὲν θὰ ἠμπορέσετε....

Μάταιαι διαμαρτυρίαι, τὰς ὁποίας οὔτε ἤκουε πλέον! Ἐλαφρός, εὐκίνητος, ὠπλισμένος μόνον μ' ἔν δόρυ καὶ μὲ τὸ γυμνόν του ξίφος, ὥρμησεν ἐμπρὸς ἀπὸ τοὺς στρατιώτας του.

—Γαλλία! Γαλλία! ἀνέκραξε. Μαζί μου, Γασκῶνοι!

Μετ' ὀλίγον εὑρίσκετο μετὰ τοῦ Ἰωβήνου εἰς τὴν πρώτην γραμμήν. Τὸ στράτευμά τον ἠκολούθησεν ἀκάθεκτον, καὶ διὰ τῆς ἐφόδου ταύτης, ἡ Βρεσκία ἔγινε

πάλιν Γαλλική. Ὁ Γάστων καὶ ὁ φίλος Ἰωβῆνος εὑρέθησαν πάλιν μαζὶ μετὰ ἕνα μῆνα, πρὸ τῆς Ραβέννης, κατεχομένης ὑπὸ τῶν Ἱσπανῶν. Ὁ νεαρὸς ἀρχηγὸς δὲν εἶχε δυνάμεις ἐπαρκεῖς· πολλοὶ τῶν στρατιωτῶν εἶχον λιποτακτήσῃ, πλουτήσαντες ἀπὸ τὴν λεηλασίαν τῆς Βρεσκίας.

Μολοντοῦτο ὁ Γάστων ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ μάχην, διότι αἱ διαταγαὶ τοῦ βασιλέως τον ἐβίαζαν. Καθ' ἣν ὥραν περιεβάλλετο τὴν πανοπλίαν του, εἰσῆλθεν εἰς τὴν σκηνήν του ὁ Ἰωβῆνος .

— Ὑψηλότατε, τῷ εἶπεν, ὁ ἥλιος ἀνετείλε κατακόκκινος. Σημεῖον ὅτι θὰ ρεύσῃ αἷμα πολύ... Ἦλθα νὰ σας καθικετεύσω, νὰ μὴν ἐπαναλάβετε τὰ παράτολμά που ἐκάματε εἰς τὴν Βρεσκίαν, καὶ που ἀνατριχιάζω ὅταν τα συλλογίζωμαι

— Ἔγινες πλέον ἐπιφυλακτικὸς καὶ φρόνιμος. Μαρκήσιε τοῦ Νολαί, ἀπεκρίθη ὁ Γάστων εὐθύμως. Φυσικὸν τοῦτο δι' ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἐπραγματοποίησε τοὺς πόθους του. Ἔχεις τὸ κτῆμά σου, τὸν τίτλον σου καὶ πρὸ πάντων τὴν σύζυγόν σου. Ἐγὼ ὅμως δὲν ἔκαμα ἀκόμη τίποτε, διὰ νὰ γίνω ἄξιος τῆς ἰδικῆς μου . Καὶ ἡ ἰδική μου σύζυγος, εἶνε ἡ Δόξα! Βαδίζω πρὸς κάτακτησίν της, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν στρατιωτῶν μου. Θὰ την φθάσω ;... Ἀδιάφορον! Τώρα, ἀδελφὲ Ἰωβῆνε, φίλησέ με, διότι ἰδού, οἱ ἐπιτελεῖς μου ἔρχονται.

Ὁ Ἰωβῆνος ἵππευσε καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν θέσιν του, σκεπτικός, μὲ προαισθήματα ἀπαίσια.

Ὁ Γάστων, ἄ, ὄχι, δὲν ἐφάνη καθόλου ἐπιφυλακτικὸς καὶ φρόνιμος, —ἐφάνη ἥρως! Ἀφ' οὗ ἐκέρδισεν ἐνδόξως τὴν μάχην, παρεσύρθη καὶ εἰς τὴν καταδίωξιν τῶν φυγάδων.

Αὐτὸς καὶ οἱ δέκα ἢ δώδεκα ἄνδρες, οἱ ὁποῖοί τον ἠκολούθησαν, ἐπολέμησαν ὡς λέοντες. Ὁ ἐξάδελφός του Λωτρέκ, ὁ ὁποῖος εὑρίσκετο παρὰ τὸ πλευρόν του, εἰς μάτην ἐφώναζε πρὸς τοὺς Ἱσπανούς:

—Φονεύσατέ με! φονεύσατέ μας ὅλους, ἀλλὰ σέβασθῆτε τὸν ἀδελφὸν τῆς βασιλίσσης σας, τὸν εὐγενῆ Γάστωνα Δὲ Φουᾶ!

Παρακλήσεις μάταιαι! Ὁ Γάστων ἔπεσε μετ' ὀλίγον νεκρός, μὲ δεκαπέντε πληγὰς εἰς τὸ στῆθος καὶ εἰς τὸ πρόσωπον! Ὅταν μετ' ὀλίγας στιγμὰς οἱ Γάλλοι ἦλθον νὰ πάρουν τὸ πτῶμά του, εὗρον λιπόθυμον παρὰ τοὺς πόδας του τὸν Ἰωβῆνον, ὁ ὁποῖος ἐπέζησε παρὰ τὰς ἑπτὰ πληγάς του, τὰς ὁποίας ἔλαβεν εἰς τὴν μάχην ἐκείνην.

Μὲ τὴν καρδίαν συντετριμμένην ὑπὸ τῆς λύπης, παρευρέθη εἰς τὴν ἐπίσημον κηδείαν τοῦ Δουκὸς τοῦ Νεμούρ, ἡ ὁποία ἐτελέσθη εἰς τὴν Μητρόπολιν τοῦ Μιλάνου. Καὶ πρὶν ἀναχωρήσῃ ἐξ Ἰταλίας, εἶδεν ἐγειρομένην παρὰ τὴν Ραβέννην, — εἰς τὴν ἰδίαν ἐκείνην θέσιν ὅπου, ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἐκπνεύσῃ συγχρόνως μὲ τὸν κύριόν του καὶ φίλον του, —καὶ μικρὰν πυραμίδα, ἡ ὁποία δεικνύει ἀκόμη τὸ μέρος. ὅπου ἐφονεύθη ὁ ἥρως.

Ὡς μόνη παρηγορία δι' ὅ,τι εἶχε χάσῃ τῷ ἔμενε τώρα ἡ ἀνάμνησίς του. Τὴν μετεβίβασεν ὡς ἱερὸν κειμήλιον εἰς τοὺς ἀπογόνους του, καὶ σήμερον ἀκόμη μετὰ τόσους αἰῶνας, ὑπάρχουν γάλλοι ἀξιωματικοί, καυχώμενοι ὅτι κατάγονται ἀπὸ τὸν Ἰωβῆνον τῆς Μαζέρης, τὸν ὁποῖον ἐξηυγένησεν ἡ ἀφοσίωσίς του πρὸς τὸν Γάστωνα Δὲ Φουᾶ, τὸν ἐθνικὸν τῆς Γαλλίας ἥρωα.

Τίποτε δὲν ἔλειψε πρὸς ἐκδήλωσιν τοῦ πένθους τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας, τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ λαοῦ ὁλοκλήρου : Ὁ Λεμαὶρ συνέθεσε τὸν ἐπιτάφιον τοῦ Δουκὸς τοῦ Νεμοὺρ εἰς στίχους λατινικοὺς καὶ γαλλικούς· ἀλλ' ὅ,τι προφυλάττει κάλλιον τὸν Γάστωνα Δὲ Φουᾶ ἀπὸ τὴν λήθην, εἶνε ἡ εὐγνωμοσύνη τῆς πατρίδος πρὸς τοὺς νεαροὺς ἥρωας, τοὺς ἀποθανόντας ὑπὲρ αὐτῆς!

ΦΩΚΙΩΝ ΘΛΔΕΡΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΤΟΥ «ΑΝΕΨΙΟΥ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ»

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΑΣ ΠΑΙΔΑΚΙ

— Τί νάνε 'στὸν γαλάζιον οὐρανὸν
ἐκείνη δὰ ἡ γραμμὴ ποὺ τον χαράζει;
— Εἶνε κοπάδι ἄσπρων γερανῶν
ποὺ ταξειδεύει δίχως ν' ἀποστάζῃ.

— Σηκώνουν χελιδόνια 'στὰ φτερὰ
καὶ τα πηγαίνουν 'στοὺς ζεστοὺς τοὺς [τόπους ;
— Ναί, μὰ σηκώνουν ὅμως καὶ μωρὰ
ποὺ στέλνει ὁ Θεὸς εἰς τοὺς ἀνθρώ- [πους
— Καὶ τ' εἶνε, χελιδόνι ἢ μωρὸ
ποὺ ὁ πιὸ μεγάλος κουβαλεῖ 'στὴν [πλάτη ;
— Εἶν' ἀγγελοῦδι, δῶρο, ποὺ θαρρῶ
πῶς ὁ Θεὸς 'στοὺς οὐρανοὺς φυλάττει.

— Καὶ τίνος νὰ το στέλνῃ; γιὰ νὰ ἰδῶ!
μονάχος προχωρεῖ, στέκουν οἱ ἄλλοι!
— Δὲν βλέπεις; νάτος ἔρχεται γιὰ ἐδῶ·
ὦ τί χαρὰ ἀνέκφραστη. μεγάλη

— Καὶ κάθεται 'στὴ στέγη μας ψηλὰ!
τὸ ἀγγελοῦδι ἐκεῖ ἐπάνω ἀφίνει.
— Φεύγει γιὰ ναῦρῃ τάλλα τὰ πουλιά·
σὲ μᾶς, τὸ πρῶτό μας παιδάκι δίνει.

ΦΑΚ

[Ἀπὸ τὰ «Τραγούδια τῆς Κόρης μου.»]

Ο ΛΑΧΑΝΑΚΗΣ ΚΑΙ Η ΜΑΡΟΥΛΙΩ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΒ'.

Ὁ Λαχανάκης καὶ ἡ Μαρουλιὼ ἔμειναν εἰς τὸ σπίτι τῆς καλῆς γυναίκας κ' ἐπέρασαν μαζί της ζωὴν εὐτυχισμένη. Ὅσον ἦσαν μικροί, ἔπαιζαν 'στὸ κατῶφλί της κ' ἐκοιμοῦνταν 'στὴν ἀγκαλιά της. Ἔπειτα ἅμα ἐμεγάλωσαν, ἐπανδρεύθηκαν.

Τότε ἐπῆγαν 'στὸν λαχανόκηπό που ἤξευραν, κ' ἐπῆραν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ μαρούλια καὶ ἀπὸ τὰ λάχανα, ἕνα σωρὸ ἀγοράκια καὶ κοριτσάκια, καί τα ἔκαμαν παιδιά τους.

Κ' ἔζησαν ἐκεῖνοι καλὰ κ' ἐμεῖς καλλίτερα.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

ΕΠΙΜΕΛΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

[ΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ :— Ἀναλόγως τοῦ ἐκ τῶν ἑκάστοτε εἰσφορῶν τῶν συνδρομητῶν μας, (καὶ παντὸς ἄλλου ἐπιθυμοῦντος νὰ συνεισφέρῃ) συναχθησομένου ποσοῦ, θὰ σταλῶσιν εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλαχοῦ Σχολεῖα τόμοι τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης αὐτῆς, ὅπως, δοθῶσιν ὡς δῶρα εἰς τοὺς ἐπιμελεστέρους ἀπόρους μαθητὰς καὶ μαθητρίας. Αἱ εἰσφοραί, ἐξ οἱουδήποτε ποσοῦ δεκταὶ καὶ εἰς γραμματόσημα, στέλλονται ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸ Γραφεῖον τῆς *Διαπλάσεως τῶν Παίδων*.]

ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΚΤΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Ἐκ προηγουμένων εἰσφορῶν. . .	Δρ.	522,35
Νοσταλγοῦσα Ἑλληνίς.	»	4 40
Σκληρὸς Βράχος.	»	2,—
Ξανθὴ Γαλανομμάτα.	»	—,55
Ἀδελφοὶ Δ. Παπαδήμα	»	2,—
Κωπηλάτις Κύθνου...	»	1,—
Πανταχοῦ Παρών.	»	1,—
Ἑλληνικὴ Ψυχή.	»	—,70
Ἀντώνιος Κ. Παπαγεωργίου. . . .	»	—,50
Ξενιτευμένη Σινωπὶς (4,55+4,80	»	9,35
Ἀλεξάνδρα Η. Λαλαούνη.	»	—,50
Εὐθ. Ι. Ἀλεξογιάννης.	»	1,—
Ἀστὴρ τῆς Ἀνατολῆς.	»	1,—
Ἀγησίλαος Β. Σπαθαρόπουλος. . .	»	3,40
Ζουλέττα	»	3,—
Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου	»	2,—
Ἐν ὅλῳ μέχρι 19 Δεκεμβρίου ἐ. ἔ.	Δρ.	554,75

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ ΤΟΥ 1901

[Δημοσιεύομεν κατωτέρω συνέχειαν καὶ τέλος τοῦ Καταλόγου τῶν φίλων μας, οἱ ὁποῖοι *ἐξεσπάθωσαν* κατὰ τὸ ἔτος 1901. Εἰς ἕκαστον τούτων, ἐκτὸς τοῦ σταλέντος Δωρου, ἀπονέμονται καὶ τόσα Εὔσημα [Ε] ὅσοι εἶνε οἱ ὑπ' αὐτοῦ ἐγγραφέντες συνδρομηταί. Κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ παλαιοῦ Ξεσπαθώματος, διὰ κέθε 40 συνδρομητάς, ὑπεχρεούμεθα νὰ ἐκδίδωμεν ἓν φύλλον δω δεκασέλιδον. Ἐξεδώσαμεν ἤδη ἓν (τὸ ὑπ' ἀρ. 3 τοῦ 1901). Ὀφείλομεν ἀκόμη ἄλλα τέσσαρα. ταῦτα δὲ θὰ ἐκδώσωμεν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἔτους 1902]

Β' ΔΕΛΤΙΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Κόρη τοῦ Λάλα (ἐξεσπάθωσε καὶ ἐνέγραψε 2 συνδρομητάς), Αἰχμάλωτος Χελιδών (1), Ξενιτευμένη Σινωπίς (3). Ψάρι τῆς Ξηρᾶς (1). Ἐνσαρκον Ἔαρ (1), Λυκοῦργος Ν. Κογεβίνας (1), Κικκὴ Ν. Σαραντάρη (1), Κύκνειον Ἆσμα (2), Ναυτοπούλα της Ἄνδρου (4), Ἀνθοῦσα Νεότης (1), Ἐλπὶς τῶν Δυσ·υχῶν (2) Μέλλουσα Καλόγρηα (1), Ἀθ. Σ. Μούγιας (1), Θεόδ. Π. Τρικογλίδης (2), Ἀδαμαντία Δ. Παναγιωτοπούλου (2), Διαψευσθεῖσα Ἐλπίς, (3), Ἀεροναυτοπούλα (1) Κ. Γ. Γιαβάσογλους (1), Σωκρ. Ν. Καρούσος (1). Σπήλαιον τῶν Μουσῶν (2), Μαριγὼ Δ. Πεζᾶ (1), Ροδόχρους Μηλέα (1), Χαμένη Εὐτυχία (3), Πενθοῦσα Καρδία (2), Παναγ. Παπαευστρατίου (1), Π. Α., ἐκ μέρους τοῦ «Συνεταιρισμοῦ Σμύρνης,» (1), Ἀνδρ. Γ. Σταματόπουλος (2), Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου (3), Βενετία Δ. Παντσαλῆ (3), Ἀρτινιάν (2), Ροδόπη Ροδοπούλου (1), Θωρακίτης (1), Μαραμένο Φύλλο (1), Παῦλος Χ. Χριστίδης (3), Βασιλ. Μπούσιος (2), Κ. Καμπουρόπουλος (1), Χιώτης Σουλιώτης (1), Χαρλ. Α. Ναΐδης (1) Δίχρωμος Φούξια (1), Δίκατ. Παραμυθιώτου (1), Λευκὸν Κρῖνον (2), Ι. Δ. Ἀλεξάνδρου (1), Μαρίκα, Σαπφὼ καὶ Γεωργ. Δ. Ἐνυάλη (2), Ἀσκληπιάδης (1), Διονυσία Γ. Μπαγδατοπούλου (2), Μιθριδάτης (2), Ἑλενίτσα Στυλιανίδου (1), Π Χ. Χριστόπουλος (1), Μουράτιος Παπαδόπουλος (1), Διον. Ν. Παναγιωτόπουλος (1), Τρικυμιώδης Μαλέα (1). Λέων τῆς Θαλάσσης (1), Λοξίας (1), Πλοῖον τοῦ Δουνάβεως (2), Δ. Α. Χ. Κυριαζῆς (1), Ι Σ. Παυλίδης (3), Ξενιτευμένος Σινωπεὺς (5), Κυκλαδίτης (1), Ὑπερήφανος Λέων (2), Βασ. καὶ Ν. Κ. Παμπούκη (1), Ὀνειροπόλος Ψυχή (1), Νέμος (1), Δ. Ἀδαμούλης (1), Ι. Χ. Βαφειάδης (1), Δ. Ν. Νικολαΐδης (1), Χουσὴ Α. Ἀναστασιάδου (1), Ἄνθος τοῦ Μαΐου (2), Λευκόπτερος Ἄγγελος (1), Νικ. Αθ. Ταλιαδοῦρος (1), Θαλασσινὸς Ζωγράφος (1), Ζωηρὰ Φλόξ (1), Ν. Ε. Τσιτσίνιας (1), Ἀρισ. Καρακουλάκης (1), Ι. Α. Τριφανίδης (1), Πικραμένη Καρδούλα (1), Προσωπιδοφόρος Ἱππότης (1), Μαριγὼ Φ. Πολύζου (1), Κωνστ. Δονᾶτος (1), Χρυσόθρονος Μίθρας (4), Ξανθὴ Γ. Σωτηρίου (1), Παρ. Μ. Τζωάννου (2), Θεὰ τῆς Γεωργίας (1), Μάνος Ν. Κυπριάδης (2), Νοσταλγοῦσα Ἑλληνίς (1), Ἰατρὸς τῶν Συνδρομητῶν (1), Περικλ. Δ. Σκέφερης (1), Ἄγγελος Αὐγερινός (1), Ἀποτομος Βράχος (2), Μίλτας Α. Διονυσιάδης (2) Χιακὴ Μαργαρίτα (1), Ζιζάνιον Γυμνασίου (2), Ι. Α. Παπαγιάννης (1), Θ. Δ. Σιφιλῖνος (1), Προκυμαία τῆς Σμύρνης (1), Κορινθιακὸν Κῦμα (1), Κῦμα τοῦ Δουνάβεως (1), Ποιμενὶς τοῦ Παναχαϊκοῦ (1). Πανταχοῦ Παρών (1), Διοπτροφοροῦσα (2), Σκιὰ Δρυός (1). Πτιρωτὴ Ταξειδιῶτις (1), Πευρὸ σπαστον (2), Κωνστ. Σ. Κεχαϊδόγλους (1), Τριφύλλι (1), Χλόη τῆς Θαλάσσης (1), Ἀμβρακιώτις Αὔρα (1). Ἰωάν. Ι. Σουρμελῆς (1), Ἀνοιξιάτικη Βραδυιά (1), Σκληρὸς Βράχος (1), Κρόταλος (1), Χιονισμένος Μάτος (2).

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξὺ μαθητῶν.

— Ἐγὼ πῆρα εἰς τὰς ἐξετάσεις μου δύο ἀπὸ στα μεγάλα.

— Καὶ γι' αὐτὸ καμαρόνεις ; . . . Ἀμ' ἐγὼ που πέρνω κάθε μέρα δύο *ἄριστα μέ*. . . *τσάϊς*

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μυστηριώδους Φύσεως

* * *

Ὁ Διδάσκαλος : — Τάκη, εἰς ποίαν μάχην ἀπέθανεν ὁ Ἐπαμεινώνδας ;

Τάκης (ἑτοίμως) :—Μά. . . νομίζω ὅτι εἰς τὴν τελευταίαν του. . .

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Βεδουΐνας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΛΥΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ Ε-ΚΟΝΟΣ ΤΟΥ 43ου ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ

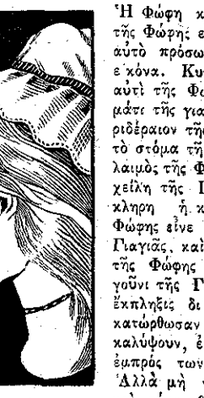

Ἡ Φώφη καὶ ἡ Γιαγιὰ τῆς Φώφης εἶνε ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον εἰς τὴν εἰκόνα. Κυττάξετε ! Τὸ αὐτὶ τῆς Φώφης, εἶνε τὸ μάτι τῆς γιαγιᾶς· τὸ περιδέραιον τῆς Φώφης εἶνε τὸ στόμα τῆς Γιαγιᾶς, ὁ λαιμὸς τῆς Φώφης εἶνε τὰ χείλη τῆς Γιαγιᾶς ὁλόκληρη ἡ κατατομὴ τῆς Φώφης εἶνε ἡ μύτη τῆς Γιαγιᾶς, καὶ ὁ τράχηλος τῆς Φώφης εἶνε τὸ πηγοῦνι τῆς Γιαγιᾶς... Τί ἔκπληξις δι' ὅσους δὲν κατώρθωσαν νὰ την ἀνακαλύψουν, ἐνῷ τὴν εἶχαν ἐμπρός των ὁλόκληρη ! Ἀλλὰ μὴ νομίσετε ὅτι καὶ τώρα θὰ την ἴδοῦν εὔκολα ὅλοι! Χρειάζεται κάποιος κόπος διὰ νὰ συνειθίσῃ τὸ μάτι νὰ βλέπῃ πότε τὸ ἓν πρόσωπον καὶ πότε τὸ ἄλλο. Τελος πάντων πολὺ ἐπιτυχημένη αὐτὴ ἡ Μαγικὴ Εἰκών.

Τὸ ἐξώφυλλον τοῦ παρόντος τόμου καὶ ὁ Πίναξ τῶν Περιεχομένων θὰ διανεμηθοῦν εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Διαπλάσεως» τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα, μαζὶ μὲ τὰς Ἀγγελίας διὰ τὸν Ἔκτακτον Διαγωνισμὸν τοῦ Ξεσπαθώματος.

Ἔλαβα καὶ τὸ *χαρτὲ* τοῦ χοροῦ, ὁ ὁποῖος ἐδόθη εἰς τὴν Σμύρνην ὑπὸ τῆς Νέας Λέσχης πρὸς τιμὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ Στόλου καὶ εἰς τὸν ὁποῖον διέπρεψαν, ὡς μανθάνω, τόσαι συνδρομήτριαί μου. Τί καλλιτεχνικὸν που εἶνε αὐτὸ τὸ *χαρτὲ* ! Καὶ πῶς νὰ μὴν εἶνε, ἀφ' οὗ, ἐτυπώθη εἰς τὸ περίφημον Λιθογραφεῖον τῆς «Ἀμαλθείας»;

Σ' εὐχαριστῶ, *Μικρὲ Φιλόπατρι*, διὰ τὸ θερμὸν ἐνδιαφέρον σου καὶ τὴν τόσην τρυφερὰν ἐπιστολήν σου. Ἔλαβα τὰς Πνευματικάς σου Ἀσκήσεις καὶ μὴν ἀνησυχῆς.

Χωλὲ Διάβολε, ἀνέγνωσα μὲ πολλὴν μου εὐχαρίστησιν τὴν ἐπιστολήν, εἰς τὴν ὁποίαν μοῦ περιγράφεις τόσον ζωηρὰ τὴν ραγδαίαν ἐκείνην βροχὴν καὶ τὸ μούσκεμά σου. Ὅσον διὰ τὸ Λαχεῖον... καὶ βέβαιά που δὲν εἶνε κάθε ἡμέρα τοῦ Ἅη-Γιαννιοῦ !

«Εἶδα τὸν νέον Διαγωνισμὸν Ξεσπαθώματος, — μοῦ γράφει ἡ *Ἀμαρυλλίς*, — καὶ μακαρίζω ὅσους θὰ γνωνισθοῦν ὑπὲρ τοῦ εὐγενοῦς αὐτοῦ σκοποῦ. Διότι, γιὰ συλλογίσου, ἀγαπητή μου, πόσα κορίτσια καὶ ἀγόρια θὰ ὠφεληθοῦν ποῦ θὰ ἐγγραφοῦν εἰς τὴν Διάπλασιν, τῆς ὁποίας μόνον τὸ ὄνομα γνωρίζουν.» —Βεβαιότατα καὶ δι' αὐτὸ θὰ εὐγνωμονοῦν πάντοτε ἐκείνους οἱ ὁποῖοι θὰ τὰ ἐγγράφουν.

Νὰ μὴν εὐχαριστῆς ἐμὲ διὰ τὰ δῶρά σου, *Κελαϊδίστρα*, ἀλλὰ τὴν Τύχην, καὶ εὔχομαι νὰ σου εἶνε εὐμενὴς εἰς ὅλην σου τὴν ζωήν, διότι εἶσαι καλὸ κορίτσι καὶ τὸ ἀξίζεις. Σὲ εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὰς ἐνεργείας περὶ ξεσπαθώματος.

Φιλόπατρε Ἴων, ἡ ἐπιστολή σου μὲ κατεμαγεύσεν. Ἐπιθυμῶ νὰ μου γράφῃς συχνά, καὶ ἀκόμη ὅταν θὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν πατρίδα σου. Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν εἶνε δύσκολον νὰ στέλλῃς τὰς ἐπιστολάς σου εἰς κανένα φίλον σου εἰς Σμύρνην, καὶ αὐτὸς νὰ μοῦ τας διευθύνῃ. Τί λέγεις ;

Γυμνάσιον Χίου, σοῦ ἔγκρίνω τὸ νέον σου ψευδώνυμον, μὲ τὰς θερμοτάτας μου εὐχαριστίας δι' ὅσα θὰ ἐνεργήσῃς πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν.

Πορτικέ, σου ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες καὶ φαντάζομαι τὴν χαρὰν σου, τώρα ποῦ θὰ ἔχῃς τόσα βιβλία. Βλέπεις τί καλὸς που εἶνε ὁ μπαμπᾶς καὶ πόσον φροντίζει νὰ σ' εὐχαριστῇς; Προσπάθει λοιπὸν καὶ σὺ νὰ τον εὐχαριστῇς πάντοτε, καὶ νὰ εἶσαι εὔπακτος, ἐπιμελὴς εἰς τὰ μαθήματά σου, προσεκτικὸς εἰς τὸ γράψιμόν σου, καὶ τὰ λοιπά. Ἔ, δὲν νομίζεις ὅτι ἔχεις αὐτὸ τὸ καθῆκον ;

Τσιγγαρέλα, ἤσουν λοιπὸν ἀσθενὴς ποῦ δὲν μου ἔγραφες τόσον καιρόν ; χαίρω ποῦ ἔγινες καλά. Σὲ συλλυποῦμαι διὰ τὸν θάνατον τῆς θείας σου, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ διαβιβάσῃς τὰ συλλυπητήριά μου εἰς τὴν ἐξαδέλφην σου. Τὸ ξεσπάθωμα λοιπὸν προοδεύει, ἔ; Τί καλὰ ! Εἶπα κ' ἐκεῖνο ποὺ μου γράφεις εἰς τὸν κ. Παπαδόπουλον.

Μαθήτρια τοῦ... Γυμνασίου ἡ φίλη μου *Σπαρτιᾶτις Χειλωνίς*! Μάλιστα, ἐνεγράφη εἰς τὴν Β' Τάξιν τοῦ Γυμνασίου, καὶ κατώρθωσε νὰ ξεπεράσῃ ὅλους τὴς τοὺς συμμαθητάς. Εὖγε, τὴν συγχαίρω καὶ τὴς εὔχομαι καὶ Πανεπιστήμιον.

Καὶ ἄλλη ὁμολογία πίστεως σήμερον. Ἡ φίλη μας *Μυστηριώδης Φύσις*, μολονότι ἐσήκωσε *κότσο* καὶ ἔγινε πλέον *δεσποινίς*, δὲν σκοπεύει νὰ μὲ ἀφίσῃ οὔτε φέτος οὔτε τοῦ χρόνου, «διότι, ἐγεί, θέλει νὰ ἴδῃ τὸ περιοδικόν μας εἰς ὅλην του τὴν ἀκμήν, καὶ νὰ εἶνε καὶ αὐτὴ συνδρομήτρια.» Ἂς μάθουν λοιπὸν αἱ φίλαι μου *κοτσοφροι* ὅτι θὰ ἔχουν καλὴν συντροφιάν.

Βεβαίως, *Αὔρα τοῦ Ἠηλίου*, ἄμα μοῦ γράφῃς τακτικώτατα, θὰ βλέπῃς τακτικώτατα τὸ ψευδώνυμόν σου εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν. Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις. Νὰ σου ἴσῃ ἡ γαλίτσα Ρατὸν (καλὰ τὴν εἶπας)

Τὸ ἠξεύρω, *Ἀστὴρ τῆς Ἀνατολῆς*, ὅτι ἐκδίδονται ἑκάστοτε περιοδικά, μιμούμενα τὴν «Διάπλασιν» ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. Ἀλλ' ὅσοι δὲν ἔχουν πρωτοτυπίαν καὶ ἔννοοῦν νὰ οἰκειοποιοῦνται τοὺς κόπους τῶν ἄλλων, ποτὲ δὲν κάμνουν ἔργα μακρόβια. Διότι ὁ κόσμος που ἐννοεῖ, δὲν τα ὑποδέχεται εὐμενῶς. Ἀπόδειξις ὅτι τὰ περιοδικὰ αὐτὰ ζοῦν. . ὅσον καὶ τὰ ρόδα.

Εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς τὸ τοκομερίδιον, *Σιωπὴ λὴ Νύξ*, ἀλλὰ συστημένον· μόνον ἐπὶ πληρωμῇ εἰμπορεῖς νὰ δημοσιεύσῃς τοιαύτην *πρότασιν*. Μὴ φοβῆσαι, καὶ δὲν ἀπεκλείσθης ἀπὸ τὸν Διαγωνισμόν.

«Τί καλὰ θὰ ἦτο, ἀγαπητή μου Διάπλασις, μόλις ἐγεννᾶτο κανεὶς νὰ τα ἤξευρεν ὅλα καὶ νὰ μὴ ἔχῃ ἀνάγκην νὰ μελετᾷ . .» Ξεύρετε ποῖος μοῦ τα γράφει αὐτά ; Ὁ *Κουασιμόδος*, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐπιμελεστέρους μαθητὰς τοῦ Γυμνασίου Καὶ ὅμως ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ εἴπῃ : «Τὶ ὀκνηρὸς ποῦ θὰ εἶνε !» Ὁ *Κουασιμόδος* ὀκνηρός ; Θεὸς, φυλάξοι ! Ἀφ' οὗ μεθύριο», φαντασθῆτε, θὰ μου ἐγγράψῃ κ' ἐγὼ δὲν ἠξεύρω πόσους συνδρομητάς.

Εὖγε διὰ τὴν ὡραίαν μετάφρασιν. *Λευκὸν Κρῖνον* [ΕΕ]. Ἡ *Κική* σε ὑπερευχαριστεῖ διὰ τὰ γραμματόσημα καὶ σε ἀντασπάζεται. Ἄ, ναί κρίμα νὰ μὴν ἔχω τόπον νὰ σου ἀπαντήσω εἰς ὅλα ὅσα μου γράφεις !

Σ' εὐχαριστῶ, καλή μου *Ζαππίς* κα πραγματικὼς ἦτο γοῦρι ἡ συνδρομή σου, διότι ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην μοῦ ἔρχονται βροχόβόν. Ἐπέρασεν ὁ πονοκέφαλος, πάει ; . . . *Δόξα σοι ὁ Θεός* !

Ἂν ἡ φιλόλογος αὐτὴ κυρία, φίλε *Δ. Πικτώρη*, μεταφράζει καλὰ ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ, εὐχαρίστως· ἀλλὰ πρέπει νὰ ἰδῶ κάποιαν μετάφρασιν. Κ' ἐγὼ πολλάκις ἐσκέφθην νὰ δημοσιεύω πολυχρόμους εἰκόνας, ἀλλ' εἰς τὰ ἐδῶ τυπογραφεῖα δὲν ὑπάρχουν τὰ κατάλληλα μηχανήματα Ἐπείτα ἡ συνδρομὴ ἔπρεπε ναὐξήσῃ πολύ, καὶ δὲν θὰ τὸ ἤθελαν ὅλοι.

Τὸ *Κύκνειον Ἆσμα* μοῦ συνιστᾷ ἕνα πτωχὸν καὶ φιλόμουσον παιδί, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμεῖ διακαῶς νὰ γίνῃ συνδρομητής μου. Ποῖος ἐκ τῶν φίλων μου θὰ ἔχῃ τὴν καλωσύνην νὰ τὸ ἐγγράψῃ; Ἄς ἴδωμεν !

Κανὲν παράπονο, δὲν ἔχω ἐναντίον σου, *Πενθοῦσα Καρδία* καὶ σε ἀγαπῶ ὅπως ὅλας μου τὰς φίλας. Ἀλλ' ὅταν μοῦ γράφῃς ἓν δελτάριον τόσον στενογραμμένον, καὶ μάλιστα μαζὶ μὲ τὴν ἀδελφήν σου (εἰς τὸ ἴδιον δελτάριον ἐννοῶ) πῶς θέλεις ἐγὼ νὰ σου ἀπαντήσω ἐκτενῶς ; Γράφετέ μου ἀπὸ μίαν ἐπιστολὴν καθεμία, καθαρογραμμένην, τακτικὴν, εὐανάγνωστον, καὶ νὰ ἴδῆτε πῶς θὰ σας ἀπαντῶ.

Βλέπετε ὅτι συχνὰ παραπονοῦμαι κατὰ τῆ. ψιλογραφίας καὶ ὅμως κάποτε, διὰ νὰ οἰκονομήσω χῶρον καταφεύγω κ' ἐγὼ εἰς αὐτήν. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως, ὅτι ἡ τυπωμένη ψιλογραφία δὲν εἶνε κουρασταικὴ ὅσον ἡ χειρόγραφος. Θέλω νὰ εἴπω, ὅτι ἡ Ἑνδεκάτη Κυριακὴ ἐτυπώθη μὲ ψιλὰ στοιχεῖα, διοτι ἂν ἐτυπώνετο μὲ τὰ συνήθη μας θὰ ἔπιανε δέκα σελίδας καὶ τότε τί θὰ ἐγίνετο ἡ ἄλλη ὕλη . . .

Ροδόχρους Βιολέττα, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐκλέγω πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ. Αἱ προτάσεις σου, μὲ τὸ νέον ψευδώνυμον, εἰς τὸ προσεχές.

Ξενιτευμένε Σικυώνιε, δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου, καὶ σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς ἐνεργείας σου. Ἀλλὰ πῶς εἶσαι δυσαρεστημένος ποῦ δὲν ἐδημοσίευσα τὰ δύο σου Αἰνίγματα ; Δὲν γνωρίζεις ὅτι αἱ Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις δημοσιεύονται κατόπι Διαγωνισμοῦ ; Ἰδὲ τὸν Ὁδηγόν.

Εὐχαριστῶ ὅσους ἀνενέωσαν τὴν συνδρομήν των, ὅσους ἐξεσπάθωσαν, ὅσους μοῦ ἔστειλαν ἀπαντήσεις εἰς Διαγωνισμούς. Ἀδύνατον, ἐλλείψει χώρου, νὰπαντήσω ἐδῶ εἰς τὰς ἐπιστολάς των.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Βέρ-Ζώην* (καλὰ το ἐδιάβασα;) *Δέοντα τῆς Φλωρεντίας* (Κ.Λ. αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον·) Εὐφυᾶ *Βλάκα* (Κ Κ. αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον ἐτηρεῖσαι καὶ εἰς τὰς Ἀσκήσεις σου·) *Κυανοῦν Βόσπορον* (Β.Π. ὅλα ὡραῖα, ἀλλ' αὐτὸ μοῦ ἐφάνη ὡραιότερον·) *Ξανθομαλλοῦσαν* (Δ.Ω.) *Παφλαγονικὸν Ἀστέρα* (Λ. Α. τὸ μόνον ἐλεύθερον·) *Ζάμπαρ* (Α.Β. ἀλλὰ τί σημαίνει;) καὶ *Χιακὸν Κρῖνον* (Α.Β. διὰ τὸν φθόνον τῶν... ἀνιχνευτῶν·)

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίαι : ἡ *Ποιμενὶς τοῦ Παναχαϊκοῦ* ἀσπάζεται τὰς Ἐσωτερικὰς τοῦ Ἀρτακείου Ἀθηνῶν. — ἡ *Κελαϊδίστρα* εὐχαριστεῖ τὴν *Διαψευσθεῖσαν Ἐλπίδα* διὰ τοὺς στίχους ποὺ τὴς ἔκαμε καὶ τὴν συγχαίρει διὰ τὰς προόδους τῆς εἰς τὴν ποίησιν, τὴν ὁποίαν ἡ ἐμπνεύσουν τὰ νέρη... τὰ ζοφερά· —ὁ *Κλεόδημος Βουδούρης* ἐρωτᾷ τὴν *Σοφίαν Περιβολαροπούλου* ἐὰν ἔλαβε καὶ τὰ τρία εἰκονογραφημένα δεκάπαια ποὺ τὴς ἔστειλε —ἡ *Μυστηριώδης Φύσις* ἀσπάζεται τὴν *Χιακὴν Μαργαρίταν*, τὴν πληροφορεῖ ὅτι ταχρικά της εἶνε Ε. Α. καὶ ζητεῖ τὰ ἰδικά της·—Τὸ *Ζιζάνιον Γυμνασίου* ἀσπάζεται τὸ *Μολὼν Λαβὲ* καὶ τὸν *Νυκτοκόρακα*, τοῦ ὁποίου ζητεῖ τὸ ὄνομα·— τὸ *Χαλκιδαΐτικο Κουκλάκι* εὔχεται εἰς τους ἐν Χαλκίδι συνδρομητὰς καὶ συνδρομηρίας μὲ ὑγείαν τὰς ἑορτάς· —ὁ *Ρωμαῖος Κικέρων* συλλυπεῖται τὴν *Πικραμένην Καρδούλαν* διὰ τὸν θάνατον τοῦ θείου της·— ὁ *Νυκτοκόραξ* συγχαίρει τὴν *Γλυκεῖαν Καρδίαν*, *Ἀγνὸ Μενεξεδάκι* καὶ *Μαργαριτοφόρον* διὰ τὰ ὡραῖά των τετράδια. — ἡ *Ἀμετάβλητος Καρδία* ἀσπάζεται τὴν *Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα* καὶ τὴν *Σκόνην τῶν Ἀθηνῶν*· — οἱ *Δικηγόροι τῆς Νεολαίας* δέχονται εὐχαρίστως τὰ ὑπερασπισθοῦν τὸν συνδρομητὴν ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος ἐζήτησε τὴν συνδρομήν των, πληροφοροῦν δὲ τοὺς *Διοσκούρους* καὶ τὴν *Διοπτροφοροῦσαν* ὅτι εἰς μάτην νομίζουν ὅτι τοὺς ἀνεκάλυψαν·—ἡ *Χιακὴ Μαργαρίτα* ἀσπάζεται τὴν *Μέλλουσαν Καλόγρηαν* καὶ τὴν ἐρωτᾷ πῶς πηγαίνουν τὰ νεῦρα, δέχεται δὲ τὴν πρότασιν τῆς *Ἐφεσιακῆς Μαργαρίτας* καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν της·— τὸ *Ζιζάνιον Γυμνασίου* ζητεῖ τὸ ὄνομα τοῦ *Νυκτοκόρακος* καὶ ἀσπάζεται τὸ *Μολὼν Λαβέ*, πληροφορεῖ δὲ τὴν *Ρουμανικὴν Σημαίαν* ὅτι εἶνε περιττὸν νὰ ζητῇ τὸνομά του, διότι τὸ βλέπει τακτικά· τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* ἀσπάζεται τὸ *Τέμενος τῶν Μουσῶν* καὶ ζητεῖ τὸνομά του δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν· ἐπίσης τά του *Λευκοῦ Γακίνθου* καὶ *Ὑπερηφάνου Λεοντος*·—ἡ *Μελαγχολικὴ τῆς Ἄνδρου* ἀσπάζεται τὴν *Πένθιμον Κυπάρισσον* τὴν *Εὔθυμον Κόρην* μὲ τὰδελφάκια της, καὶ τὴν *Μικρὰν Ἀμαζόνα*, τὴν ὁποίαν χαίρει ὅτι θὰ ἐπανίδῃ—ἡ *Κωπηλάτις Κύθνου* πληροφορεῖ τὸ *Κεντρὶ* ὅτι ἐξεκαρδίστηκε ἀπὸ τὰ γέλοια ὅταν εἶδε τὴν γελοιογραφίαν της, καὶ το εὐχαριστεῖ που ἀπὸ τώρα τῆς ἔβαλε κότσο· τὸ *Ψεύτικο Τριανταφυλλάκι* ἀνεκάλυψε τὸν Β' *Δικηγόρον τῆς Νεολαίας* καὶ τον ἀσπάζεται·—ἡ *Κόρη τοῦ Στρυμῶνος* ἀσπάζεται τὴν *Ὑπερήφανην Ἑλληνίδα* καὶ ζητεῖ μετ' αὐτῆς ἀλληλογραφίαν·— ὁ *Δίσκος* τοῦ *Ἠλίου* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, ἡ δὲ *Βίγλα* μὲ τὴν *Μέλλουσαν Καλόγρηαν*. *Χιωτοπούλαν* καὶ *Μαῦρο Σύννεφο*·— ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης* ζητεῖ ταχρικὰ τῆς *Ἀμαρυλλίδος* καὶ πληροφορεῖ τὴν *Παριστριαν* ὅτι θὰ τὴς εἰπῇ τὸνομά του ἀφ' οὗ μάθῃ τὸ ἰδικόν της·— τὸ *Κόκκινο Καπελάκι* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Ἀνθοδέσμην Μαργαριτῶν* *Κελαϊδίστραν* καὶ *Πικραμένην Καρδούλαν*·— ἡ *Χρυσόπτερος Ἀλκυὼν* χαιρετᾷ τὸ *Παραδείσιον Πτηνὸν* καὶ το ἐρωτᾷ πῶς πάει ἡ κιθάρα·— Ὁ *Αἰγεὺς* παρακαλεῖ τὸν *Στέφανον Δάφνης* νὰ εἰπῇ εἰς τὸν ἀδελφόν του πολλοὺς χαιρετισμοὺς καὶ τί γίνεται ; — Δι' ἄλλας πληροφορίας δὲν ὑπάρχει σήμερον τόπος. Τοῦ χρόνου !

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν : τὸ *Ἄϊ-Λάϊφ τῶν Πατησίων* μὲ τὴν *Ἀμαρυλλίδα* (διὰ νὰ ἀνταλλάξουν καὶ τὰ ὀνόματά των)—ἡ *Σημαία τῆς Ἐλευθερίας* μὲ τὴν *Ἐσμεράλδαν*, *Πενθοῦσαν Καρδίαν*, *Λοξίαν* καὶ *Ἄγγελον Αὐγερινὸν* (ἂν εὑρεθοῦν τὰ τὰ ὀνόματά των·)— τὸ *Μανταρίνι τῆς Χίου* μὲ τὸν *Παμπόνηρον Κατεργάρην*. *Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα* καὶ *Κόντε Παπανάκην*·—τὸ *Σκαφιδάκι* μὲ τὴν *Χρυσῆν Ἀνθοδέσμην*, *Δόρδον Βύρωνα*, *Κρητικὸν Κάσταρον* καὶ *Σεμνὴν Κόρην*·— ὁ *Παμπόνηρος Κατεργάρης* μὲ τὴν *Χιονοσκεπῆ Δίρφην*, *Αὔραν τῆς Κερκύρας*, *Διαψευσθεῖσαν Ἐλπίδα*, *Πενθοῦσαν Καρδίαν* καὶ *Ἀμυδρὰν Λάμψιν*·— ἡ *Ξανθὴ Μαυρομάτα* μὲ τὴν *Πικραμένην Καρδούλαν* *Σιωπηλὴν Νύκτα*, *Γαλλικὴν Ναυαρχίδα*, *Κελαϊδίστραν* καὶ *Μικρὰν Κατεργάραν*· — ἡ *Λευκὴ Ἀκακία* μὲ τοὺς *Δικηγόρους τῆς Νεολαίας* καὶ *Ἄϊ-Λάϊφ τῶν Πατησίων* μὲ τὰ ὀνόματά των·— ἡ *Ἐσμεράλδα* μὲ τὸν *Δελαμόλ*, *Χιονοσκεπῆ Δίρφην* καὶ *Κεντρί*·— ἡ *Αὔρα τῆς Κερκύρας* μὲ τὸ *Ἰόνιον Πέλαγος*· — ἡ *Κωπηλάτις Κύθνου* μὲ τὸν *Βασιλέα τοῦ Κατέργου*, *Θάλλουσαν Μυρσίνην*, *

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

— Μόνοι, ὅσοι θὰ ἐγγραφοῦν ἢ θὰ νανεώσουν τὴν συνδρομήν των διὰ τὸ 1902 μέχρι τῆς 5 Ἰανουαρίου τὸ βραδύτερον, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν ΚΛΗΡΩΣΙΝ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ τῆς Διαπλάσεως, συμφώνως πρὸς τὰ δημοσιευθέντα εἰς τὸ 45ον φυλλάδιον σελ. 360 καὶ 364

— Ὁ Ἕκτακτος Διαγωνισμὸς ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ, εἰς τὸν ὁποῖον ἤρχισαν ἤδη πολλοὶ νὰ λαμβάνουν μέρος, λήγει τὴν 31 Ἰανουαρίου 1902, συμφώνως πρὸς τὰ δημοσιευθέντα εἰς τὸ 46ον φυλλάδιον, σελ. 368.

τιον (διὰ νὰ μὴ ἔχῃς παράπονον, σοῦ τὰ ἔστειλα ἐκ δευτέρου, διότι βεβαίως τὴν πρώτην φορὰν ἐχάθησαν· μοῦ ἤρεσεν ἡ ἰδέα σου νὰ τυπώσῃς τὸ ψευδώνυμόν σου εἰς τὸ χαρτί ποὺ μου γράφεις) *Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου* (ναί, τὰς λαμβάνω τακτικά· εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας·) *Μεσοποταμίτισσαν* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν σου ἐπιστολήν· αἱ λύσεις σου δεκταί· ὅσον διὰ τὸ ξεσπάθωμα, ἐλπίζω ὅτι φέτος κάτι θὰ κατορθώσῃς· ἄλλως τε μὴ λησμονῇς ὅτι εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς Ἀγγελίας καὶ ἀλλοῦ, ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν·) *Ἄνθος τοῦ Μαΐου* (τὰς ἔλαβα, καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι εἶνε ἔργα σου γνήσια, χωρὶς βεβαίαν κανένος·) *Ἀνέλπιστον Χαίρε* (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ ἀναμένω·) *Α. Κ. Σανδικτζόγλου* ([Ε] διὰ τὸ εὐανάγνωστον τῆς ἐπιστολῆς· βεβαίως ἐδέχθην τὰς λύσεις σου, καὶ χαίρω ὅτι καὶ ἀπὸ τὴν Ἀττάλειαν ἀρχίσατε νὰ λαμβάνετε μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμούς·) *Κρόταλον* ([ΕΕ] διὰ τὴν πεζὴν καθὼς καὶ διὰ τὴν ἔμμετρον περιγραφὴν τῆς ἐκδρομῆς·) *Βασιλέα τῶν Ναυτῶν* ([ΕΕΕ] μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν ἀνέγνωσα τὴν ἐπιστολήν σου, τὰ δύο νέα ποιήματα, τὴν συνέχειαν τῆς μεταφράσεως καὶ πᾶν ὅ,τι μου ἔστειλες· λυποῦμαι μόνον ποὺ δὲν εἰμπορῶ νὰ σου κάμω ἰδιαίτερος λόγος δι' ἕν ἕκαστον· χαίρω διὰ τὰς προόδους τοῦ ξεσπαθώματος·) *Ἑλληνικὴν Ψυχὴν* (ἔλαβα·) *Νυκτοκόρακα* (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Γλυκεῖαν Καρδίαν*, *Ἀμεταμέλητον Καρδίαν* (δύο σε ἀντιστοιχοῦνται, φυλάττεται μου συνέχεια·) *Τηλέμαχον* (ὁ ἀνάγκαρος μαστορὸς Μάρος; Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐπιστεύθη κόλλαις καὶ εἶνε περίστατον νὰ τὸν στείλῃς·) *Χαμένην Εὐτυχίαν*, *Λόρδον Βύρωνα* (εἶπα, ὅτι δὲν λέγω εἰς κανένα εἰς ποίους ἀρέσει τετράδια, ἀλλὰ μόνον πόσα·) *Ἀλκὴν Μαργαρίταν* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ διὰ τὰς λαμπρὰς διαθέσεις καὶ ἀναμένω·) *Τόπι* (ὡραῖον τὸ παρκμύθι σου, ἀλλὰ ποτὲ δὲν δημοσιεύω ἔργα ἄλλων, ἐκτὸς τῶν συνεργατῶν μου·) *Βίκτωρα τὸν Μαῦρον* (σὲ συλλυποῦμαι διὰ τὸν θάνατον τοῦ θείου σου· σήμερον ἐκλέγω ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου·) *Παρήγορον Ἄγγελον* (ἔκαμες πολὺ καλὰ νὰ ξαναστείλῃς, διότι τὴν πρώτην φορὰν δὲν ἦτο τόσον εὔκολον νὰ βραβευθῇς· τί λέγει καὶ ἡ παροιμία; ὁ ἐπιμένων νικᾷ·) *Ἀγριολούλουδον Ἄνδρου* (ἔστειλα· ἔχει καλῶς·) *Μελαγχροινὴν τῆς Ἄνδρου*, *Ἐλπίδα Κόσμου* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ δι' ὅλα καὶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα, τὸ ὁποῖον θὰ ἔχῃ καὶ συνέχειαν·) *Ἐσπεράντην* (σὲ παραπέμπω εἰς τὸν Ὀδηγόν· ἐκεῖ βλέπεις τί εἰμποροῦν νὰ δημοσιεύσουν οἱ συνδρομηταί μου — δηλαδὴ ὄχι ποιήματα·) *Χιακὸν Ὀδρανὸν* (οἱ μεθ' ὧν ζητεῖς ἀνταλλαγὴν ἢ εἶνε κατηργημένα ψευδώνυμα ἢ δὲν ἀνταλλάσσουν· ὥστε στεῖλέ μου ἄλλας προτάσεις, ποῦ νὰ εἶνε ἀποτελεσματικώτεραι·) *Μαργαριτοφόρον* (ἔχει καλῶς·) *Ἐξόριστον Ναπολέοντα* (περιμένω λοιπὸν νὰ μου γράψῃς ἐκτενῶς·) *Κωπηλάτιδα Κύθνου* (θὰ τὸ λάβω ὑπ' ὄψει μου·) *Συνεφῴδη Ἡμέραν*, *Λεύκην Δὲ Μιρμόν*, *Γεώργιον Πολύλαν* (τὸ ψευδώνυμον δὲν εἶνε ἐλεύθερον·) *Ζωηρὰν Φλόγα*, *Κόρην τοῦ Στρυμῶνος* (ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας σου·) *Μικρὰν Ἀμαζόνα*, *Χιονόσκεπῆ Δίρφην* (ἔχει καλῶς·) *Ὑπερήφανον Ἱππέα*, *Δίσκον τοῦ Ἡλίου* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν·) *Βιγλαν*, *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* ([ΕΕ] ἰδοὺ λοιπὸν κ' ἐγὼ τὰ τελευταῖα εὔτημα τοῦ ἔτους·) *Πτερόποδα Ἑρμῆν* (τὰ Εὔτημα δὲν στέλλονται· γράφονται μόνον καὶ μετροῦνται·) *Μελιχρὰν Ἀκτῖνα*, *Ὑψιπέτην Ἀετὸν* (ἔστειλα·) *Κόκκινο Καπελάκι* (ἔστειλα· ὁ περὶ οὗ μ' ἐρωτᾷς ἔχει ψευδώνυμον, ἀλλὰ βέβαια δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ τὸ εἴπω·) *Ἄνθος τῆς Ὑπομονῆς* (πῶς πάει ὁ χορός;) *Μαρίαν Θ. Μηταράκη* (ἔστειλα· εὖγε διὰ τὰς λύσεις, περιμένω καὶ ἄλλας·) *Λευκὴν Ἀκακίαν*, *Καίτην Χαριτάτου* (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς ἐνεργείας· ἤθελα νὰ μου ἔγραφες συχνότερα·) *Ἀλγίεα* (ὄχι δά! πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ πορριφθῇ σὺ ποτὲ δὲν στέλλει; ξένα δι' ἰδικά σου), *Μικρὰν Βεδουίναν* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολὴν· χαιρετίσματα καὶ εἰς τὴν φίλην σου.) *Ἀρχικαλαμπουρίστην*, *κ.λπ. κ.λπ.*

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *15 Δεκεμβρίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 2 Φεβρουαρίου.

Ὁ χαρακτὴρ — λύσεως, ἐκλεγόμενος ὁποίου δίον νὰ γράφουν τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, κωδικεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ πρὸς εἰς φακίδιον, ὃν ἕκαστος φορτώνει εἰς φύλλα καὶ κεφαλαῖα.

558. Λεξιγρίφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε ὄνομα γνωρίμου μας πλανήτου.
Τὸ δεύτερόν μου ταὐτὸ σημαίνει δωρικῶς.
Κ' ἂν προσθίσῃς εἰς αὐτὰ ἓν γράμμα τοῦ ἄλφα[βήτου,
Προβάλλει μέγας, ἰσχυρὸς καὶ μυθολογικός.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν Ἀεροῦν.

559. Συλλαβόγριφος.

Ἕνα σύνδεσμον μὲ ζῷον
Τεχνικὰ ἐὰν συνδέσῃς,
Κάτι ὡραῖον καὶ εὐῶδες
Παρευθὺς θὰ παρελέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐξορίστου Ναπολέοντος

560. Μεταγραμματισμός.

Βγάλε ψῖ καὶ βάλε σῖ,
Καὶ θὰ ἰδῇς, ἀπὸ πουλὶ
Ἀνημέρου φύσεως,
Εἶδός τι ποιήσεως.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μενεξεδένιο Μπουκετάκι.

561. Κεκρυμμένον καὶ ἀντεστραμμένον Κυβόλεξον.

1. — Οἱ ἀσκούμενοι κρατύνουσι τὰ μέλη
2. — Ὁ προφήτης Ἠλίας ἀνέβη εἰς τὸν οὐρανόν.
3. — Οὐ φονεύσῃς, λέγει ἡ ἐντολή.

Ἐστάλη ὑπὸ Θητέως Α. Πενδίου

562. Πυραμίς.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ἀθηναῖον στρατηγόν.

```
        +
   *    +    *        = Ἀριθμητικόν.
  * *   +   * *       = Θεά.
 * * *  +  * * *      = Μυθολόγος.
* * * * + * * * *     = Ἀρχαία πόλις.
```

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀφροδίτης Κανελλίδου

563. Ἐρώτησις φιλολογική.

Ποῖος ἦτο ὁ πρῶτος ἐπονομάσας ἑαυτὸν *φιλόσοφον*, ἐν ᾧ οἱ πρὸ αὐτοῦ τοιοῦτοι προσηγορεύοντο σοφοί;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μουσηγέτου Ἀπόλλωνος

564. Φύρδην Μίγδην.

Δοβρὰς νὲ ἀνίγω, ῥάα χέριβε.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σπαρτιάτιδος Χειλωνίδος

565. Διπλοῦν Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις. Ἐκ τούτων, τῇ προσθήκῃ ἄλλου γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι πάλιν λέξεις

νοῦς, νέος, δμᾶς, αὐλός, ροιά.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὡραίας Ἀπειράνθου

566. Μεσόστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι πτηνὸν ᾠδικόν:

1, Ποταμὸς τῆς Γαλλίας. — 2, Πτηνόν. — 3 Ἀγγεῖον — 4, Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος. — 5, Κράτος Εὐρωπαϊκόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνθους τοῦ Ζαππείου

567. Φωνηεντόλιπον.

π- γσ- χμν- κ- π- μρτ- κλκρ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μενεξεδένιο Μπουκετάκι.

Γρῖφος

Ἐστάλη ὑπὸ Ἄνασσας Ζωγράφου

Τέλος τοῦ 70ου Διαγωνισμοῦ.

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φυλλαδίου ἄρχεται νέος Διαγ[illegible]

ΛΥΣΕΙΣ

Αἱ ἀριθμηταὶ σελίδες τοῦ φυλλου 42.

445. Φιλιακός (Ψ[illegible] Χῶς). — **446** Πλοῖον, πλεῖον. — 447. Τροία, [illegible]ία. — 448. ΦΑΛΑΔΕΙΝΑ. **449.**

```
Α Δ Α Ρ          Μ Α Ρ Ω
Λ Α Υ Ρ Ι Ο Ν    Α Μ Ω Σ
Α Ρ Ο Ω          Ρ Ω Μ Η
Ι Δ Υ Ο Τ Η Σ    Ω Σ Η Ε
Ν Ο Η Ι
Α Ρ Ν Η Σ Ι Σ
```

450—452. Τὸ Δρέπανον τῆς Σικελίας. — 2, Πέντε Λίθοι (Πύλαι). — 3, Ἡ Καππαδοκία (κ[illegible]). — **453.** Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ γράμματος σχηματίζονται αἱ λέξεις: πυξίς, Παξοί, ἀξία, λῆξις, ὄξος. — **454** — **457.** 1, *Χώρα*, ὥρα, ἄρα, ἄλλα, ἅλας, ἄλλος, ἕλος, μέλος, μῶλος, πῶλος, πόλος, *πόλις*. — 2, *Ἡόλις*, πόλος, πόρος, κόρος, κόκκος, κρόκος, κρότος, *κράτος*. — 3, *Γράμμα*, κράμα, κάμα, κόμμα, ὄμμα, ὅλα, ὅσα, ἴσα, ἴσας, Ἴσις, Ἶρις, ἔρις, ἕξις, *λέξις*. — 4, *Λέξις* λῆξις, ῥῆξις, ῥῆψις, ῥῦσις, φύσις, φάσις, *φράσις*. — **458** Ποτέ. — **459** ΚΡΙΣΣΑ, ΑΙΟΛΙΣ (ΚΑτω, ΡΙζα, ΙΟρδάνης, ΣΛαῦος, ΣΙναι, ΑΣτρος). ΝΟΥΒΙΑ, ΑΝΔΡΟΣ (ΝΑῦς, ΟΝος, ΥΔρα, ΒΡύον, ΙΟύδας, ΑΣτακός). ΚΑΝΔ, ΡΙΟΝ (ΚΡίσσα, ΑΙολίς, ΝΟυβία, ΑΝδρος) — **460.** Φίλει ὡς μισήτων καὶ μίσει ὡς φιλήσων.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ

Παρακαλῶ τὴν *Ναυτοπούλαν* τῆς Ἄνδρου νὰ μοι ἀπαντήσῃ, ἐὰν εὐκαιρήσῃ, ποῦ ταξειδεύει τώρα, ἀφοῦ ὁ χειμὼν τὴ ἐμποδίζει τὰ βραδυνὰ ταξειδάκια τοῦ «Ἀμαξωτοῦ Ὠκεανοῦ». — *Χρυσόπτερος Ἀλκυών.* (Α—34)

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΟΓΔΟΟΥ ΤΟΜΟΥ

ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1901